

ХАИМ ОЛИВЕР
ГОЛ ОТ ЗАСАДА

chitanka.info

По-бързо, по-високо, по-силно!

ПЪРВА ЧАСТ

РЕДУТ

1.

НЕКА НАЙ-НАПРЕД ВИ ЗАПОЗНАЯ С ОТБОРА, ЗА ДА МОЖЕТЕ ДА ПРАВИТЕ ПО-НАТАТЪК СПРАВКИ.

И тъй:

ННФК РЕДУТ

№1 — Лъонка Пантерата

№2 — проф. Кънчо (капитан) №3 — Гошо Йогата

№4 — Иво Кръстничето №5 — Бобо Черното око

№6 — Митко Пеле

№7 — Дани Берлински №8 — Тото Тотото

№10 — няма №11 — Сисулу Софийски

№9 — Влади Моторетката

Резерва №111 — Ухуру Неандерталска

Отговорник по медицинските въпроси — Андреа с плитките

Съветници по научните въпроси — инж. кака Вера и инж. бате

Ники

И много други съветници.

Съществува и още един отбор, но няма смисъл да се занимаваме с него още сега...

Толкова повече, че се нарича ФК МЛЕЧНИТЕ ЗЪБИ...

СЕГА ПЪК ДА ВИ ПРЕДСТАВЯ И ГЕРОИТЕ НА ТАЗИ ИСТОРИЯ, ЗА ДА ВИ СПЕСТЯ ПО-НАТАТЪК СКУЧНИ ОПИСАНИЯ, КОИТО И БЕЗ ТОВА НЯМА ДА ПРОЧЕТЕТЕ. НАЙ-ГЛАВНИЯТ ОТ ВСИЧКИ Е

Рис.1 КЪНЧО професор

Почвам с Кънчо не само защото е капитан на ННФК РЕДУТ, а и защото е бивш член на Федерацията на династронавтите, която преди няколко години построи звезден кораб и замалко не отлетя на Марс. Ученик. Сменил е всичките си зъби. Член на кръжоците по физика, химия, електроника и пр. при Двореца на пионерите. Работи върху

проблема за превръщане на царевица в шоколад. Освен това баща му е кварталният милиционер Марко, сега повишен в чин старшина благодарение на големите му заслуги към гражданите от 6 до 12-годишна възраст.

Рис.2 МИТКО ПЕЛЕ половин-защитник

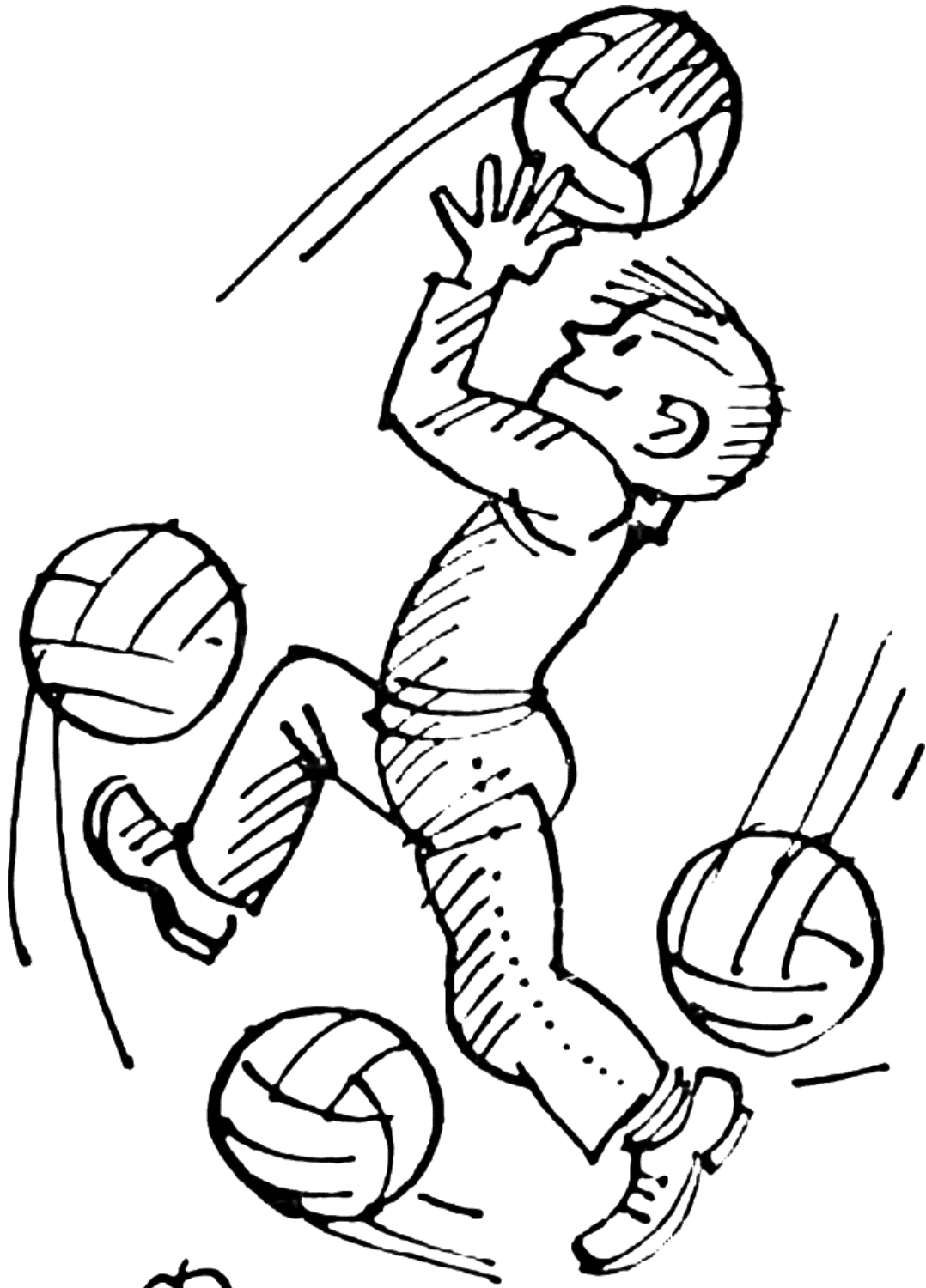
Всъщност Митко не е герой, а само братче на проф. Кънчо. И се казва не Пеле, а Митенцето, но това е друг въпрос. Липсват му доста зъби.

Много обича допинг.

Рис.3 Гошо Йогата

Гошо Йогата е идеологът и теоретикът на отбора. Той знае всичко, отнасящо се до черната магия: от призоваване на духове в лунна нощ срещу тринайсетото число на месец ноември до съставяне на футболни системи. Решителен враг на точните науки, особено на аритметиката и химията, противник на Айнщайн и проф. Кънчо. Работи върху проблема за превръщане на хора в маймуни. Умее да чете отговори на задачи по аритметика през кориците на тетрадките. Има си всички зъби. Прави сиршазана, сиреч стои на глава.

Basketball

Рис.4 Влади Моторетката

Централен нападател на РЕДУТ, Влади бе наречен веднъж Влади-Перпетуум мобиле, което ще рече Вечното движение. Научните консултанти изчислиха, че енергията, която Влади изразходва за един ден във форма на ритници, премятания, приказки и крясъци, може да задвижи космическа ракета от София до Бояна.

Влади не се интересува нито от изкуство, нито от наука, а само от мотори.

Рис.5 Иво Кръстничето

За Иво ми е неудобно да говоря. Работата е там, че с родителите му ни свързват нежни връзки. Аз съм им кум... Мога само да кажа, че е син на велик шампион по тежка атлетика — лека категория.

Рис.6 Дани Берлински

За родословието на Дани може да се каже следното: едната му баба е българка от Македония, другата — французойка, единият дядо е евреин, другият — германец. Роден е в Берлин, живял е в Мюнхен, сега е в София. Знае немски, френски, еврейски, английски и италиански, учи български, има вид на китайтец. За да не дразни многонационалното си семейство, той се обявява за гражданин на ООН.

Рис.7 Бобо Черното око

Бобо Черното око е велик индиански вожд от Пловдив. Заедно с това най-голям дял за престижа на Бобо имат инж. кака Вера и инж. бате Ники, които са, както вече съобщих, научни консултанти на РЕДУТ. Какво отношение имат положителните науки към футбола, ще узнаете по-късно.

На Бобо му липсват два зъба.

Рис.8 Льонка Пантерата

Макар и много важен в отбора, Лъонка е пришелец: идва чак от квартал Борово. Може да бъде наречен „Човекът, който се смее“, но вратарските му качества са така явни, че той открай време се нарича Лъонка Пантерата. Умее да ходи на ръце.

Energy

Рис.9 Сисулу Софийски и Ухуру Неандерталска

Сисулу е негърче. И българче. Негърче е, защото има черна кожа и бяла усмивка и защото родителите му, емигранти от Южна Африка, са чистокръвни негри. А е българче, защото е родено в София, по български език има само шестаци и знае наизуст всички стихотворения на Ботев.

Маймунката на рамото му се казва Ухуру, но тя не е обикновена маймуна, а човекоподобна и затова се нарича Неандерталска. Много е умна и е универсална резерва.

Рис.10 Андреа

Макар и момиче, Андреа е страстна привърженичка на международния футбол. Разбира от аспирин и затова още от самото начало е санитарка на ННФК РЕДУТ.

Рис.11 Тото Тотото

Тото Тотото е най-най-най-най... великият играч... Но хайде да не говорим за него сега, че както съм му ядосан, мога да спра книгата тук.

Нека започна, както си му е редът — отначало!

И тъй, в утрото на осми юни, пет часа след мача за световно първенство по футбол между България и Германската федерална република...

2.

ЕДНО САМООТВЕРЖЕНО РЕШЕНИЕ ЗА СЛАВА НА РОДНИЯ ФУТБОЛ

Точно така: всичко започна в утрото на онзи осми юни, пет часа след мача за световно първенство по футбол между България и Германската федерална република, който се състоя в Мексико и който потопа в траур нашите градове, села, детски градини и ясли.

В този ранен час кварталът ни беше пуст. Столичани, съсипани от нощните вълнения пред телевизорите, още се гърчеха в кошмарни сънища. Спях и аз. Вятърът разносяше смачкани вестници със снимки на нашите национали.

Неочаквано иззад зала „Фестивална“ се показва проф. Кънчо. Стъпил на летните си кънки, той летеше по асфалта. На лицето му бе изписана зловеща решителност. Ако го бяхте видели в тази минута, бихте помислили, че се готви да вдигне във въздуха спортната палата.

Двеста метра по-назад тичаше Митенцето. От рисунките №1 и 2 можете да се уверите, че проф. Кънчо и Митенцето си приличат като две капки вода, само че едната голяма, другата малка. И двамата са яки и набити, и двамата са чорлави, и двамата бърчат нослета по един и същ начин. Но Кънчо е професор и ученик, а Митенцето — само питомец в детска градина и това много огорчава малкото братче...

Но стига с тия описания, защото в този момент проф. Кънчо се втурва в задния двор на синята кооперация „Лале“.

Този двор си е като всички дворове — с кофите за смет, прането по въжетата и диреците за тупане на килими. Лалета няма. Независимо от това, той представлява централният събирателен пункт на махленските граждани на възраст между 6 и 12 години и обикновено гъмжи от народ. В тази съдбоносна утрин на 8 юни той беше напълно пуст.

Като не видя никого, проф. Кънчо направи няколко орбитални кръгове около диреците, неспособен да спре. Пет секунди по-късно горе на третия етаж с трясък се отвори прозорец и се показа леля Гица с навитите си бели книжки на къдравата коса.

— Ааа! — зави тя като сирена и заглуши рева на лъвицата в зоологическата градина. — Ето ви вече...

Длъжен съм да поясня, че макар и пенсионерка, леля Гица не понася тракането на летни кънки. Достатъчно е и на сън дори да долови този звук, за да скочи към прозореца и излее върху децата няколко кофи вода... Кънкьорите избягват да си имат работа с нея, но понякога за отмъщение устройват под прозореца й такива страхотни буйства, че не само тя изпада в тиха лудост, но и целият квартал...

Сега обаче проф. Кънчо не направи нищо осъдително, дори не се изплези, а веднага спря, свали кънките, въздъхна и изсвири сигнала „Да строим неуморно, другари!“. Отговорът дойде веднага. От прозорчето на таванския етаж надникна Гошо Йогата и даде знак, че идва.

В този момент под прането изскочи Митенцето, задъхан. Видял брат си, той спря на безопасно разстояние. Проф. Кънчо се намръщи:

— Нали ти казах да не идваш! — изрече той пресипнало (последница от снощното викане пред телевизора).

— Ама и аз искам да правя отмъщение! — отвърна Митенцето не по-малко дрезгаво.

— Отмъщението не е за малки деца!

— Аз не съм вече малък. Виж! — и Митенцето дръпна главата си нагоре.

Вратата на синята кооперация се отвори и от стълбището бавно пристъпи Гошо Йогата. Беше в разкошната си черна магьосническа блуза и с вълшебната пръчка в ръка.

Гошо се казваше Йога не само защото умееше да чете решени задачи през кориците на тетрадките, а и защото наистина имаше вид на индийски йога: беше ужасно кльоцав (виж рис. 3)^[1]. Майка му непрекъснато го наливаше с рибено масло, но той веднага се изправяше на глава и маслото изтичаше.

Без да бърза, той седна до проф. Кънчо. И трагично въздъхна.

— Видя ли снощи? — попита той с такъв дрезгав глас, че чак прозорците на кооперацията издрънчаха.

— Видях — отвърна тъжно проф. Кънчо.

— Аз си знаех! — подхвана Йогата. — Още преди мача прочетох по звездите, че ще ядем бой.

— Това не е научно! — прекъсна го проф. Кънчо.

— Може да не е научно, ама е вярно. Биха ли ни? Биха ни! Значи звездите правилно казаха.

Наострил уши, Митенцето се стараеше да не изпусне нито дума от задълбочения разговор.

— Така ли ще оставим тази работа? — попита проф. Кънчо.

Йогата презрително вдигна рамене:

— Не ме интересува вече футболът. Аз и без това не ходя много на мачове, но сега вече хич няма да ходя. Ще си гледам само мистер Сенко. Сега той реже с трион една жена.

— Това не е научно — каза проф. Кънчо.

— Ама е вярно! Ела с мен в цирка и ще видиш! Едната половина на жената остава в левия сандък, другата — в десния. После тя...

Той млъкна. Защото буря, ураган, не!, тайфун връхлетя в двора. Някакво същество, обвито в прах, вихър и светлини, профуча покрай седналите, заплете се във висящото пране, отнесе на главата си някакви гащи, цапардоса се в дирека за тупане на килими, препъна се и накрая се строполи на земята.

Никой не се учуди — беше Влади Моторетката. Той се появяваше винаги така, изневиделица, като метеор, неизменно съпътствуван от някакво счупване — на стол, глава или нос. (Виж рис. 4)^[2]

Той енергично се изправи и каза нещо, но освен дрезгаво мучене от устата му не излезе нищо.

— И тоя малко е ревал снощи! — рече Йогата.

Влади кимна, доволен, че са го разбрали. Русата му глава беше осеяна с цицини и приличаше на лунен пейзаж.

Сядай! — каза проф. Кънчо. Ние обсъждаме как ще живеем по-нататък.

— Мене ще ме оперират! — измуча Влади, показа дясната страна на корема си и щастливо добави: — Имам апандисит!

— Голямо чудо! — отвърна Йогата. — Мене лани ми отрязаха сливиците и сега си ги имам препарирани в спирт. Сума ти сладолед изядох тогава. А за апандисит не дават нищо.

— Дават! — Влади Моторетката задвижи юмруци. Той беше винаги готов за бой. — Дават!

Гошо Йогата вдигна вълшебната пръчка:

— Ей, кротко, че знаеш ли какво става, ако ти направи магия?

— Какво?

— Ще те превърна на маймуна макака.

— Хайде де!

— Стига! — прекъсна проф. Кънчо задушевния спор. — Събрали сме се за друго. Така ли ще оставим тази работа? Цял свят ни се смее. Трябва да отмъстим!

— Вярно! — каза Влади. — Снощи, като ни вкарваха третия гол, ритнах стъклото на телевизора и замалко не го счупих. Хайде да счупим прозорците на германската легация!

— Защо на германската? — учуди се проф. Кънчо. — Те ни биха в честна борба.

— Хайде тогава да счупим прозорците на доктор Тошков! — продължи Влади. — Нали той е треньорът? Нека да знае, че целият български народ е възмутен.

Мълчание. Всички трескаво размишляваха.

— Само че не е виновен само той — промърмори проф. Кънчо. — Нали има и играчи...

Влади скочи като боцнат с игла и се провикна, но от устата му излезе звук като от каменотрошачка:

— Знаете ли какво? Хайде да спукаме гумите на Бонди!

Пак мълчание. Дума да не става, предложението беше примамливо, но, дявол да го вземе, Бонди не е кой да е! Само до вчера той беше най-големият играч на земното кълбо, а сега — гумите му...

— Къде се намира колата му? — попита проф. Кънчо.

— На улица „Зелена“. Най-напред ще намушкаме гумите, а после ще счупиме прозорците и на доктор Тошков.

Митенцето слушаше, зяпнал. При последните думи на Влади той поиска да каже нещо, нещо много важно, нещо, върху което бе мислил цяла нощ, но не посмя да го изрази гласно.

— Добре! — съгласи се проф. Кънчо. — Да вървим! Вземете си шила и камъни!

И тъкмо да тръгнат, всички чуха един глас, също дрезгав, но тънък и момичешки:

— Само да смеете! Ей сега ще изтичам до старшина Марко и всичко ще му разкажа, и за гумите на Бонди — също!

Момчетата се обърнаха: Андреа се бе облегла на дирека за тупане на килими и ги смазваше със своя унищожителен поглед, в

който имаше и сълзи. Само жени могат да гледат така. Андреа нямаше няколко зъба (виж рис. 10)^[3].

— Хулигани такива! — добави тя решително.

— Ама ние от името на целокупния български народ — замънка проф. Кънчо. — За да изразим нашето възмущение.

— Не! — каза тя и стисна юмручета. — Аз много си го обичам Бонди!

Влади Моторетката направи три гневни кръга около момичето и пресипнало изръмжа:

— Ама ти си била голяма портаджийка! Ще ми паднеш някой ден, па ще видиш ти тогава Бонди-Монди, дето не може да вкара един гол в Мексико!

— Андреа е права! — каза проф. Кънчо. — Ще продупчим гумите на Бонди и какво? После хич няма да иска да вкарва голове. Не, трябва да измислим нещо друго, нещо по-научно и патриотично.

Всички усилено се замислиха и дори леля Гица чу как мозъците им щракат. Легенът с вода беше до нея...

В тази изпълнена с напрежение атмосфера се чу гласчето на Митенцето:

— Аз знам какво трябва да правим. И хем научно, хем партиотично.

— Патриотично, бе глупчо! — поправи го проф. Кънчо.

Митенцето продължи:

— И хем няма да дупчим гуми, и хем ще победим всички отбори.

— Така не може! — прекъсна го Влади. — И си затвори устата, че ми пречиш да мисля!

— Нека да говори! — обади се Йогата. — Истината се крие в душата на малките. Ама бързо, че нямаме време!

Митенцето пристъпи напред, мъничък, закръглен и чорлав, и смело изгледа другите:

— Ще ви кажа — рече той и сбърчи носле, — но преди това искам да ми изпълните три желания!

— Охо! — изрева Влади. — Желания имал! Като златната рибка!

Митенцето не се смути и подхвана:

— Искам три неща. Първо. Искам да не ми викате вече Митенце.

— А как? — попита проф. Кънчо, който не можеше да си представи братчето си с друго име.

— Митко Пеле — отвърна братчето.

Влади така се закиска, че чак сълзи изскочиха от очите му:

— Митко Пеле! Хо-хо! Уби ме! Има само един Пеле на земята и той е царят на футболистите. Разбра ли бе, маляк?

Митенцето невъзмутимо продължи:

— Второ. Искам бате Гошо Йогата да ме научи да правя магии!

— Добре! — великодушно отвърна Йогата. — Само че ще трябва да ми станеш роб и асистент.

— И трето. Искам в отбора да играя винаги с номер 6 и да бъда централен половин-защитник.

— Полузащитник! — поправи го проф. Кънчо.

— Да — потвърди Митенцето и не каза нищо повече.

Този път никой не се изсмя. Всички се досещаха какво ще бъде предложението и то бе толкова ослепително, че дъхът спираше в гърдите. Как никой не се е сетил по-рано?

— Е, казвай де! — провикна се проф. Кънчо нетърпеливо.

— Приемате ли моите условия? — попита на свой ред Митенцето. — Да ми викате Митко Пеле, да стана роб-асистент на бате Гошо Йогата и да играя №6 като половин-защитник?

— Добре де! Приемаме! Казвай!

— Честна пионерска?

— Честна пионерска!

Тогава Митенцето, когото оттук нататък ще наричаме Митко Пеле, се изпъчи и бавно произнесе:

— Предлагам да си направим отбор, национален, от нашата махала, в който да влязат най-великите играчи на всички времена. Аз ще играя №6. И като отидем след четири години в Мухен...

— Мюнхен! — поправи го проф. Кънчо.

— И като отидем в Мюнхен, хем ще отмъстим на германците, дето ни биха, хем няма да спускаме гумите на Бонди и хем ще прославиме България за вечни времена!

Митко Пеле млъкна, горд и щастлив. Всички го гледаха със завист. Престана да се движи даже Влади Моторетката. И вече съзираха Мюнхен, милионната публика, виждаха и себе си да атакуват противника, да излъгват Пеле и Жаирзиньо и да вкарват победния гол във вратата на световния шампион...

— Страхотно! — прошепна Влади Моторетката.

Андреа се приближи до Митко Пеле и го целуна по бузата. Той я ръгна по корема.

Разбира се, след такъв жест гласуването беше излишно, но редът си е ред и проф. Кънчо каза:

— Който е съгласен с предложението на Митенцето...

— Митко Пеле! — поправи го строго Митко Пеле.

Над прането се показаха шест ръце — по една на проф. Кънчо, Гошо Йогата, Влади Моторетката, Андреа и две на Митко Пеле.

Горе леля Гица държеше легена готов и чакаше да забръмчат летните кънки. Напразно. Защото децата тихичко станаха и си излязоха.

[1]

Гошо Йогата

Гошо Йогата

— Бел. ventcis ↑

[2]

Б. вагн

Влади Моторетката

— Бел. ventcis ↑
[3]

Андреа

— Бел. ventcis ↑

3.

КАК СЕ ОБРАЗУВА НАЦИОНАЛЕН ОТБОР

На другия ден сутринта, когато вълната на меланхолия, която бе заляла България, поспадна, проф. Кънчо, Йогата, Влади, Митко Пеле и Андреа се събраха в Бункера. Така наричаха противовъздушното скривалище на новостроящия се санитарен комбинат срещу зала „Фестивална“. Там бе съвсем тихо, дебелите бетонни стени изолираха закрилниците на българския футбол от всякакви любопитни очи и уши.

— Другари — започна проф. Кънчо, — откривам тържественото заседание за образуването на национален отбор, който да отмъсти на германците и перуанците, да бие бразилците и да стане световен шампион. Най-напред трябва да му измислим име.

— Не! — прекъсна го Влади Моторетката. — Най-напред трябва да изберем капитан. Отбор без капитан не е никакъв отбор. А капитанът трябва да бъде най-непобедимият от всички!

И направи такова свирепо лице, че всички разбраха кой трябва да бъде капитанът.

Митко Пеле вдигна ръка:

— Искам да направя предложение за кой да бъде капитан.

— Казвай! — рече щедро Влади, очаквайки да чуе името си.

— Професор бате Кънчо.

Отначало Влади се изненада, после се разсърди:

— А бе, маляк, нали ти казах какъв трябва да бъде капитанът? Непобедим!

— Бате Кънчо е най-непобедим от всички! — продължи упорито Митко Пеле, спомняйки си колко пъти е ял непобедим бой от Кънчо. — Хайде да гласуваме.

Всички вдигнаха ръце. Мързеливо помръдна пръст и Влади.

Новоизбраният капитан отново пое председателството:

— А сега да измислим име на отбора. То трябва да бъде хем красиво, хем така страшно, че като го чуят враговете, косите им да настръхнат.

— БОМБА! — обади се Влади Моторетката.

— Не! — възрази проф. Кънчо. — Ние сме спортисти и сме за всеобщо разоръжаване.

(Не се чудете на изискания език на проф. Кънчо. Баща му, старшина Марко, който се стреми към чин младши лейтенант, следва във вечерен университет и когато си е у дома, чете гласно от разни книги, та всички в къщи знаят наизуст неговите уроци.)

Йогата вдигна вълшебната тояжка:

— Най-подходящото име на отбора е МИСТЕР СЕНКО — каза той. — Мистер Сенко е най-великият българин на всички времена и като ни стане кръстник, ще ни помага с магии да вкарваме голове.

Предложението беше съблазнително. Макар и да не вярваха много на магиите на Гошо Йогата, децата се прекланяха пред вълшебната мощ на мистер Сенко, когото редовно гледаха по сцени и манежи. Сега обаче възрази проф. Кънчо:

— Вижте какво — каза той, — с магии и баба и дядо могат да победят бразилците. Магията е като допинг...

— Какво е допинг? — попита Митко Пеле, като сбърчи важно носле.

— Допинг са едни хапчета. Като ги глътнеш, ставаш непобедим.

— Къде ги продават?

— По аптеките. Само че тайно, защото като ги пиеш, умираш побързо.

Митко Пеле се замисли върху сложния проблем на допинга, а проф. Кънчо продължи:

— Ние няма да употребяваме нито допинг, нито магии. Ние трябва да побеждаваме само в рицарска борба... Но... ние пак можем да поканим мистер Сенко да ни бъде шеф... Има ли други предложения?

Влади пак скочи:

— АТОМНА БОМБА!

Всички разочаровано се отпуснаха. Обади се Андреа, свенливо свела зелените си очи:

— БОШАМЕЦИ.

— Какво значи това? — попита проф. Кънчо.

Тя разпери пръстчета и изброи:

— Това значи: БО от Бонди, ША от Шами и МЕЦИ от Меци.

Влади Моторетката се разяри:

— Слушай, нали ти казах да не споменаващ вече тия имена пред мене! Те не важат! Сега НИЕ сме национален отбор! Предлагам ВОДОРОДНА БОМБА!

Никой не обърна внимание на това ново военнoлюбиво предложение и отново всички си заблъскаха мозъците, за да намерят тъй нужното име на отбора. В тишината се чу гласчето на Митко Пеле:

— В кой град живее другият Пеле?

— В Рио де Жанейро — отвърна проф. Кънчо.

— В кой квартал?

— Не знам.

— А в кой квартал живеем ние? — не спираше Митко Пеле.

— В квартал „Редут“.

— Какво значи Редут?

Проф. Кънчо поясни:

— Редут значи укрепление, което никой не може да превземе. В стихотворението „Шипка“ има едно място, дето пише така:

*... българи, орловци
кат лъвове тичат по страшний редут,
не сецат ни жезга, ни жажда, ни труд...*

Внезапно млъкна.

— Редут! — замислено произнесе той — РЕ-ДУТ! — и се послуша в красивата дума. Има ли по-страшно име от това? Само като го чуеш и косата ти настръхва. *Кат лъвове тичат по страшний редут!*... — пише Иван Вазов. А щом като даже Иван Вазов...

— А аз знам какво значи редутабъл — каза Андреа. — Аз уча френски и знам вече сто трийсет и седем думи.

— Добре де, какво значи редутабъл? — попита нетърпеливо Влади.

— Редутабъл значи страшен. Като в песента: „Льо ша редутабъл манжа льо фромаж...“ Страшната котка изяде сиренето!

— Редутабъл! Страшен! — повтори проф. Кънчо, напълно покорен. И бързо подхвърли, изпреварвайки другите: — Хайде да се казваме РЕДУТ, а? РЕДУТ!

Мигновено всички вдигнаха по две ръце, а Митко Пеле така се наду, че замалко не се пръсна като водородна бомба.

И тъй след още няколко допълнителни предложения окончателното наименование на отбора се оформи така:

ННФК РЕДУТ,

което означава:

НЕПОБЕДИМ НАЦИОНАЛЕН ФУТБОЛЕН КЛУБ РЕДУТ.

Реши се още членовете на отбора да се наричат „редутабли“, с което най-важните точки от дневния ред бяха приключени. Останаха няколко по-маловажни въпроса, като намирането на стадион, купуването на екипи, назначаването на треньор и пр.

Всички бяха единодушни, че треньор не е нужен. Та кой в България не знае как се играе футбол? Без стадион обаче не може и затова решиха да разузнаят какво е положението в съседните стадиони. Най-труден беше въпросът с екипите и кърпите за бърсане на пот. Тук бяха нужни пари.

— Не можем ли да играем боси? — попита Митко Пеле.

— Стига бе! Кой истински футболист играе бос? — провикна се Влади Моторетката.

— Ако искаш да знаеш, другият Пеле, като е бил малък, е играл бос — отвърна Митко Пеле. — И даже не е имал кърпа за бърсане на пот!

Това беше несериозно изказване и всички се замислиха над паричния въпрос. В края на краищата предложиха няколко мероприятия за събиране на левчета, като например проф. Кънчо да прави снимки със своя фотоапарат пред паметника на Братската могила, а Влади Моторетката да пренася пред хотел „Хемус“ куфари на чуждестранни туристи.

— А сега — каза проф. Кънчо — хайде да изработим план-график на победите!

Всеизвестно е, че план-графикът е най-сигурният път към шампионската титла.

— Сега е 9 юни — продължи проф. Кънчо. — Ваканцията свършва на 15 септември. Дотогава ние трябва да победим всички

детски отбори и да станем национални шампиони.

— А после?

— После ще чакаме да пораснем.

Всички се съгласиха с тия мъдри слова и начертаха следния

ПЛАН-ГРАФИК

1. От 9 до 20 юни ликвидиране на всички организационни и парични въпроси.

2. От 10 юни до 1 юли тренировки в условия, близки до природните условия в Мюнхен.

3. От 1 до 15 юли зонални мачове. Ще се играят по три мача на ден. През това време ще се учи и немски език.

4. От 15 юли до 5 август осминафинални мачове с по два мача на ден. През това време ще се учи немски.

5. От 5 август до 20 август отборът отива на пионерски лагер.

6. От 20 август до 26 август четвъртфинални мачове. През това време да се усъвършенствува немският език.

7. От 26 август до 1 септември — полуфинални мачове.

8. И на 9 септември по случай 9 септември — финален мач с победа! Хип-хип! Ура-ура-ура!

— Ами ако през това време ми оперират апандисита? — попита Влади.

— Само след финалния мач! — отсече проф. Кънчо и пристегна колана си. — Е, днес поработихме добре. Ако и до 9 септември работим така, шампионската титла ни е вързана в кърпа. А сега да вървим да обядваме.

И вече излизаха от Бункера, когато се чу гласът на Митко Пеле:

— Бате Кънчо, от колко души ще се състои нашият отбор?

Сигурен съм, че ако в този момент тук се беше появил лично Пеле от Рио де Жанейро, редутаблите нямаше да бъдат по-втрещени.

— Верно бе! — изписука жално проф. Кънчо. — Ние забравихме за играчите...

4.

ТЪРСЯТ СЕ ФУТБОЛИСТИ

Същата вечер на много места в квартал „Редут“, върху оградата на училището, по фасадата на Кибернетичния институт, край кланицата и дори по стените на Зала „Фестивална“, се появиха бели, изписани с мастило листове от тетрадки със следното съдържание:

НЕЛЕГАЛЕН ПОЗИВ

ВНИМАНИЕ! ВНИМАНИЕ!

Който желае да участвува в страховито отмъщение!
Който иска да се прочуе за вечни времена!
Който мечтае да съкруши враговете! И прочие!
Да се яви на 10 юни, 8 часа сутринта в двора на
кооперация „Лале“, срещу зала „Фестивална“.
Условия: да не бъдете куци, да не бъдете по-големи
от 12 години, да имате обща бележка 4 (добър).
Донесете си свидетелството!
Тайна, запазена за вечни времена!
Хип-хип! Ура-ура-ура!

РЕДУТ!!!

Пръв видя позивите полковник о.з. Храбров. Полковник о.з. Храбров беше много мъжествен човек: имаше голям корем, рунтави вежди и грамадни мустаци, и по време на войната не на шега тупаше хитлеристите. Сега беше пенсионер и понеже беше вдовец, всичките му помисли, извън готвенето на боб-чорба, се съсредоточаваха във футбола и по-точно в отбора на ЦПК ПЛИСКА. От сутрин до вечер киснеше в стадиона на въпросния отбор и вършеше всичко за неговия разцвет: съветваше играчите как да играят, треньорите — как да

мечтае да съкруши враговете!

10 юни, 8 часа сутринта в двора на кооперация

„Лале“

ура!

РЕДУТ!!!

Старшината едва не припадна. Това листче в ръцете на леля Гица, съчетано с нейната антиспортна ненавист, бе по-страшно от всякакви квартални бандити, то вещаеше нещастия за него, за квартала, за цяла София. Все пак той попита:

— И какво искате от мене?

— Как какво! — изкрещя тя. — Аз съм гражданка на Народна република България, плащам си редовно данъците и следователно имам право да зная какво прави народната милиция, за да осигури на гражданите следобедния им сън от посегателствата на инквизиторите, нали така?

— Така е, гражданко Гица, но нима не виждате, че това е детинска работа? — каза той и неочаквано го бодна натрапчивата мисъл, че в тази история имат пръст неговите две зверчета.

— Детинска работа ли? — захълца леля Гица. — Това са разбойници, а не деца! Кръвопийци, есесовци! Цял ден тракат с кънки под прозорците, а сега и отъмщение ми готвят. Четете, четете! „Страховито отъмщение!“. И още: „10 юни, осем часа сутринта в кооперация «Лале»“. Не е ли това достатъчно? Защо още стоите тук и не вземате мерки? Ще се оплача! Да знаете, ще се оплача! Изложение ще пратя до Народното събрание! Ще поискам да изгонят от квартала всички палачи, които карат летни кънки, а с тях и вас, защото ги покровителствувате!

Обърна се и трясна вратата под носа на объркания старшина.

Марко се почеса по тила и подтикнат от натрапничавото чувство, че в тази история имат пръст неговите наследници, надникна в стаята им. Изненади нямаше. Митенцето си лежеше в леглото и разглеждаше картинки, а Кънчо чертаеше схеми на радиоапарати. Старшината тихо се оттегли и се зае да състави план за утрешните бойни действия срещу неизвестните автори на позива.

Сещате се, че проф. Кънчо и Митко Пеле, които се спотайваха зад вратата, чуха всичко, включително и зловещото предупреждение

на леля Гица. Капитанът на РЕДУТ реши да действа.

— Мите — прошепна той, — слушай! Трябва да спасяваме РЕДУТ!

— Добре! — каза Митко Пеле и скочи от леглото, облечен и обут.
— Да го спасяваме! Какво да правя?

— Ще се съблечеш и ще си легнеш! А аз ще изляза по важна задача.

— И аз искам!

— Тихо! Ти оставаш тук! На пост! И ако случайно попитат къде съм, ще кажеш, че съм отишел у Йогата за една книга. Разбра ли?

И за да не даде възможност за протести, проф. Кънчо разтвори прозореца и погледна: тротоарът беше само на два метра по-надолу, хора нямаше. Той скочи.

5.

ОТКЛОНЕНИЕ ПО ПЪТИЩАТА НА ФИЗИКАТА И МЕТАФИЗИКАТА

Проф. Кънчо се шмугна във входа на мазето и се спусна по каменните стъпала. Напипа секретната ключалка, завъртя, влезе, натисна бутона на осветлението.

Всичко си беше на място: електростатичният генератор с двете сфери, кутиите с транзистори, кондензаторите, микрофоните, колбите, епруветките, бурканите с царевично брашно, кутиите с какао... По стените висяха изписани с формули листове. В голяма колба над електрическия котлон бълбукаше тъмнокафява течност...

Беше тайната лаборатория на проф. Кънчо, наречена „Хелиополис“ в чест на оня фантастичен подземен град, който бях измислил в последния си роман. Да си призная, аз бях много поласкан от вниманието на моя млад приятел...

Какво ли не правеше проф. Кънчо в „Хелиополис“! Изследвания за получаване на вечно движение, експерименти за свързване с извънземни цивилизации, демонстрации на свръхмощни взривове и пр. Последното му увлечение беше „цар-шоко“ или „царевичен шоколад“. Проф. Кънчо търсеше начин да създаде шоколад не само от мляко и какао, което всеки глупак може, а и от царевица. Сами разбирате от какво огромно значение би било такова откритие за нашата шоколадена индустрия!

Десетки опити бе направил вече. Варил бе обикновени царевични зърна със захар, с мед, с петмез. Добавял бе към кашата лешници, орехи и даже парчета истински шоколад. Уви, резултат нямаше. Ето и сега, като лизна от течността в колбата, оказа се, че тя все още няма вкуса нито на млечния, нито на бадемовия шоколад...

Разочарован, той изключи апаратурата и излезе. Чакаше го РЕДУТ, чакаше го борбата с вражеските замисли на леля Гица.

Изтича към кооперация „Лале“ и светкавично се понесе по стълбището към тавана, уверен, че в този час на нощта Йогата е в

„Нострадамус“. Даде условния сигнал и след няколко секунди железната врата се откряна пред слабото и очилато лице на Йогата.

— А, ти ли си! Влизай, влизай, докато не ми е избягала звездата.

Проф. Кънчо влезе. Намираще се в „Нострадамус“, астрологическата обсерватория на Йогата, носеща името на великия средновековен астролог.

Небеса, каква бездна лежеше между „Хелиополис“ и „Нострадамус“! Колкото лабораторията на проф. Кънчо беше образец на средище на научната мисъл, толкова „Нострадамус“ носеше белезите на метафизиката. Там — строг изследователски метод, тук — черна магия; там — епруветки, тук — чинийки със стрити гарванови пера; там — електрически апарати, тук — препарирани кукумявки... Единственото научно пособие тук беше телескопът, който бащата на Йогата беше донесъл от Москва.

Без да обръща внимание на нощния си гост, Йогата се настани под телескопа и насочи тръбата през прозорчето към звездното небе.

— Какво гледаш? — попита проф. Кънчо.

— Звездата Алфа Ромео.

— Алфа Ромео е марка на спортен автомобил, бе!

— Е, нищо, ще и измисля друго име, например... мм... Алфа-Гошо!

Завист боцна проф. Кънчо. Алфа-Гошо! Това звучеше величествено. Помисли си, че ако един ден открие шоколад от царица, ще го нарече „цар-шоко-Кънчо“.

— И какво казват звездите тази нощ? — попита той.

— Звездите казват, че утре ние ще намерим най-великите футболисти на всички времена.

Тя думи върнаха проф. Кънчо към действителността. Той промърмори:

— Знаеш ли, че леля Гица е видяла позивите и се е заканила, че ще ни обади в Народното събрание? Преди малко тя беше у нас и утре сутринта татко ще дойде в сборния пункт и сигурно ще арестува РЕДУТ.

Йогата замислено издуха стъклата на очилата си:

— Видя ли? — забеляза той. — Аз ти разправях да не пишем нелегални позиви, а ти... Какво ще правим сега?

Проф. Кънчо се огледа конспиративно и прошепна няколко думи в ухото му.

— Не е лошо! — рече Йогата. — Но хайде да побързаме, докато не си е легнал Моторетката!

Затвори прозорчето, сви телескопа и тъкмо да излезе, забеляза вниманието, с което проф. Кънчо наблюдаваше препарираната кукумявка.

— Как вървят твоите опити? — попита той.

— Криво-ляво — отвърна проф. Кънчо. — До една-две седмици сигурно ще имам вече цар-шоко.

— А аз мога вече да чета мисли отдалече.

— Това не е научно!

— Може да не е научно, ама е вярно! Скоро ще направя публична демонстрация.

Излязоха. Йогата заключи желязната врата на „Нострадамус“ и се спусна надолу. Леля Гица оставиха на мира.

6.

ТРЕВОЖНО УТРО В КВАРТАЛ „РЕДУТ“

На 10 юни сутринта старшина Марко стана рано, взе фотоапарата и излезе на пръсти, за да не събуди доктора и синовете. „Докторът“ беше самата Веса, красивата жена на старшина Марко и още по-красива майка на проф. Кънчо и Митко Пеле. Откакто си взе дипломата за лекарка, старшината ѝ вика само „докторе“...

Навън кварталът още дремеше, та старшината можа спокойно да разгледа разлепените нелегални позиви. Всички си бяха на място, очевидно залепени със здраво лепило, защото не можа да махне нито един.

Като се увери, че други произшествия в квартала няма, старшината се упъти към „Лале“, където призованите от тайнствения РЕДУТ трябваше да се съберат в осем часа.

На третия етаж го посрещна леля Гица:

— Аа! Ето ви най-послед! Елате, елате!

Тя го въведе в стаята. Под мощната ѝ 129-килограмова снага железобетонният блок се тресеше до основи. Тя посочи двора под прозореца:

— Ето тук се събират моите мъчители. Всяка сутрин, всеки следобед! И карат кънки! Кой знае какво ми готвят сега!

Без да обръща внимание на вайканията ѝ, старшина Марко изгради позицията си. Нагласи фотоапарата върху перваза и насочи обектива му точно към двора. След това придърпа завесата, като остави тънка ивица за наблюдение. Клопката беше готова, оставаше да се появи звярът.

Часът беше 7:30. И дворът пуст.

Стана 7:35. Нищо. Старшина Марко търпеливо чакаше.

7:45. Внезапен шум. От вратата на кооперацията изскочи Йогата. И докато старшина Марко щракне с фотоапарата, Гошо пресече двора и изчезна в улицата. Милиционерът се поуспокои: щом като излиза, този дангалак едва ли има нещо общо с позива...

7:50. Нищо.

7:54. Нещо става! Външната врата на двора се откряна, показва се крак, после корем и накрая една глава, която крадешком се огледа наляво-надясно.

Старшината едва не ахна: този долу бе телевизионният режисьор другарят Антон Антонов! Нима и той?... Но да, ето другарят Антон Антонов влезе в двора, погледна тук-там, надърна в прозорчето на мазето, в гаража и като не видя никого, чисто и просто се скри зад бараката. Но — щрак! И другарят Антон Антонов остана на лентата.

7:59. Ново раздвижване. Пътната врата се отвори и влезе не кой да е, а полковник о.з. Храбров, мустакат и храбър. Той също се огледа, позамисли се и накрая влезе в бараката. Преди това обаче — щрак! той също беше запечатан от фотоапарата.

7:59 и 30 секунди. Пътната врата изскърца. Старшината настръхна.

8 часа! Времето на позива! Коя ли ще е следващата жертва? Без всякакви предпазни мерки от улицата дойдоха инж. кака Вера и инж. бате Ники, водейки за ръце едно мургаво момче с черни очи и бенка на бузата (виж рис. 7)^[1]. Апаратът щракна.

Тримата се повъртяха из пустия двор и седнаха под прането.

Часът стана 8:05. После 8:10. Старшина Марко чакаше. Ала нищо не се случваше; никой не идваше, никой от скритите не даваше признаци на живот. Той реши, че моментът за действие е настъпил. Рязко разтвори завесата, извика:

— Стой! Не мърдай!

След пет секунди беше долу.

Тримата изумени гледаха този изскочил изневиделица старшина. А той като фокусник, който играе интересен номер, високо произнесе:

— Другаря Антон Антонов, излезте!

Режисьорът се изправи зад бараката и мина напред. Момчето с черните очи зяпна от изненада. А старшината, доволен от ефекта, почука на дъсчената врата:

— Полковник о.з. Храбров, излезте!

Вратата решително се отвори, показаха се страшните будьоновски мустаци.

— Протестирам! — извика о.з. Храбров. — Нямайте право!

— Спокойно! — отвърна старшината. — Моля, застанете под прането!

Скупчени около ризите и гащите, задържаните чакаха, потънали в мрачно мълчание. Старшината ги изгледа от глава до пети.

— Какво правите тук? — попита той. — И защо се криете?

О.з. Храбров и другарят Антонов не отвориха уста, само момчето с бенката каза:

— Аз съм Бобо Черното око и дойдох, защото искам да участвувам в страховитото отмъщение на РЕДУТ. И не куцам, и имам обща бележка 5.75. Само че свидетелството ми е в Пловдив.

— Точно така — добавиха инж. кака Вера и инж. бате Ники. — А ние го придружаваме.

— Хм, хм... — прецеди през зъби старшина Марко. — А къде е този РЕДУТ?

Никой не знаеше това.

— Ще узнаем, ще узнаем! — рече старшината. — А сега, моля, елате всички с мен! За малка справка.

На третия етаж леля Гица видя как старшина Марко повежда арестантите към управлението, глътна цяла череша и се задави от удоволствие.

[1]

Бобо Черно̀то око

— Бел. ventcis ↑

7.

СЕЛЕКЦИЯ ИЛИ КАК СЕ ПОДБИРАТ ИГРАЧИ — ПЪРВИ КРЪГ

Влади Моторетката също видя арестантите. Спотаен зад колоните на зала „Фестивална“, той ги съпроводи с поглед, докато изчезнаха.

Повече от 40 минути бе прекарал тук, дебнейки всяко движение пред кооперация „Лале“. Задачата му бе много отговорна: той бе длъжен да спира всички некуцащи момчета, които идваха на оповестения от позива сбор, и да ги отправя към Бункера. Този стратегически ход се оказа блестящ...

След като се увери, че старшина Марко е на безопасно разстояние, Влади хукна към скривалището. Пред входа го посрещна проф. Кънчо.

— Какво става?

— Всичко е бомба! Арестувани са полковник о.з. Храбров, другарят Антон Антонов, двамата инженери, дето правят роботи, и едно момче с тях, не знам как се казва, има бенка на бузата.

— Знаменито! — каза проф. Кънчо. — Сега вече можем да почнем селекцията. Да знаеш колко народ се събра! Страхотен отбор ще направим!

Влязоха в Бункера. В полумрака на подземие то се движеха някакви момчета, шумяха и размахваха бели листове.

— Тишина! — извика проф. Кънчо. — Тишина! Чуйте ме добре!

Кандидатите млъкнаха. Проф. Кънчо подхвана:

— Сега тук има 47 кандидат-футболисти. На нас ни трябва само седем играчи, защото си имаме вече четирима, и още три резерви, значи всичко десет души. Писмен изпит няма да се полага, защото няма време. Ще има два кръга. Първи кръг: преглед на свидетелствата и въпроси за интелигентност! Втори кръг: разни състезания по футбол. Ако искате да знаете, това се казва селекция. Хайде сега един по един минавайте пред журито и си показвайте свидетелствата. Двойкаджии и тройкаджии не приемаме. Остават само най-високите бележки и дето знаят немски.

— А с френски не може ли? — попита някой.

— Не може. Мюнхен е в Германия. По френски ще приемаме, когато шампионатът се състои в Париж. Хайде, номер първи!

Журито, настанено пред входа, се състоеше от проф. Кънчо, Гошо Йогата и Влади Моторетката. Андреа и Митко Пеле бяха роби-асистенти.

Първо напред пристъпи едно малко като фъстъче момченце с бретонче на челото. Имаше сини очи, бели коленца и изглеждаше съвсем малолетно: липсваха му сума зъби. Като видя обаче свидетелството му, журито си глътна езика: отгоре до долу като тумбести войничета се бяха наредили само шестаци!

— Хм... — поизкашля се проф. Кънчо. — Немски знаеш ли?

— Знам.

— Какво играеш?

— Център-нападател — леко изфъфли момченцето през беззъбата си уста.

— В кой клас си? — обади се Влади Моторетката.

— Минах за втори.

— Млечни зъби не приемаме! Ние съставяме национален отбор, а не детски ясли. Да те няма!

Фъстъчето едва не се разплака, но не мръдна от мястото си.

— Чуваш ли? — извика Влади. — Хайде, беж!

Кандидат № 1 се отдръпна встрани, загледан със завист в останалите момчета.

Защо Влади го отрязва така безцеремонно? Много просто: той нямаше намерение да отстъпи никому мястото си на център-нападател на отбора!

— Следващият! — провикна се проф. Кънчо.

Пред журито застана един дългуш с неизрязани нокти и неумит врат. Свидетелството му сочеше тройки и двойки.

— Не може! — отсече журито. — Друг!

Третият не знаеше немски и също отпадна. Четвъртият се чудеше коя е третата планета на слънчевата система и не бе приет. Петият, шестият, седмият... Кандидатите минаваха и никой не отговаряше на условията. Дойде ред на № 17.

Беше едно тънко момче и като го видяха, всички се засмяха, защото цялото му същество бе усмивка. Усмиваха се неговите очи,

бузи, брадичка, а устата му, голяма, се усмихваше дъгообразно от едното до другото ухо (виж рис. 8)^[1]. Свидетелството му бе шарено — от тройки до шестаци. Той заяви, че се нарича Лъонка Пантерата, че знае малко немски и че е най-големият вратар на републиката.

— Дали си голям вратар, ще видим после — забеляза проф. Кънчо. — А сега да проверим дали си умен, защото на нас не ни трябват глупави играчи, нали?

— Не — каза Лъонка и се засмя. — Не ни трябват.

— Защо се хилиш, бе? — попита Влади.

— Така — отвърна Лъонка Пантерата и се засмя.

— Добре. Кажете сега, коя е най-високата планина в света?

— Чонгмолунгма — отвърна без колебание Лъонка.

— Коя е третата планета на слънчевата система? — попита Йогата, уверен, че този смехурко няма да отговори на този космически въпрос, но Лъонка мигновено отвърна:

— Земята.

Журито се вгледа по-внимателно в кандидата. Последва друг въпрос:

— Кой е най-великият футболист на всички времена?

— Лев Яшин.

— Не е вярно! — провикна се Митко Пеле. — Най-великият футболист на всички времена е Пеле от Рио де Жанейро!

Лъонка Пантерата се ухили:

— Да, ама Лев Яшин е вратар, аз също съм вратар и затова Лев Яшин е най-великият играч на всички времена.

Митко Пеле не възрази, засрамен.

— Колко конски сили има Москвич 412? — попита внезапно Влади Моторетката.

— Москвич 412 има 55 конски сили, Волгата — 72, Фиат — 125, Фолксваген — 45 — изпя, без да му мигне окото, Лъонка Пантерата.

Журито, онемяло, слушаше отличните знания на кандидата, които, честна дума, бяха предостатъчни за национален футболист. Проф. Кънчо заяви, че № 17 е издържал първия кръг по умност и да чака вън. Лъонка скочи на стъпалата, лек и гъвкав, й застана срещу фъстъка с млечните зъби.

Селекцията продължи. Кандидатите безпощадно отпадаха...

Докато в Бункера остана последният: №49!

Този кандидат беше много живописен: едър, набит, с червени гащета и фанелка. Носеше футболни обувки, а на главата си — жокейско шапче с надпис ТОТО. Фигурата му имаше всичките белези на оживена спортна дейност: цицини по челото, синини по ръцете, рани по коленете. А веждите му бяха вдигнати нагоре и му придаваха вид на учудено глупаче. (Виж рис. 11)^[2]

— Име и презиме? — попита проф. Кънчо.

№49 се приближи лениво до журито, сякаш му правеше огромна услуга, че изобщо се явява на изпита.

— Тото Тотото — отвърна небрежно той.

— Свидетелство?

— Нямам.

— Че как така?

— Така! Аз не ходя на училище.

— Защо? — запита все по-учуден председателят на журито.

— Защото не ми се учи... Аз съм футболист, а не зубрашка коза като вас.

Влади веднага скочи и протегна юмруци.

— Ей, да не обиждаш, че знаеш ли?

— Какво да знам?

— Като ти фрасна една по китарата, ще видиш какво?

— Фрасни, де!

Влади замахна, но преди да разбере какво става, той получи удар под брадата и се намери на пода.

— Стига! — извика проф. Кънчо.

Влади се овладя, треперящ от гняв, но Тото Тотото не мирясваше:

— Вие сте баби, а не футболисти! Само кълвете за шестици: зуб, зуб, зуб!, а един гол не можете да вкарате! Ако искате да имате най-силния отбор на света, трябва да ме вземете мене, а после ще ви доведе и други, все като мене!

Предложението беше съблазнително. Та как да не искат да имат най-силния отбор на света? Но чак с хора без свидетелства!... Проф. Кънчо попита:

— Къде си играл досега?

— В СТРАХИЛ ВОЙВОДА, ОКЕАН, УРАГАН, КОСМОС...

— Защо ги напусна?

— Защото не ми купуват ковбойски колан.

— Защо не ти го купят родителите ти?

— Защото са разведени и аз живея у вуйчо.

Отговорът натъжи журито. Та има ли нещо по-страшно от това, да си нямаш татко и майка? Проф. Кънчо се посъветва полугласно с членовете на журито:

— Да го приемем, а? Хем ще го превъзпитаеме...

Влади Моторетката, който още чувствуваше удара под брадата, промърмори:

— Добре, ама нека преди това му зададем въпроси за умност, защото иначе не е честно пред другите!

— Не виждаш ли, че е тъп като галош? — забеляза Йогата. — Сигурно не знае и да чете.

— Да опитаме! — каза проф. Кънчо.

Опитаха. Дадоха на Тото Тотото вестник „Септемврийче“ и му предложиха да прочете заглавието. Той бавно засрича: „Се-трен-вийче!“, след което гордо изгледа журито, сякаш бе прочел „Война и мир“.

— Е, добре — рече великодушно проф. Кънчо, — сега ще ти зададем няколко въпроса за умност.

— Само че да са лесни — отвърна кандидатът, — защото не обичам да си уморявам много мозъка.

Митко Пеле бързо попита:

— Кой е най-великият футболист на всички времена?

— Тото Тотото — отвърна Тото Тотото, без да му мигне окото.

Вторият въпрос зададе Влади Моторетката:

— Кой е най-великият революционер на България?

Тото Тотото мисли, мисли, та чак капчици пот избиха по цинестото му чело, но най-после се сети и с радостна усмивка отговори:

— Левски-Спартак!

— А сега още един въпрос — каза Йогата. — Коя е третата планета на слънчевата система?

Очите на Тото Тотото едва не изскочиха:

— Каквоо? — ревна той.

— Питам: коя е третата планета на слънчевата система, като се брои от слънцето навън.

Тото Тотото се разгневи страшно:

— Ама вие кодош ли си правите с мене, бе? Прочетох ви цял вестник, казах ви кой е най-великият революционер на България, кой е най-великият футболист на всички времена, а сега искате да ви разправам за някаква си планшета! Не! Аз си отивам! И нека ви пердашат всички отбори! Ще ида в съседната махала! Много ви здраве.

И си тръгна. Спря го гласът на проф. Кънчо:

— Добре де, добре! Може и без планети. Хайде, остани!

Без да се обръща, Тото Тотото попита:

— Ще ми купите ли ковбойски колан?

— Ще ти купим — отвърна председателят на журито.

— Ще ме водите ли два пъти седмично на кино?

— Ще те водим.

— Ще ми прочетете ли гласно книгата „Конникът без глава“

— Ще ти я прочетем.

— Ще ме черпите ли всеки ден сладолед от малини?

— Ще те черпим.

— Е, добре тогава, оставам! — каза той великодушно. — Но ако ме ядосвате много, ще си вървя, добре да знаете!

С тия ултимативни думи завърши изпитът и на последния кандидат. Както виждате, от 49 души препятствията на първия кръг преодоляха само двама: Лъонка Пантерата и Тото Тотото. Това бе слаб резултат и журито реши в близки дни да проведе нова акция за набиране на играчи.

Сега предстоеше вторият кръг на селекцията — практическите изпитания, които можеха да се състоят само в стадион. Най-близо се намираше стадиона на ЦПК ПЛИСКА и всички редутабли и кандидати хукнаха натам.

На двайсетина крачки зад тях потичваше с мъничките си крачка и бели коленца фъстъчето с бретона, което Влади бе нарекъл Млечния зъб...

[1]

Льонка

Льонка Пантерата

— Бел. ventcis ↑

[2]

Томо Томомо

— Бел. ventcis ↑

8.

СЕЛЕКЦИЯ — ВТОРИ КРЪГ, И ЕДНО ЗЛОКОБНО ПРЕДУПРЕЖДЕНИЕ

Докато в Бункера се провеждаше първият кръг, старшина Марко разпитваше задържаните и се мъчеше да откопчи нещо около нелегалния позив. Уви, усилията му останаха напразни. Никой не знаеше какво е РЕДУТ, къде се намира и какви са неговите цели.

Инж. кака Вера и инж. бате Ники се кълняха, че са се отзовали на позива единствено, за да покажат на Бобо Черното око къде е кооперация „Лале“ и да го свържат с неизвестния РЕДУТ.

Режисьорът другарят Антон Антонов упорито твърдеше, че е искал да се запознае с този тайнствен РЕДУТ от чисто сценарни, филмови и телевизионни съображения. Какво обаче се крие зад тия съображения, той не пожела да признае.

И само полковник о.з. Храбров отказваше да даде каквито и да е показания и заплашваше старшината, че ще мобилизира всички запасници от ЦПК ПЛИСКА и ще направи на пух и прах този мърляв кабинет заедно с неговото съдържание.

В края на краищата разпитът се изроди в яростна дискусия около неделните мачове за първенство в групата на майсторите. Оказа се, че всички присъстващи, включително инж. кака Вера, не само знаят как ще завършат срещите, кой играч по колко гола ще вкара, как в понеделник заран ще изглежда таблицата на първенството, но и, което е по-важно, всеки е готов да се пожертвува за своя любим отбор само и само този любим отбор да стъпи на шията на другите отбори.

Спорът продължи пет часа и половина. През тия триста и трийсет минути бяха изречени по същество следните ценни мисли:

Другарят Антон Антонов: — ЖСК СЛАВА ще изяде с парцалите ПЛИСКА, защото ПЛИСКА не е никакъв отбор, а сбирщина от разглезени ритнитопоквци. Само нашите!

Полковник о.з. Храбров: — ПЛИСКА ще изяде с парцалите ЖСК СЛАВА, защото ЖСК СЛАВА не е никакъв отбор, а банда ритнитопоквци. Само нашите!

Старшина Марко: — БЕНКОВСКИ-ОМУРТАГ ще изяде с парцалите ЖСК СЛАВА и ЦПК ПЛИСКА, защото те не са никакви отбори, а ясли с ритнитопковци. Само нашите!

Инж. кака Вера и инж. бате Ники: — ВИСШИСТ ще изяде с парцалите един след друг и СЛАВА, и ПЛИСКА, и БЕНКОВСКИ-ОМУРТАГ, защото всички те не са никакви отбори, а неграмотни ритнитопковци. Само нашите!

След като тия любезности бяха повтаряни в продължение на триста и трийсет минути, старшина Марко прекрати дискусията и авторитетно отсече:

— Моля незабавно да напуснете този кабинет, защото ми трябва за семинар. И ако някой от вас попадне по следите на РЕДУТ, моля да изпълните своя дълг. Ще чакам вашите съобщения.

Разделиха се ужасно изнервени.

Както обикновено о.з. Храбров отиде на стадиона, където трима поливачи лениво въртяха маркучи над тревата. И както обикновено той се зае да ги учи как да поливат, защото, нали, от умелото поливане извънредно много зависи дали тревата ще расте в правилна посока, а от посоката на тревата извънредно много зависи посоката на бомбения шут на „златната обувка“.

Тогавя съзря редутаблиите. Те се приближаваха, леко смутени от неговите огромни мустаци. Много от тия хлапета той бе срещал неведнъж из квартала, но никога не бе им обръщал внимание, защото не виждаше в тях надежда за бъдещи футболни кадри.

Групата мълчаливо го наобиколи. Напред пристъпи едно чорлаво момче с леко вирнато носле.

— Добър ден — рече то със спокойно достойнство.

— Добър ден — избоботи недоверчиво о.з. Храбров. Какво има?

Момчето учтиво подаде десница:

— Аз съм професор Кънчо, капитан. Ние сме футболисти и ви молим да ни разрешите да тренираме във вашия стадион.

— Футболисти? Тъй, тъй! И от кой отбор?

— Ние... — замънка проф. Кънчо, — ... ние... от никакъв отбор... Ние сме чисти футболисти.

Полковник о.з. засука мустак:

— Не може! — каза той. — Тук ритат само златни обувки от ЦПК ПЛИСКА.

— Ама ние ще тренираме, когато златните обувки няма да са тука.

— Запишете се най-напред в нашия отбор, па ще видим! — рече полковникът о.з.

— А ако не искаме във вашия отбор? — обади се Влади язвително.

— Щом като не искате, ще се махнете от нашия стадион, защото газите тревата.

— Много важно! — провикна се Влади. — Ще минем и без вашата трева! Долу тревата! Долу златните обувки!

Възмутен, полковникът о.з. посегна към викация, но Влади бе вече далече и продължаваше да крещи:

— Долу златните обувки, дете не можах да бият Перу! Долу!

Редутаблиите хукнаха към изхода. Последен изчезна Млечния зъб.

В Големия стадион изобщо не можах да влязат: железните крепостни порти и дебелите бетонни стени го пазеха и от бронирани дивизии.

Отидоха в По-малко големия стадион. Тук също игрището беше съвсем пусто и само един самотен бегач на дълги разстояния обикаляше пистата с изплезен език. Този път влязоха в канцеларията. И излязоха с провесени носове.

И дълго редутаблиите обикаляха столичните стадиони с надежда, че ще им разрешат да тренират, и навсякъде един и същи отговор:

— Само ако станете наши членове!

Привечер, съсипани от умора, скитайки безцелно из Парка на свободата, те се озоваха в една буренясала поляна до железопътната линия, където маневрираха локомотиви. Излегнаха се на сгурията, обзети от мирова скръб. Недалеч от тях седна и Млечния зъб, който упорито ги бе следвал през целия ден.

Проф. Кънчо горчиво въздъхна:

— Разбрахте ли сега защо ги пердашиха в Мексико?

— Да — отвърна Митко Пеле, — защото си нямаха Пеле.

— Не — каза проф. Кънчо, — а защото ТЕ се надуват. ТЕ си мислят, че като си имат златни обувки, могат без нас. Но ще видят ТЕ, като станем световни шампиони, на колене ще ни молят да играем в техните стадиони! И даже с автобуси ще ни возят, но тогава ние няма да искаме!

— А къде ще играем дотогава? — попита Влади.

— Да, къде? — повтори Йогата меланхолично.

Като далечно ехо на въпроса отвърна Андреа:

— Тук!

Тази думичка отначало не направи впечатление, но постепенно тя проникна в съзнанието на редутаблите.

— Вярно! — прошепна проф. Кънчо.

— Ама, разбира се! — добави Йогата.

А Влади Моторетката скочи, праметна се през глава, закрепця:

— Ураа! Имаме си стадион! Ураа! — Очите му блестяха като очите на Йогата в момент на четене на задачи през корица. — Хайде да си го направим истински, а? Искате ли?

Искаха!

И закипя титаничен труд.

Влади Моторетката пърпореше като моторетка по терена и почистваше земята от тръни и бурени. Тото Тотото изтръгваше огромни камъни, които Лъонка Пантерата, ловеше с безумни плонжове. Гошо Йогата методично запълваше ямите със сгурия, а Митко Пеле ги покриваше с трева. Андреа носеше вар от близките постройки и очертаваше границите на игрището. А проф. Кънчо, истински капитан, тичаше навсякъде — в центъра, по крилата, към тъч-линията, и ръководеше целия сложен строеж също като при решаваща футболна среща.

Накрая забиха по два кола за врати и — готово!

Потни, прашни, с изподрани ръце и крака, редутаблите разглеждаха влюбено стадиона, който бяха направили със собствените си ръце, и знаеха: той е най-хубавият в света!

— Как ще го наречем? — попита някой.

Отговорът дойде веднага. От Гошо Йогата:

— „Океанът на бурите“! Като на Луната!

Всички повториха в себе си: „Океан на бурите“! Звучеше космически величаво. И несъкрушимо!

— Бомба! — възкликна Влади. — На стадион с такова име никой никога не може да ни победи!

— Никога! — повтори тихо проф. Кънчо и това беше клетва.

Седяха те върху изравнената сгурия — четирима редутабли и двама кандидат-редутабли — и се гледаха нежно, и чувствуваха, че са

вече отбор, велик отбор.

— Е — обади се пак Влади, — сега вече можем да направим втория кръг на селекцията, за да видим дали кандидатите знаят да играят футбол.

— Ами че нали видяхме вече! — отвърна проф. Кънчо. — Те играят много хубаво.

И всички си спомниха как Лъонка Пантерата като пантера ловеше тежките камъни, все едно че спасява опасни голове, как Тото Тотото изритваше огромните хрусталаци, които като топка летяха надалече... Да, няма никакво съмнение — те са отлични футболисти. Проф. Кънчо тържествено каза:

— Който е съгласен да приемем кандидатите в ННФК РЕДУТ за вечни времена, да гласува!

Вдигнаха ръце. Встрани срамежливо гласува и Млечния зъб.

Проф. Кънчо стана и блажено се протегна:

— Е, хайде сега да си вървим, а утре точно в осем часа да сме тук, за да почнем изпълнението на план-графика.

Тогаваш именно стана онова, което редутабли не биваше да допуснат и което щеше да има съдбоносни последици не само за РЕДУТ, но и за цялата ни махала.

А се случи следното: Млечния зъб, който си седеше кротко встрани, се приближи до проф. Кънчо и тъжно попита:

— А мене няма ли да ме вземете?

— Ама ти не разбираш ли български? — обади се Влади. — Нали ти казахме, че бебета не приемаме?

Млечния зъб подсмръкна и очите му се овлажниха:

— Но аз не съм бебе, имам само шестици! И много хубаво ритам топка. И зная биографиите на всички български революционери и даже на Индже Войвода и Митко Палаузов, и зная наизуст имената на всички планети от слънчевата система: Меркурий, Венера, Земя, Марс, Юпитер, Сатурн, Уран, Нептун, Плутон, и марките на всички самолети зная: Миг, Ту, Фантом, Каравела, Мираж, Боинг, Старфайтер, Ил 18, Ил 19, Ил 20, Ил 21...

— Ил 144 — подсказа Лъонка Пантерата.

— Да, Ил 144, Ил 145, Ил 146... — продължи обнадежден Млечния зъб. — Моля ви се, приемете ме! И ако искате, отначало аз

само ще тичам подир топката, когато излиза в аут, за да я връщам на вратаря!

— Не! — отсече проф. Кънчо. — Не! Журито вече реши. Догодина, като пораснеш, можеш пак да кандидатстваш.

— Но нали и Митко е малък — проплака Млечния зъб.

— Да, но аз съм Митко ПЕЛЕ! — каза гордо Митко Пеле.

Млечния зъб остана няколко секунди неподвижен, с насълзени очи и треперяща брадичка, после изведнъж обърса сълзите с юмрук, присви устни и гневно изрече:

— Добре! Нека! Но после да не ви е яд, защото, щом като не ме искате, аз сам ще си съставя отбор и ще го направя световен шампион и даже шампион на цялата слънчева система! А вас ще ви спукам от бой!

Обърна се и тръгна, мъничък като фъстък, с бели коленца и дръзко изправена, добре сресана глава.

Но никой, никой не обърна внимание на това предупреждение, никой, дори Гошо Йогата, който разбираше от прокоби...

ВТОРА ЧАСТ
ТРЪНЛИВИЯТ ПЪТ КЪМ СЛАВАТА

1.

ЕДИН ПЛАН-ГРАФИК, КОЙТО СЪЗДАВА ВАКУУМ

На 7 юни ядохме боя в Мексико.

На 11 юни в нашия квартал настъпи странно природно явление: улиците, дворовете и площадите опустяха.

Редутаблите ги нямаше.

Пръв усети вакуума старшина Марко, който отрано бе излязъл около „Лале“ с надежда да открие нещо за РЕДУТ. Надзъртайки в празните дворове, той се чудеше и маеше къде са се денали кварталните хлапета... Единствено нелегалните позиви си стояха по стените, неизтриваеми паметници на неговия позор.

След това почувствува вакуума леля Гица. Откакто вчера старшина Марко бе отвел арестуваните конспиратори, в двора освен скучните старци не се мяркаха никакви хора. И не тракаха омразните й летни кьнки! Отначало това я изпълни с удовлетворение, после тишината започна да я гнети, а когато следобед леля Гица легна да подремне, тя чисто и просто не можа да мигне... Стана и излезе.

Третият, който констатира необичайната тишина, бе полковник о.з. Храбров. Той още си спомняше инцидента в стадиона и сега, съпоставяйки откритите заплахи на ония хлапета с нелегалните лозунги за отмъщение на РЕДУТ, разбра, че трябва да се вземат мерки. И също изскочи навън.

Навън бе вече и телевизионният режисьор другарят Антон Антонов. Гонен от професионални срокове, той тичаше по улиците, питайки се къде са изчезнали тия деца, които му трябваха тъй много.

И само едно момче се мяркаше през тия мъртви часове около зала „Фестивална“ и това беше Бобо Черното око. Пропуснал сбора в „Лале“, той се мъчеше да открие следите на РЕДУТ без помощта на инж. кака Вера и инж. бате Ники. Дебнеше пред „Лале“, надничаше в дворовете, душеше в градините и търсеше, уверен, че рано или късно ще успее.

Към пет часа следобед, връщайки се от работа, аз се стъписах пред картината, която се откри неочаквано пред мен. Недалеч от моста уморено крачеше Бобо Черното око. Зад него на разстояние от

двайсетина метра вървяха един подир друг леля Гица, полковник о.з. Храбров, другарят Антон Антонов и, последен, старшина Марко, който умело се криеше зад дърветата.

Мигновено съобразих, че над РЕДУТ е надвиснала опасност. И за да разбере каква точно е тя, аз също тръгнах подир старшина Марко...

Това детективско дебнене завърши към залез-слънце. Безплодно.

Защото през това време редутаблите бяха далече от квартала, там, в „Океана на бурите“, зад гората до железопътната линия, където бушуваше истинска буря на човешката енергия.

След като бяха оградили стадиона си със зелена стена от храсти, бурени и клони, толкова висока и плътна, че любопитните погледи не можеха да проникнат, редутаблите усилено изпълняваха план-графика. Спомнете си, че план-графикът предвиждаше мероприятия за събиране на пари. За съжаление досега в касата не бяха постъпили почти никакви приходи. Обратно — тя бе принудена да осигури всекидневната дажба сладолед от малини на Тото Тотото, така че купуването на футболни обувки и кърпи за бърсане на пот бе отложено за неопределено време. Затова пък се заловиха с най-важната точка от план-графика — усилените тренировки в условия, близки до природните условия на Мюнхен.

Тук изведнъж се сблъскаха с непредвидена трудност: никой не знаеше какви са тия условия. Наистина попрочетоха нещичко в географския атлас, но в него не се казваше нищо за надморската височина на Мюнхен, за атмосферното налягане, за съдържанието на кислорода във въздуха, за облачността зиме и лете, вкуса на водата, храната, мъглата и прочие... Защото, то се знае, без точното познаване на тия данни бразилците и западногерманците трудно могат да бъдат победени.

— Ех, да можехме да пратим един разузнавач в Мюнхен! — въздъхна Влади Моторетката.

— А пари? — забеляза Йогата. — За билет и командировка?

— Да попитаме някой германски разузнавач, от тия, дето разузнават у нас, а? — предложи Тото Тотото.

Изведнъж Лъонка Пантерата скочи като ужилен, поиска да каже нещо, но бе толкова възбуден, че само извика „Чакайте!“ и изхвърча навън.

Върна се половин час по-късно, придружен от едно момче с дръпнати китайски очи. Явно не бе китайче, защото косата му бе светлоруса като коприна (виж рис. 6)^[1]. Облечен бе извънредно елегантно — с кожени панталонки, оранжева риза и жълти пантофи, всичко чуждестранно. В ръката си стискаше свитък хартия.

— Ето! — рече задъхан Лъонка и бутна момчето напред. — Той ще ни каже всичко за Мюнхен. Само че трябва да го приемем в РЕДУТ. Дай си свидетелството!

Момчето подаде свитъка. Проф. Кънчо го разгърна и запремига: отгоре надолу като тънки пръчици бяха наредени само единици.

— Ей! — възкликна той. — Та ти двойки даже нямаш! Само единици! За първи път виждам такова нещо. Такива в РЕДУТ не приемаме!

Но момчето с китайските очи не се обиди и заговори на някакъв странен език:

— Аз пълно отличник.

Проф. Кънчо се взря в свидетелството, откри, че то е на чужд език, и прочете:

Дойче фолксшуле — Берлин

— Ама ти дойчо ли си? — попита той.

Момчето бавно отговори, като търкаляше „ръто“ зад езика.

— Аз герман-булгар-еврей-француз, нарича се Даниел-Пламен-Ерих-Раймон, родих в Берлин и свидетелство има само единици. В наш Германия всичко наopak, единици отличник, петици слаб. Разбира?

Проф. Кънчо не разбра много-много и за да не се изложи, попита:

— Значи говориш немски, а?

— Уха! — каза на чист български гостът и продължи: — Аз говори немски, френски, еврейски, английски, италиански и сега бърз учи български.

— В Мюнхен бил ли си?

— Уха! — отвърна пак на български момчето.

— А футбол знаеш ли да играеш?

— Уха!

— Какво играеш?

— Бие дузп.

— Хм... Какво е гол от засада?

— Гол от засад е, кога стреляш във врата зад отзад на защита.

Това е голем престъпникление и срамотност.

— Ами знаеш ли кой е най-големият революционер на България?

Новият кандидат отвърна без колебание:

— Митко Бомба от „Всеки километър“.

— Е, добре — каза проф. Кънчо, — ела да видим сега дали наистина умееш да играеш футбол. Ще биеш десет дузпи.

Льонка Пантерата застана на вратата, а Даниел-Пламен-Ерих-Раймон, както си беше по жълти пантофки, се засили и — бум! — топката влезе в левия ъгъл. Втората топка попадна в ръцете на вратаря. Третата се превърна в гол въпреки рискования плонж на Льонката. Четвъртата също... И така до края — гръмотевични удари във вратата, главозамайващи пантерски скокове на Льонката. Резултат: от десет дузпи — пет гола — почетен резултат и за двамата. (Подозирам, че Льонка нарочно е пуснал головете, за да помогне на своя приятел да влезе в РЕДУТ, но както и да е).

— Не е лошо — каза проф. Кънчо и като изпревари Митко Пеле, който искаше да зададе своя въпрос, кой е най-големият футболист на всички времена, бързо добави: — Приемаме те за член на ННФК РЕДУТ.

Влади Моторетката зашепна в ухото му:

— Внимавай, че като играем в Германия, тоя германец може да ни вкара автогол.

Проф. Кънчо се вгледа в лицето на новия редутабъл: то изглеждаше честно, но все пак...

— Слушай, Даниел-Пламен-Ерих-Раймон, в Мюнхен да не си посмял да бъдеш пета колона и да ни вкараш автогол, че знаеш ли какво става тогава? Я се закълни, че до мача с ГФР оставаш българин!

Момчето вдигна десница и тържествено произнесе:

— Аз, Даниел-Пламен-Ерих-Раймон, който досега бил герман-българ-еврей-француз, дава клетка...

— Клетва! — поправи го проф. Кънчо.

— ... дава клетва, че сега до край на мой живот...

— Живот, бе!

— ... до край на мой живот и мач с Германски федерален републик аз остава българин и не вкарва автогол на мой роден стобор...

— Отбор!

— ... отбор! И вкарва автогол само на германци!

— Хубаво! — каза проф. Кънчо. — Само че не можеш ли да си посъкратиш малко името? Много е дълго. Докато ти викна по стадиона да стреляш във вратата, топката може да влезе в нашата врата.

— Баба Зора мене вика Дани Сладкото.

Редутаблиите смръщиха лица, сякаш бяха погълнали двойна доза рициново масло.

— Дани Сладкото? — провикна се Влади. — Пфу! Ние ще ти казваме Дани, Дани Берлински, искаш ли?

И тъй Даниел-Пламен-Ерих-Раймон, наричан от баба си Дани Сладкото и преименуван на бърза ръка на Дани Берлински, стана седмият член на ННФК РЕДУТ, а с Андреа — осмият.

И понеже време за губене нямаше, мигновено го наобиколиха и го бомбардираха с въпроси, свързани с германския футбол.

Дани Берлински отговаряше обстойно и компетентно. Сведенията, които даде за кината, филмите и цирковете, както и за магазините за играчки, където се продават работи, се оказаха от значение за познаване психологията на германския отбор. Важни бяха и данните за надморската височина на Мюнхен, за реката Изар, която тече през града, за вечно заснежените Алпи, които го заобикалят и създават ту студен, ту топъл климат, та мюнхенци ходят ту с палта, ту с ризи... Най-ценни бяха тайните, които Дани издаде за футболната игра на западногерманците, главният белег на която бе мъжествеността.

Това бе достатъчно.

[1]

Дани Берлински

— Бел. ventcis ↑

2.

ПЪРВИ ТРЕНИРОВКИ И ПЪРВИ ЖЕРТВИ

Пет секунди по-късно в „Океана на бурите“ закипяха страхотни тренировки, насочени преди всичко към създаването на мъжественост у редутаблите. За да имате представа за характера на тия тренировки, ще дам няколко примера.

Влади Моторетката и Тото Тотото се втурваха с всички сили един срещу друг като побеснели овни и се сблъскваха с такъв трясък, че цяла минута не можеха да дойдат на себе си.

Льонка Пантерата се просваше на земята пред вратата, другите плонжираха върху него, докато образуваха могила от тела, а той долу започнеше да издъхва.

Дани Берлински се спускаше устремно към вратата, за да бие дузпа, някой му подлагаше крак и той се търкулваше през глава чак до голлинията.

Правеха стена от тела и проф. Кънчо риташе топката срещу нея само от едни метър разстояние, без някой да се прикрие с ръце.

Гошо Йогата се юрваше към дирека на вратата и се удряше в него, докато очилата паднеха на земята.

Щипеха се взаимно до посиняване, риташа се под коленете, боцкаха се с топлийки, дращеха се по лицата... И тъй нататък, и тъй нататък, часове наред...

Два инцидента смутиха тия мъжествени тренировки.

За първия бе виновен Митко Пеле. В момент на стремителна атака той препречи пътя на Влади и като не успя да го спре с позволени средства, самоотвержено легна пред краката му. Но можеш ли да спреш Влади безнаказано? И Митко Пеле получи такъв зашеметяващ удар по физиономията, че няколко секунди лежа неподвижен под небе от златни звезди. После бавно се изправи и замаяно се огледа, питайки се дали да зареве или не. Отвори уста и опипа зъбите си: един долен резец се клатеше. Това бе достатъчно: половин-защитникът №6 не издържа психически и заплака с не съвсем мъжествени сълзи.

Спряха играта. Към ранения изтича санитарката Андреа, но като видя клатещия се зъб, едва не припадна.

— Хайде, подвържем го! — предложи Дани Берлински.

Тъй като трудно се превързва вътрешността на уста, проф. Кънчо без много церемонии хвана зъбчето с два пръста и го изтръгна. Той бе правил това неведнъж както със себе си, така и с Митко и имаше опит.

Контузеният порева още малко, а проф. Кънчо го утеши с думите, че с махането на този бебешки зъб той бързо се приближава към тъй желаната мъжественост. В отговор Митко Пеле се примоли:

— Дайте ми малко допинг! За да мога да играя пак!

— Никакъв допинг! — отвърна строго проф. Кънчо. — Изжабуркай си устата с вода и си почини на скамейката на жертвите.

Така половин-защитникът №6 стана първа жертва на волята за победа. Допинг не получи.

Вторият инцидент предизвика Тото Тотото. В разгара на едно нападение той неочаквано седна на земята, погледна към залязващото слънце и рече:

— А сега ме заведете на кино!

Редутаблиите бяха толкова потресени от това нарушение на дисциплината, че чак проф. Кънчо запелтечи:

— Ама ка-ак тъй! Нали ти ку-купихме вече сладолед?

— Сладоледът си е сладолед, а киното — кино! Имаме си договор, нали? Аз ще вкарвам голове, а вие ще ме водите да гледам ковбойски филми.

— Ще те водим — каза проф. Кънчо, — но не сега, защото сега парите ни трябва за обувки и кърпи за бърсане на пот.

— Виж какво, капитане! — Тото Тотото презрително кривна шапчето с надпис ТОТО. — Ако днес не ме заведете на кино, аз си отивам за вечни времена в друг отбор и ще ви вкарвам по дванайсет гола на мач!

Обърна се и си тръгна.

И кой знае, може би този път щеше да си отиде наистина, ако иззад оградата не бе долетял сигналът: „Да громим неуморно, другари!“

Всички се вкамениха. Кой ли е открил тъй бързо свръхтайното място на „Океана на бурите“? Лъонка се промуши в листака, погледна, прошепна „Наш“ и се ухили.

Отдъхнаха си. Проф. Кънчо отвори тайния вход на стадиона. Там стоях аз.

Никой не попита как съм разбрал, че са тук, и това бе естествено, защото аз като автор на книга за тях знаех всеки миг къде са.

Редутаблиите ми се зарадваха. Митко Пеле престана да хленчи. Тото не си отиде. А аз седнах върху сгурията и хвърлих поглед наоколо.

— Чудесен стадион си имате! — рекох.

— Казва се „Океана на бурите“! — отвърна проф. Кънчо гордо. — Като на Луната.

— Грандиозно! А вие сте РЕДУТ!

— Да — отвърна капитанът и пак не попита откъде съм научил това.

— Е, как върви?

Проф. Кънчо набързо ме постави в течение на нещата.

— А знаете ли — казах, — че подир вас върви цяла хайка? Квартала е обърнала да ви търси! Едно момче с черни очи, леля Гица, другарят Антон Антонов, полковник о.з. Храбров и даже старшина Марко... Какво сте забъркали пак?

— Нищо! — извика проф. Кънчо, възмутен. — Нищо! Само те! Ние си правим национален отбор, а те ни пречат. Леля Гица ни залива с вода всеки ден! Полковник о.з. Храбров ни изгони от стадиона, дето искахме да тренираме; другарят Антон Антонов все ни преследва да му разказваме случки от нашия живот, защото иска да напише сценарий за съвременната младеж... — Проф. Кънчо се позамисли и продължи: — А момчето с черните очи не го познаваме, сигурно е разузнавач от друг отбор...

— Но защо ви преследва и старшина Марко? — попитах аз.

— Татко ли? — посмути се проф. Кънчо. — Н-не знам...

— Позивите?

— Какво позивите? — запремига той.

— Говори се, че хулигани обезобразили квартала с някакви позиви и заплашили леля Гица със страховито отмъщение. Щяло да има разследване, глоби и прочие...

Чорлавата коса на проф. Кънчо настръхна. Той се почеса по тила, помисли един миг и каза:

— Е, добре, всичко ще оправим! Още тази вечер!

— Така си и знаех! — рекох. — А сега дайте да поиграем, че се схванах зад писалището.

Скочих, грабнах топката и я ритнах така силно, че тя направи красива дъга под озареното от изгрева небе и тупна върху сгурията.

И се развъртя такава игра, че ако бе насочена не срещу Лъонка Пантерата, а срещу Бразилия, световният първенец щеше да падне!

Честна дума!

3.

ТРЕВОГИ В КВАРТАЛА НА СТАРШИНА МАРКО

Първата тревога настъпи към края на вечерята, когато Митко Пеле отвори уста, за да пие вода, и в нея зина празнината от избитото зъбче. Доктор Веса ахна:

— Кой направи това на моето момченце? Кой му изби зъбчето?

Тя грабна момченцето си, съблече го, положи го в леглото, даде му чай, аспирин, хинин, амидофен, аскофен и още пет-шест други хапчета, направи му студен компрес на устните и накрая пъкна термометъра под мишницата му. Температура Митко Пеле нямаше, но това никак не успокои майката-докторица.

— Боли ли? — попита тя съкрушено.

— Не — каза той. — Аз съм мъжествен.

— Искаш ли нещо? — попита тя.

— Да — каза той.

— Какво, моето момченце?

— Допинг — каза той.

— Добре, моето момченце, но друг път, а сега трябва да спиш.
Спи!

Проф. Кънчо презрително наблюдаваше тази сантиментална сцена и чакаше с нетърпение майка му да излезе.

Половин-защитникът № 6 скоро заспа. И засънува как поглъща огромна доза допинг, как тялото му се изпълва с нечувана енергия, после как хуква срещу Бекенбауер и бие неспасяемо във вратата на германския отбор, като накъсва мрежата на парчета.

Но проф. Кънчо остана буден, заслушан в шумовете на дома. Едва дочака хъркането на баща си, стана, отвори прозореца, погледна: околността беше тиха и безопасна. Скочи на тротоара и се отправи към подземната лаборатория „Хелиополис“.

Най-напред вкуси от гъстата кафява каша, която се беше образувала в изстудилата се колба. Не можеше да се отрече, че по сладост цар-шоко все повече напомняше шоколад, но му липсваше още онова свойство да се топи под езика. Очевидно в сместа трябваше да

се слага по-малко царевично брашно и повече млечен каймак... Тъй или иначе имаше напредък и проф. Кънчо реши да остави кашата в колбата за по-нататъшни изследвания, а със себе си взе няколко консервени кутии със стар цар-шоко. После заключи лабораторията и се впусна в мрака на софийската нощ...

Когато два часа по-късно се върна в стаята си, той завари Митко Пеле под нощната лампа, буден, да драска нещо върху бял лист. Половин-защитникът № 6 бе толкова погълнат от заниманието си, че дори не попита брат си, къде е бил до полунощ. Проф. Кънчо бързо си легна, забравил да измие намацаните с шоколадова боя ръце...

— Бате! — обади се по едно време Митко и Кънчо разбра, че предстои молба. — Бате бе, как се пише буквата Д?

— Д? Ей така! — И проф. Кънчо изрисува върху листа голямо Д.

— А буквата О?

Кънчо нарисува О.

— А П?

Кънчо нарисува и П. Получи се ДОП.

— Друго? — попита той и се прозя.

— Друго нищо — отвърна с най-невинния си гласец Митко Пеле, взе листа и се вгледа замечтано в буквите.

Проф. Кънчо загаси лампата...

Втората тревога избухна рано сутринта. Старшина Марко тъкмо беше под душа, когато телефонът иззвъня. От изненада глътна шепа сапунена пяна, препаса се с пешкира, изскочи навън и вдигна слушалката:

— Тук старшина Марко, слушам!

— Другарю старшина — обади се отгътък спокоен бас, — говори ви директорът на Института по кибернетика. Знаете ли какво става в квартала?

— В моя квартал? — жално изписука старшината. — Какво става?

— И таз хубава! Излезте и вижте! Обърнете внимание и на фасадата на нашия институт!

Старшина Марко запремига: фасадата на Института по кибернетика, онази величествена стъклена фасада, гордост на

квартала! Какво ли може да се е случило с нея?... И тъкмо да се върне в банята, отново се чу острият звън на телефона.

— Старшина Марко, вие ли сте? — загърмя отсреща гласът на председателя на местната ОФ организация. — Как позволявате това безобразие с училището? Къде е народната милиция?

И пак звън, и пак далечен, този път нежен сопран:

— Другарю Марко, говори ви трудовият колектив на кланица „Милосърдие“. Трудовият колектив иска да знае кога най-после ще вземете мерки срещу развилнялата се хулиганщина в нашия квартал! Нашата образцова кланица е заприличала на лудница. Добитъкът се е така страшно изнервил, че не позволява да го колим!

И накрая най-грозният глас:

— Ааа! — виеше леля Гица. — Помощ!... Отмъстителите... започнаха... Ааа!

Старшината вече не слушаше, а бързо обличаше униформата върху насапунисаното си тяло.

Преди да излезе, обзет от мрачно предчувствие, надникна в стаята на децата. Кънчо и Митко си спяха кротко, като по-малкият бе притиснал до гърдите си бял лист с някакви изписани букви: ДОП...

Бащата затвори вратата. И не забеляза нашоколадените ръце на големия си син...

С горчивата действителност се сблъска зад ъгъла на училището. Новата ограда от светлосивкави плочки бе сякаш заболяла от гигантска шарка: върху цялата ѝ площ зееха ужасни тъмни петна. Той се вгледа по-отблизо — петната бяха шоколадовокафяви. Опита се да ги избърше с кърпа, напразно. Зачегърта с ножче, пак напразно. Старшината ускори крачки и след няколко минути бе пред двайсететажната сграда на Института по кибернетика. И ахна. Разкошната стъклена фасада на партера бе покрита със същите петна, сякаш върху нея са били разбити бутилки с течен шоколад...

Скоро видя и останалото: акациите — намацани с кафяво, стените на Трамвайните спирки — намацани с кафяво, а за кланицата да не говорим. Не напразно отвътре долиташе сърцераздирателният рев на изнервения добитък, който отказваше да умре в полза на жестокото и неблагодарно човечество.

Старшина Марко внезапно се спря, осенен от една мисъл: та вчера по същите тия места още висяха ония нелегални позиви!

Позивите, които бе отминал с такова великодушие! Върна се към института, където миячките напразно търкаха петната с шкурка, и влезе в салона зад стъклата. Да, не се е излъгал, позивите личаха ясно, боята бе покрила само лицевата им страна, мазачите не са успели да се промъкнат в института.

Как да вземе поне един позив? За тъй нужното веществено доказателство, когато ще лепне на хулиганите такава глоба, че цял живот ще трябва да плащат? Изтича до в къщи, грабна фотоапарата и засне позивите и петната.

Оттам се втурна в кооперация „Лале“ и звънна на третия етаж. Зад вратата прокънтя шумно вайкане, капачката на шпионката щракна. Но вместо окото на леля Гица зад стъклото той видя едно петно. Шоколадовокафяво!

— К-к-кой е? — чу той треперлив глас.

— Отворете! Милиция!

Отново охкане, вратата се откряна: бледа като вар, в антрето стоеше леля Гица.

— Видяхте ли? — безгласно изрече тя, като показва шпионката.

— Те вече действуват... Отмъстителите... Те искат да ме унищожат!...

И се строполи на пода.

4.

ВИСОКОПЛАНИНСКА АКЛИМАТИЗАЦИЯ И НЕПРЕДВИДЕНА ОПАСНОСТ

През тия минути редутаблите летяха със столчетата на витошкия лифт и викаха „Аларипи!“. Слязоха в подножието на Черни връх и бодро закрачиха нагоре.

Скоро нагазиха в огромна снежна пряспа, която се белее там до средата на август. Върхът бе обвит в мъгла, която пълзеше по нанадолнището. Най-горе се извисяваше наблюдателницата, забила антени в небесната синева.

Наоколо нямаше жива душа. Беше едновременно лято и зима, студено и топло, тихо и ветровито — с една дума, условия най-близки до мюнхенските, така както ги бе описал Дани Берлински. Редутаблите се впуснаха незабавно в енергични упражнения за аклиматизация.

Най-напред, изправени на самия връх, те дълбоко задишаха разреден въздух 126 пъти. След това слязоха по-надолу и вдъхнаха 126 пъти по-малко разреден въздух. Някои получиха сърцебиене, но нали по-добре сърцебиене тук, отколкото по време на мача с Бразилия? В това упражнение най-зле беше Йогата с хилавите си дробове. Той изплезе език още на седемдесет и второто вдишване.

Второто упражнение бе крос по пресечена местност — от скалите към върха и от върха към скалите, дванайсет пъти. Когато най-после спряха, стори им се, че над тях греят не едно, а дванайсет и даже тринайсет слънца и бяха те червени, сини, зелени... На Митко Пеле му се виждаха черни... В тази дисциплина се наложи Влади Моторетката, който като мълния шареше нагоре-надолу, и стигна на финиша много преди другите.

Последва най-важното упражнение: аклиматизация, тоест приспособяване към резките температурни промени. Съблякоха се голи и се затъркаляха по мокрия сняг. Сетне минаха на слънце и се пекоха. И пак в снега, и пак на слънце, и така седем пъти. В резултат всички изгоряха, заприличаха на варени раци и неудържимо се разкихаха. Митко Пеле даже се разкашля. Единственият, който нито

кихаше, нито кашляше, бе Дани Берлински. Когато завистливо го запитаха как постига това, той отговори:

— Мене баба Зора прави кал.

— Каква кал, бе? — попита удивен Йогата, бършейки влажния си нос.

— Много прост — отвърна Дани. — Баба Зора мене пече на слънце, после хвърля в студена вода.

— Това не се казва кал, а каляване! — поясни проф. Кънчо и Дани любезно благодари за урока по български език.

Трябва да отбележа, че в тия тежки тренировки не взе участие Тото Тотото. Той заяви, че не е дошел тук да тича като диване по снега, не, благодаря, нека тичат другите, дето се нуждаят от сили. Той и без това си е най-големият футболист на всички времена, нали? Седна встрани и докато другите се търкаляха по преспата, той ровеше в раниците и вадеше салам, банички и шоколад. Когато се натъпка здравата, легна под скалите, покри очи с шалчето и задряма. Събудиха го чак за обед и когато установиха, че раниците са празни, никой не пророни дума от страх да не би най-великият футболист да се разсърди...

Върнаха се по тъмно, мръсни, червени, кихащи, кашлящи и гладни.

Минавайки по улиците, проф. Кънчо поразгледа някои от местата, които предната нощ бе намацал с цар-шоко. Резултатът беше великолепен: позивите бяха изчезнали напълно. Спокоен, че никой вече не може да обвини редутаблите в разпространяването на нелегални позиви, той се прибра в къщи.

А какво стана там, по-добре да не разправам! Защото ако избитото млечно зъбче на Митко Пеле бе предизвикало драма, то неговата кашлица причини трагедия.

Доктор Веса едва не припадна при вида на своите синчета, опръскани с кал до ушите. Най-напред ги бухна във ваната, а после даде на Митко Пеле едно малко кафяво хапче, което извади от стъклена тубичка с червен етикет.

Десет секунди след като тя излезе от стаята, проф. Кънчо заспа. И след още десет секунди бе събуден от сигнала „Да громим...!“ Изтръгна се от лапите на съня, скочи към прозореца. На тротоара

стоеше Гошо Йогата, мокър като кокошка, зъзнец, с мътни очила. Проф. Кънчо му подаде ръка и го изтегли горе.

— Какво се е случило? — попита той.

— Тревога девета степен! — прошепна Йогата. — Откриха ни!

— Кой?

— Момчето с бенката на бузата.

— Откъде знаеш?

— Знам! Преди малко, като се върнах в къщи, той беше се скрил в бараката и си мислеше, че няма да го усетя, но нали чета мислите на другите, аз прочетох и неговите мисли и като се обърнах, го видях. Тогава той избяга, а леля Гица се развика и изля върху мене цял леген...

— Хм... — промърмори загрижено проф. Кънчо. — Това е смъртна опасност. Трябва да вземем мерки!

— Аз имам една тайна мисъл — рече Йогата. — Огледа се, видя, че Митко Пеле спи, и прошепна няколко думи.

— Еха! — отвърна с блеснали очи проф. Кънчо. — Още утре сутрин! Предупреди другите! Само че трябва да се пазим от двамата инженери, дето го охраняват.

— Не бой се, всичко ще свършим свръхтайно!

Йогата трмаво скочи на тротоара, като остави подир себе си локвичка кална вода.

Проф. Кънчо отново заспа и този път спа до сутринта.

А Митко Пеле, заслушвайки се в спокойното дишане на брат си, отвори очи. В дома бе тихо. Той предпазливо стана, запали нощната лампа, стъпи на стола и взе от аптечната стъклената тубичка с червения етикет.

Да, не се е излъгал! Още когато майка му извади кафявото хапче от тубичката, той бе зърнал надписа върху етикета. Взря се по-отблизо, напрегнато засрича. Не можа да разчете всички букви, но първите две позна веднага, а те бяха ДО!

Без да се колебае, той пхна тубичката в дупката на дюшека, където съхраняваше револвера с тапи и портрета на другия Пеле.

Свършил тази важна работа, половин-защитникът №6 заспа. И засънува неспасяемия гол във вратата на бразилците...

5.

СБЛЪСКВАНЕ С ИНДИАНСКИЯ ВОЖД БОБО ЧЕРНОТО ОКО. СТАВА ДУМА ЗА СКАЛПОВЕ!

Четвърти ден вече Бобо Черното око се мъчеше да установи връзка с тайнствения РЕДУТ. Четвърти ден той скиташе из квартала и търсеше авторите на оня позив. Напразно! И вече се отчайваше, и вече се канеше да се върне в Пловдив, когато изведнъж иззад ъгъла на новостроящия се санитарен комбинат върху него връхлетя безмълвна лавина. Той бе повален и докато дойде на себе си, нечии ръце закриха очите му с кърпа, вързаха лактите му зад гърба и го понесоха нанякъде.

Усети спускане по стъпала, застоял въздух, хлад. Нападателят го изправиха на крака и свалиха кърпата от очите му. Той замига и се огледа.

Намираще се в полутъмно, ниско подземие с бетонни стени и една-единствена мебел: етажерка, отрупана с учебници по немски език и географски атласи. Заобикаляха го седем момчета и едно момиче, впили в него недоброжелателни очи. Повечето от тях кихаха, най-малкият кашляше, а всички бяха червени като варени раци и от това пленникът заключи, че се намира в ръцете на неизвестно племе червенокожи.

За Бобо Черното око бе ясно, че му предстои сериозно изпитание. От безкрайните битки, които бе водил в прериите на пловдивските тепета със съседните индиански племена, той знаеше, че веднъж попаднал в плен, трябва да се държи като мъж и да не издаде никаква тайна, дори да му свалят скалпа. Той загледа враговете с убийствено презрение.

Към него се приближи едно чорлаво момче и тържествено изрече:

— Пленнико! Ти се намиращ в ръцете на една свръхтайна организация, която е най-абсолютен господар на нашия квартал. Ние знаем, че ти бродиш на наша територия без предупреждение. Сега ти ще ни кажеш кой си, кой те праща и какво търсиш!

Бобо не отговори нищо, все тъй презрително усмихнат, макар че почваше да му става интересно. Проф. Кънчо подхвана:

— Пленнико, ние те предупреждаваме, че ако не говориш доброволно, имаме начин да те накараме да си кажеш всичко докрай!

— Нищо няма да ви кажа дори и да ме скалпирате! — отвърна твърдо Бобо с надежда, че все пак може би ще го скалпират.

— Пленнико, ти грешиш, ако мислиш, че ще те скалпираме. Ние имаме други средства, за да те накараме да говориш.

— Ама вие не сте ли индианци? — попита пленникът.

Всички се засмяха, а Влади заигра индиански танц.

— Охохо! Ще ме скъса тоя! — крещеше той. — Индианци! Сигурно е от село. Само там има още индианци!

Любопитството на Бобо все повече растеше.

— А как ще ме разпитате, щом като няма да ме скалпирате? — попита той.

— С апарата на лъжата — отвърна проф. Кънчо. — Слагаме го пред устата ти и като излъжеш, той дава сигнал. Разбра ли?

— Разбрах! — каза Бобо с блеснали черни очи. — Хайде да го опитаме!

Йогата кихна два пъти и махна лениво с ръка:

— Няма нужда от апарат! Аз ще прочета в мозъка му и с просто око.

Бобо изпадна във възторг:

— Вярно ли?

— Да не мислиш, че лъжа? — Йогата кихна. — Само че какво ще ми дадеш, ако позная?

Бобо се замисли: да, ако наистина този очилатко познае? Нима ще се откаже от мечтата да се присъедини към РЕДУТ? Но той не устоя на изкушението:

— Ако познаеш — каза той, — аз ще стана твой роб за вечни времена до началото на учебната година.

— А после?

— После трябва да се върна в Пловдив. Но какво ще ми дадеш ти, ако не познаеш?

— Каквото поискаш! — великодушно забеляза проф. Кънчо. — Даже можеш да влезеш в нашата организация.

— Не ми трябва вашата организация! — отсече Бобо. — Искам само да ми помогнете да намеря една друга организация.

— Добре — рече проф. Кънчо и кихна. — Ние познаваме всички организации и дружества в София и ще ти я намерим за девет минути.

— Честна пионерска?

— Честна пионерска!

— Е, хайде да почнем! — каза Йогата и не кихна. — Пленнико, отвори добре очи и ме гледай, без да мигаш! Аз ще чета гласно в мозъка ти и ако е истина, ти ще казваш „да“, ако не е истина, ще казваш „не“, разбра ли?

С разтуптяно сърце Бобо впи черните си зеници в очилата му.

Йогата притисна чело с длани и заговори със задгробен глас:

— Вишну Девананда, Суами Шивананда, помогнете ми да прочета коварните мисли на този враг! Дхиана-самаджи-джарани... Пленнико, ти си разузнавач!

— Да — отвърна пленникът.

— Ияма, нияма, азана!... Ти си от Пловдив!

— Да — отвърна — пленникът, удивен от ясновидската сила на другия.

Наоколо зашумяха от възхищение. Йогата подхвана:

— Ти си дошел от Пловдив, за да узнаеш свръхтайните на нашия квартал.

— Да — отвърна пленникът след кратко колебание, макар че твърдението не беше съвсем точно.

Йогата хвърли горд поглед към редутаблите и продължи все тъй с пръсти на слепоочията:

— Тебе те пазят двама инженери, дето правят работи!

— Да — отвърна пленникът, все повече и повече удивен от способностите на очилатия Йога.

— Ти искаш да унищожиш нашата тайна организация.

— Не — отвърна пленникът.

— Защо тогава ни търсиш навсякъде?

— Аз не търся вас.

— А кого?

— Не казвам! Нали ужким можеш да четеш в мозъка? Хайде, познай де, кого търся!

— Слушай, пленнико! — каза Йогата. — Ти сигурно лъжеш на ум и затова не мога да прочета цялата истина в мозъка ти.

Неочаквано Влади Моторетката изблъска Йогата настрана и закрещя в лицето на Бобо:

— Хайде бе, какво толкова му цепим басма! Да го затворим тук до довечера и всичко ще си каже!

— Няма да ви кажа! — разсърди се Бобо. — Няма да ви кажа, защото само се хвалите, че имате апарат за лъжата, а сте пъзльовци и един скалп не можете да свалите! Да дойдете веднъж в Пловдив и ще видите вие, като събера всички индианци и изровим томаховката на войната, ще се наакате от страх!

Такова оскърбление никой никога не бе нанасял на редутаблите и те стояха втрещени пред пленника, който продължаваше да вика:

— И даже тука, като открия тайната организация, която търся, ще ви обява война, ще ви разгромя, ще превзема това скривалище и в него ще си направя клуб на футболен отбор.

Настана тишина. Отвън долетя бръмчене на самолет.

— Ама ти футболист ли си? — попита проф. Кънчо.

Бобо вдигна пренебрежително рамене:

— Аз съм най-големият полузащитник на всички времена в Пловдив.

Пак тишина. Йогата кихна. Кихна Влади. Кихна и Лъонка. Проф. Кънчо попита:

— Искаш ли да играеш в нашия отбор?

— Не! — отвърна индианският вожд. — С пъзльовци не играя!

Влади вдигна юмруци. Атмосферата в подземие то се изпълни с взривно вещество.

В този критичен момент Митко Пеле, който пазеше пред вратата, извика:

— Милиция!

Редутаблите се изпариха. Бобо Черното око остана сам, с вързани на гърба ръце.

На входа се показа старшина Марко. Той надникна вътре, видя изправения в полумрака пленник и изненадано възкликна:

— Я, това било пловдивчанчето! Какво правиш тук?

— Играя си на жмичка — отговори Бобо.

— С кого?

— Сам.

— Нямах ли си приятелчета?

— Не ми трябва!

— Добре, добре, играй си! — каза старшината и си отиде, мислейки, че пловдивското гостенче трябва да е много нещастно, щом като си играе само. И си обеща да го запознае със своите синчета.

После продължи обиколката си из квартал „Редут“, за да търси РЕДУТ.

Останал отново сам, Бобо приклепна пред циментовото стъпало и както бе чел неведнъж в романите на Майн Рид, енергично затърка върху острия ръб канапа, с който бяха вързани китките му, докато го протри и скъса. Изправи се, горд, че е устоял на заплахите на непознатата организация и че е успял да се измъкне невредим от схватката, макар и разочарован, че не са му взели скалпа...

Заедно с това в сърцето му се зароди някакво неясно чувство на симпатия към тия седем момчета и едно момиче, чувство, което не можеше да си обясни.

Излезе на свобода и продължи да търси РЕДУТ...

6.

ФИНАНСОВИ ВЪПРОСИ, В КОИТО СЕ НАМЕСВА И МИСТЕР СЕНКО

Цяла седмица изтече след тия драматични събития. За квартал „Редут“ тя бе много напрегната седмица.

Напрегната за чистачите, които все още се мъчеха да отстранят шоколадените петна от стъклата на Института по кибернетика.

За старшина Марко, който продължаваше да търси авторите на нелегалните позиви.

За Бобо Черното око, който бе останал отново сам. Най-напрегнато премина тя за редутаблиите. Тия седем дни бяха период на изпълнение на план-графика по всички показатели: уроци по немски език, всекидневни тренировки в „Океана на бурите“, аклиматизация на Витоша, акции за попълване на фонд „Екипи и кърпи за бърсане на пот“ и пр.

Но докато тренировките вървяха отлично, фондът застрашително изоставаше. Ето защо на осмия ден проф. Кънчо свика общо събрание с една точка в дневния ред: „Пари!“

Седяха на сгурията, гледаха краката си и въздишаха. С изключение на Тото Тотото, който имаше футболни обувки, всички бяха обути било в гуменки, било в сандали, а Дани Берлински носеше германските си лачени пантофи.

— Пари! — сърцераздирателно продума проф. Кънчо.

— Дайте ми пари и аз ще победя всички отбори! — заяви Йогата. Всички го изгледаха с удивление и той побърза да поясни:

— Това го е казал Наполеон, когато тръгнал да запали Москва.

— Да, ама пак яде бой от Съветския съюз като във филма „Война и мир“! — забеляза Тото, с което доказа, че не гледа само ковбойски филми.

— Колко имаме в касата? — попита проф. Кънчо.

Льонка Пантерата, който освен вратар беше и касиер, извади бележника си и прочете:

Общ приход в касата	11,58 лв.
Разходи:	
а) за 7 сладоледа на Тото Тотото	1,40
б) за 2 билета за кино на Тото Тотото	0,60
в) за 6 билета за лифт на Тото Тотото	1,80
г) за 11 возенета с асансьор на Тото Тотото в кооперация „Лале“	0,11
Всичко разходи	3,91 лв.
В касата остават	7,67 лв.

Като прочете последната цифра, Лъонка се засмя.

— Защо се хилиш пак? — мрачно попита Влади.

— Защото имаме вече пари да си купим една обувка. В ЦУМ един чифт детски футболни обувки струва петнайсет лева.

— Петнайсет лева! — възкликна проф. Кънчо. — Ние сме седем. Седем по петнайсет прави сто и пет. Сто и пет лева! Откъде ще ги вземем?

Въпросът беше повече от тревожен. Наистина — откъде?

— Знам откъде! — обади се Тото, като повдигна глуповато дъгообразните си вежди. Помълча и важно добави: — От Народната банка. Като в снощния филм. Помните ли? Ще си сложим маски на лицето, ще влезем с пищови, ще извикаме „горе ръцете!“ на касиера и ще си вземем сто и пет лева и още петнайсет лева за сандали за мене.

Ледено мълчание посрещна предложението. Проф. Кънчо кихна и каза:

— Виж какво, Тото, правя ти първо предупреждение. Ако още веднъж предложиш да ограбим Народната банка, ще те изгоним от РЕДУТ. Ние сме футболисти, а не гангстери.

Тото повдигна рамене:

— Добре тогава, щом като ви треперят гащите, играйте си без обувки!

— И без обувки ще играем и ще победим! — рече проф. Кънчо. — Като във „Война и мир“, дето партизаните пердашиха Наполеон хем с цървули. И даже...

Откъм оградата долетя подозрителен шум. Обърнаха се. И едва успяха да зърнат някаква сянка, която се измъкваше през зеления плет. Хукнаха подире ѝ, но тя изчезна сред дърветата.

— Кой беше? — попита проф. Кънчо.

— Сигурно пловдивският индианец — отвърна Влади.

— Не! — каза Йогата. — Беше Млечния зъб.

— Какво ли се мотае насам? Сигурно пак иска да влезе в РЕДУТ! Ама на куково лято!

— Трябва да си имаме часовникар — предложи Дани Берлински.

— Часовой! — поправи го проф. Кънчо. — Митко, иди и пази!

Ужасно огорчен, че пак го отстраняват от тъй важното събрание, Митко Пеле провлачи крака към храстите, за да бди. Но кой знае защо, много му се спеше и непрекъснато се прозяваше...

Обсъждането на точка „Пари!“ продължи. Направени бяха разни предложения за снабдяване с финанси, като например Йогата да заложил своя телескоп, но те отпаднаха. Остана само един изход и проф. Кънчо го изрази гласно:

— Йога, ще трябва да дадеш представление. Заедно с мистер Сенко. Ще направим такава циркова реклама, че ще дойдат триста деца. Триста по петдесет стотинки прави сто и петдесет лева. Ще имаме за обувки, ще имаме и за кърпи за бърсане на пот.

Йогата важно издуха очилата си:

— Не! Аз не съм циркаджия! Аз съм метафизик!

— Добре де! — съгласи се проф. Кънчо. — В рекламата ще пишем, че ще правиш научна метафизическа демонстрация. И ще пишем още, че ще превърнеш човек в маймуна. Искаш ли?

Възможността да направи метафизическа демонстрация заедно с мистер Сенко извънредно много поблазни Йогата. Освен това и сто и петдесет левчета!...

— Но аз не съм напълно готов с магията за превръщане на човек в маймуна — каза колебливо той. — Не знам дали ще стане.

— Ще стане! Ще стане! — развикаха се всички. — Ще видиш, ще стане! Хайде, Йога! Ти си велик факир!

Кой факир, велик или невелик, може да устои на такава молба? Не устоя, естествено, и Гошо Йогата. На другия ден квартал „Редут“ беше наводнен от нови позиви. Този път обаче те не бяха разлепени по

стените, а раздавани на ръка, и то само на граждани между 6 и 12 години, с категоричното указание да не попаднат във владение на Млечния зъб и пловдивския индиански вожд. Позивът гласеше:

ВНИМАНИЕ! ВНИМАНИЕ!

Най-великият метафизик на всички времена!
Човекът, който чете отговорите на задачи през
кориците!
Човекът, който превръща хора в маймуни!

Йогата Гошо!

Ще направи тайна, публична, академична
демонстрация на своите свръхчовешки способности на 21
юни, 16 ч., в двора на кооперация „Лале“. Вход 50
стотинки.

Може и с пет яйца.

Пазете този позив! Той ще ви послужи за пропуск!

С ПОЧИТ!!!

7.

КАК СЕ ПРЕВРЪЩАТ ХОРА В МАЙМУНИ

На 21 юни, в 15:30 ч., леля Гица долови един болезнено познат шум и сърцето ѝ сладостно затуптя. Тя изтича към прозореца: долу в двора проф. Кънчо като в добрите стари времена летеше на летните си кънки. Миг след това се втурна Влади Моторетката, после се появи, бавен и съсредоточен, Гошо Йогата, а сетне и останалите редутабли.

Обзета от радостна възбуда, леля Гица наблюдаваше как момчетата строят нещо край гаража, редят талпи, правят седалки от тухли, опъват на дълъг тел чаршаф и оформят сцена...

Ура! Мъчителите бяха пак тук! Сега отново можеше да се спи спокойно!

Скрита зад завесата, тя продължаваше да наблюдава.

В 15:40 Лъонка Пантерата застана пред входа и започна да посреща първите посетители, все граждани от 6 до 12 години. Стотинките им той прибираще в кутия за бонбони, а яйцата, по пет на човек, слагаше в една плетена кошница. В 16 ч. кутията беше почти празна, кошницата — пълна.

Амфитеатърът също беше пълен и проф. Кънчо изчисляваше на ум, колко пари ще влязат в касата, когато продадат яйцата на кръчмаря. И виждаше даже как дава парите в ЦУМ и получава четиринайсет новички футболни обуцета и един чифт сандали за Тото...

В 16:01 Лъонка прибра кутията и кошницата, затвори вратата и пронизително изсвири. Демонстрацията можеше да почне.

Пред завесата излезе проф. Кънчо, вдигна десница и без да вика, тъй като не се намираще в обикновен цирк, а в научен форум, каза:

— Почитаеми гости, позволете ми да открия днешната тайна академична демонстрация по метафизика. Ще имаме рядкото удоволствие да видим известния по цялата планета майстор на черната магия Йогата Гошо, последовател на индуския йога Вишну Девананда и ученик на мистер Сенко, който се намира в Америка и не може да ни зачете с присъствието си. Йогата Гошо ще ни демонстрира част от

своите магии и като венец на научните си способности ще превърне човек в маймуна!

Ентусиазирани ръкопляскания посрещнаха тия думи.

Не ръкопляскаше само един зрител и това беше едно момче, което седеше най-назад, едно момче с черна като туш кожа, къдрава коса и ослепително бели зъби. А не ръкопляскаше, защото ръцете му придържаха нещо под коленете, нещо, което непрекъснато шаваше.

Проф. Кънчо даде знак и чаршафът, скърцайки с халките по тела, се разтвори и откри внушителна картина.

Върху неголям сандък стоеше една препарирана кукумявка, безжизнено загледана със стъклените си очи. Върху друг сандък лежеше озъбен пластмасов череп. Помежду им, скръстил ръце на гърди, навел замислено лице, бе Йогата Гошо с факирска чалма, бели индуски одежди и бос. До него, също с чалма от пешкир, но без разкошните индуски одеяния, лекичко се прозяваше Митко Пеле.

Всички утихнаха. Леля Гица не мърдаше, зяпнала. Проф. Кънчо подхвана:

— Като първи номер от научната програма Йогата Гошо, асистиран от чирака-магьосник Митко Пеле, ще ни демонстрира упражнения на Хата йога. Майсторе, моля!

Йогата притисна слепоочия с длани и тайнствено изрече:

— О, Раджа йога, Карма йога, помогнете ми! Ияма, нияма, азана!

С широк замах отхвърли белия плащ, свали чалмата и остана по гащета и очила, тънък и хилав. Митко Пеле мързеливо прибра нещата и простря на земята чердже.

— Падмазана! — обяви проф. Кънчо.

Йогата седна на черджето, кръстоса крака и силно приближи пети до бедрата. Зрителите изръкопляскаха.

— Гарабхазана! — обяви пак проф. Кънчо.

Йогата ловко вдигна кръстосаните си крака към гърдите, пъхна ръце под тях и пипна бузите си. Нови ръкопляскания. Йогата се поклони.

— А сега — каза проф. Кънчо — ще видите най-трудното упражнение на Хата йога, което могат да правят само седем йоги в света. Сиршазана или стойка на глава? Маестро!

Йогата се наведе над черджето, положи длани върху него и опря глава на тях. Сетне вдигна крака, мъчейки се да ги изправи в отвесно

положение. Но неуспял да ги изопне докрай, той неловко ги отпусна на земята.

Публиката зашумоля. Смутен, Йогата повтори: засили се и изхвърли долната част на тялото си във въздуха, след което тежко тупна върху черджето. Сред публиката се чу изкискване.

— Тишина! — провикна се проф. Кънчо.

Преди да пристъпи към третия опит, Йогата прошепна на своя чирак:

— Ей, Митко, дръж ме бе, какво зяпаш?

В отговор асистентът само се прозя, а Йогата, който решително се бе изхвърлил нагоре, още по-решително се плъосна на земята.

Сред публиката избухна смях. Някой извика:

— Ей, Йога, ще си счупиш тиквата, бе!

— Той не е никакъв йога! — обади се друг. — Той лъже!

Пак кикот и един подигравателен глас:

— Парите! Върнете ни парите!

— И яйцата! — подкрепиха го други гласове. — Яйцата ни върнете!

Дворът се затресе от смях, крясъци и свирукания. Йогата стоеше смутен, с изхлужени до края на носа очила. Само чиракът-магьосник се прозяваше неудържимо и не обръщаше внимание на нищо.

— Скъпи гости! — извика проф. Кънчо. — Чуйте ме! Не винаги демонстрациите по метафизика успяват от първи път. Имайте търпение...

В този момент прозвуча оня вик, който сложи началото на края:

— Нека направи магията с маймуната!

Това подействува като кибрит над варел бензин. Публиката пламна:

— Даа! — закрещяха отвсякъде. — Магията с маймуната! Маймуната!

И заскандираха, пляскайки с ръце:

— Май-му-на-та! Май-му-на-та!

Единствено негърчето с къдравата коса не пляскаше, едва сдържайки онова нещо, което се мъчеше да изскочи изпод коленете му.

— Добре! — извика проф. Кънчо. — По желание на публиката ние пристъпваме към опита с маймуната. Маестро, моля!

Замаян и уплашен, Йогата се впусна в рискования опит с чувството, че в тази обстановка на неверие едва ли ще се получи нещо. Той свали кукумявката и черепа от сандъците, вдигна капациите и направи тайнствен знак с магическата пръчка.

— Моля, двама свидетели да дойдат и проверят дали в тия сандъци А и Б има двойни дъна! — провикна се проф. Кънчо.

Двама свидетели скочиха и опипаха сандъците. Двойни дъна нямаше.

— Внимание! Сега чиракът-магьосник ще изчезне в сандъка А.

Йогата хвана за ръка чирака-магьосник и го натика в сандъка. Митко Пеле се сви полусънен, скръсти ръце и облегна глава на дъските. Йогата го захлупи с капака и постави отгоре кукумявката.

— Сега — съобщи проф. Кънчо, — след като чиракът-магьосник е изчезнал в сандъка А, Йогата ще направи черна магия и в сандъка Б ще се появи маймуна. Маестро!

Настъпи напрегната тишина. Всички впиха очи в Йогата. Горелея Гица трепереше от възбуда. До нея лежаха два легена...

Йогата чукна кукумявката с вълшебната тояжка и изрече гробовно:

— О, велики Вишну Девананда! Дай ми сили да превърна този човек в маймуна! Дхиана-самадхи-дхарани!

Тишина! Времето и пространството се изпълниха със загадъчно дихание.

Йогата завъртя тояжката над сандъка Б и погледна в него: маймуната още не бе се появила. Той повтори заклинанието:

— Вишну Девананда, помогни ми да превърна този човек в маймуна! Дхиана-самадхи-дхарани!

Пак тишина. И пак Йогата направи магически знак над сандъка Б и пак сандъкът Б беше празен.

Пронизителен вик проряза времето и пространството:

— Лъжци! Никаква маймуна няма! Уу!

— Уууу! — подхванаха други и над двора се понесе вой — Уууу!

Зрителите наскочаха, втурнаха се напред, ритаха талпите, рушеха тухлените седалки, мятаха камъни по завесата и сандъците, крещяха:

— Ууу! Лъжци! Ууу! Върнете ни парите и яйцата! Ууу!

Тогава стана чудото.

През завесата се появи маймуна!

Да, истинска маймуна! Дребна, с глава като на човече, с живи, лукави очички, стригана коса, дълги лапи и опашка цял метър.

Тя скочи гъвкаво над сандъка А, с един удар повали кукумявката, метна се върху сандъка Б, сви опашка на кравай, вдигна лапички и обгърна с презрителен поглед развилнялата се човешка сган, която се държеше така, както никога маймуни не биха се държали в джунглата.

Зрителите се вкамениха.

Най-изненадан беше Йогата. Едва не си глътна езика. Няколко секунди стоя неподвижен, ококорил очи зад очилата, после плахо се приближи до сандъка и протегна ръка, за да пипне това нещо, което му се виждаше като привидение. Маймунката се засмя, изскимтя, навярно каза „Здравей!“, и също протегна дясната си лапа.

Това бе сигнал за такъв взрив от ръкопляскалия и резове, че старшина Марко, който се намираше в кабинета си, се стресна.

— Бравоо! — крещеше тълпата. — Урааа! Да живее Йогата!

Гошо се кланяше, а маймуната върху сандъка Б възторжено махаше опашка.

В този миг се изля пороят.

Отначало зрителите помислиха, че вали, и погледнаха нагоре, но небето беше безоблачно. В следващия миг от третия етаж се изля нов водопад... Последва още един леген и още един...

Някой писна. Някой побегна. Настъпи паника.

А от прозореца продължаваше да се лее водата на отмъстителната леля Гица.

Изведнъж — кой знае кой пръв направи това, може би Влади — към третия етаж полетя едно яйце. То направи елегантна траектория и се пръсна върху страничното стъкло. Полетя второ, трето... След няколко секунди десетки ръце грабваха крехките бели гранати от кошницата и ги отправяха към врага, барикадирал се там горе зад своите легени. Някои влитаха право вътре и експлодираха на пода и върху леглото. Други се взривяваха по стъклата, перваза, фасадата и образуваха живописни жълти шарки. С една дума — красиво!

Когато и последното яйце бе хвърлено, редутаблите и техните гости побягнаха, като понесоха сандъците, кукумявката и другия магьоснически реквизит. Вкопчила се на рамото на Йогата, маймунката също бягаше на простор.

Спряха чак зад зала „Фестивална“. Задъхани и уморени, те положиха сандъците на земята, наобиколиха Йогата и захласнато се загледаха в маймуната.

— Ей, ама тя съвсем прилича на Митко Пеле! — прошепна Тото, потресен от магията.

— Че как няма да прилича — каза важно Йогата. — Нали си е Митко!

Проф. Кънчо с изгаряща завист наблюдаваше своя съперник, чиято сполука означаваше съкрушителна победа на метафизиката над физиката. Къде остана цар-шоко? Къде остана „Хелиополис“? На проф. Кънчо му идеше да рече от мъка.

Тогава забеляза черното момче с къдравата коса, което правеше някакви знаци на маймунката.

— Кой си ти? — попита проф. Кънчо враждебно.

Черното момче кимна мило, протегна учтиво десница и произнесе на блестящ български език:

— За мен е голяма чест да се запозная с вас. Наричам се Сисулу, живея на улица „Цар Асен“, ученик съм от 22-ро единно училище „Юрий Гагарин“. Позволете ми да ви представя и моя верен другар Ухуру.

При тия думи маймунката скочи на неговото рамо и нежно обви врата му с дългата си опашка.

— Ама нали е Митко Пеле? — попита Тото, опулен.

— Това е Ухуру — обясни усмихнато Сисулу. — Или Свобода. На негърския език суахили Ухуру означава свобода. Ухуру е от Африка.

— А Митко? — промълви Тото. — Къде е Митко?

Бързо отвориха сандъка А. Сгушен на кравай, вътре кротко спеше чиракът-магьосник Митко Пеле.

8.

ФАНТАСТИЧНО ПОПЪЛНЕНИЕ. МАЧОВЕТЕ МОГАТ ДА ПОЧНАТ!

Преките резултати от метафизическата демонстрация на Гошо Йогата бяха плачевни. Яйцата отидоха на вятъра, събраните стотинки не стигаха за четвърт обувка, а леля Гица заяви, че ще се оплаче на Съвета за сигурност при Организацията на обединените нации.

Затова пък косвеният резултат — откриването на Сисулу и Ухуру — беше толкова богат, че напълно компенсира материалните щети.

За някакви си девет секунди се изясни, че Сисулу (виж рис. 9)^[1] е най-великото ляво крило на всички времена и след още три секунди бе приет за член на РЕДУТ. Малко по-късно се разкри нещо още по-фантастично: Ухуру също играеше футбол, и то на ВСИЧКИ постове, и значително по-добре от ВСИЧКИ останали играчи, включително Тото!

Достатъчно бе например някой да ѝ подаде топката и голът беше сигурен. Тя грабваше топката било с крака, било с опашка и се понасяше на ръце към противниковото поле, провираше се като живак между бранителите, скачаше над главите им, търкаляше се по тревата и преди още вратарят да съобрази какво се е случило, изстрелваше се в мрежата.

А застанеше ли на вратата, никакъв гол не бе възможен. Тя ловеше всички топки, като се катереше светкавично по гредите или пък се премятеше до ъглите.

Единственият футболен недостатък на Ухуру бе нежеланието ѝ да се вслушва в съдийската свирка, но редутаблиите бяха уверени, че за няколко дни тя ще усвои десетината елементарни правила на играта и тогава ще стане най-най-най-най и прочие велик футболист на всички времена и прочие. Тя беше приета за редовен член на РЕДУТ и обявена за универсална резерва без всякакви спорове.

Ухуру се оказа по-интелигентна от най-развитите маймуни. Извън уменията ѝ да кара летни кънки, тя знаеше български и

негърски и очевидно разбираше немски и френски, защото когато Дани й даде шоколад, тя му каза „Данке!“ и „Мерси!“.

Ухуру беше много любвеобилна. Обичаше себеподобните си хора, милваше ги с лапички, целуваше ги с муцунката си. Не обичаше само един човек — Тото Тотото. Още от самото начало помежду им се породиха лоши отношения. Те се зъбеха един на друг, драцеха се, щипеха се, а при тренировки никога не си подаваха. Предполагам, че причината на тази враждебност се коренеше в завистта на Тото към Ухуру. Тя не само че играеше по-добре от него, но и макар далече от африканската си родина, имаше си семейство, докато Тото беше лишен от майчина ласка и живееше в сутерена при оня пияница на улица „Малина“.

След като узнаха всичко за новите си съотборници, редутаблите нарекоха негърчето Сисулу Софийски, а на Ухуру дадоха прозвището Неандерталска в чест на оня праисторически човек; който пръв се изправи на крака и започна да се труди с ръце.

Когато вечерта след тренировките направиха кратко съвещание, в ННФК РЕДУТ се очерта следната картина:

СЪСТАВ НА ОТБОРА:

- №1 — вратар — Лъонка Пантерата
- №2 — десен защитник — проф. Кънчо (капитан)
- №3 — ляв защитник — Гошо Йогата
- №4 — десен полузащитник — няма
- №5 — ляв полузащитник — няма
- № 6 — централен полузащитник — половинзащитникът Митко Пеле.
- №7 — дясна свръзка — Дани Берлински
- №8 — лява свръзка — Тото Тотото
- №9 — централен нападател — Влади Моторетката
- №10 — дясно крило — няма
- №11 — ляво крило — Сисулу Софийски
- № 111 — резерва за всички постове — Ухуру Неандерталска
- Санитар — Андреа

Физическото състояние на отбора бе отлично. Изключение правеше Митко Пеле, който напоследък се чувствуваше нещо сънен, но нищо.

След такава блестяща равностетка повече от ясно беше, че РЕДУТ е готов да се хвърли във футболните битки.

— Но ние сме само осем играчи! — рече предпазливо проф. Кънчо.

— Ще бием и с осем играчи! — завикаха отвсякъде.

— Нямаме обувки!

— Ще играем без обувки!

— Нямаме кърпи за бърсане на пот...

— Няма да се бършем!

— Добре тогава, заклевате ли се, че ще се борите до последна капка кръв?

— Заклеваме се!

— Мерси! — изпищя Ухуру и изръкопляска, след което одраска Тото, а Тото я плесна по червения задник.

Моментът беше много възвишен.

— Хайде сега да съчиним циркулярно писмо! — каза проф. Кънчо.

С големи мъки и с общи усилия, включително и с помощта на Ухуру Неандерталска, която даваше съвети, бе съчинено следното

ЦИРКУЛЯРНО ПРЕДИЗВИКАТЕЛСТВО

До отбора
в квартал „Редут“, тук.

Уважаеми другари,

Това сърдечно предизвикателство ви праща свръхтайният досега и явен отсега нататък Непобедим Национален Футболен Клуб РЕДУТ, бъдещ световен шампион в Мюнхен. ННФК РЕДУТ милее за спортното бъдеще на родината и няма да пожали сили да ви победи с най-малко седем на нула!

Ние се надяваме, че и вие, като верни синове на нашия народ, който е дал на света Митко Палаузов и пионерския симфоничен оркестър, също искате да се окичите със злато и сте готови да премерите сили с нас. Ето защо ние учтиво ви хвърляме ръкавицата и ви каним на футболен двубой на живот и смърт по системата на елиминирането: който победи, продължава борбата, който загуби, става васал. Не поемете ли ръкавицата, значи сте бълзливци.

С футболен поздрав: Хип-хип! Ура!
ННФК РЕДУТ

ЗАБЕЛЕЖКА. Срещите ще се състоят в стадиона „Океан на бурите“. Час по споразумение. Вход свободен за граждани от 6 до 12 години.

Деца не се допускат.

Наш адрес: *Бункера под санитарния комбинат.*

Два часа след изпращането на циркулярното предизвикателство в Бункера се получиха 27 отговора. Всички до един изразяваха съгласие да играят с ННФК РЕДУТ по всяко време на деня и нощта — най-късно до 8 часа вечерта — за славата на родината. Поеха ръкавицата такива видни отбори като **НЕСЪКРУШИМИТЕ, РАКЕТА, МАРС, КОХОРТА, КОСМОС, ЩИТ И МЕЧ, ХАЙДУТИ, КАПИТАН КЛОС, НА ВСЕКИ КИЛОМЕТЪР** и др.

Двайсет и седмият отговор бе донесен от онова маляче с белите коленца, което редутаблиите бяха изгонили така позорно, след като му прикачиха обидния прякор Млечния зъб. Без да каже думица, то предаде писмото на проф. Кънчо и си отиде. Отговорът гласеше:

С вас ще играем само на финала и ще ви направим на пух и прах. Долу РЕДУТ!

Хип-хип! Ура!
ФК Млечните зъби

Разбира се, писмото предизвика само подигравателен смях и без да се занимават повече с него, редутаблите се заеха да съставят план-график на бъдещите мачове.

За първи противник избраха ГРЪМ И МЪЛНИЯ, който се ползуваше със славата на некоронован първенец на квартала. За съдия поканиха уважавания от всички млад квартален музикален гений Сашо Фадиезов. Той беше чужд на спортните бури и следователно — безпристрастен.

Великите битки можеха да почнат!

[1]

Сисулу Софийски и Ухуру Неандерталска

— Бел. venticis ↑

9.

В НАВЕЧЕРИЕТО НА ПЪРВАТА ПОБЕДА

В тази юлска вечер, дванайсет часа преди да прозвучи началната съдийска свирка, ННФК РЕДУТ се събра в „Нострадамус“, за да обсъди стратегическия план на мача.

Насядали на пода, редутаблите слушаха теоретическите анализи на Йогата, който чертаеше на черната дъска различните системи на футболна игра, като се почне от 4-4-2, та се стигне до 2-2-6.

От всички възможни варианти — бетон, полузащитен, полунападателен, нападателен — редутаблите избраха единодушно най-дръзкия: 1–10, тоест изцяло агресивна игра, при която пред мрежата остава само вратарят, а всички останали се втурват в противниковото поле до пълното смазване на врага.

Преди да се разделят, капитанът инструктира играчите как да прекарат последните часове преди мача: 1. Да не се ядосват на нищо. 2. Да се заредят с енергия, като погълнат хиляда калории във вид на кебапчета. 3. Да спят девет часа. 4. Преди мача да вземат една топла баня, да изпият чаша какао и да се съберат в девет часа в „Океана на бурите“, преизпълнени с решимост да разгромят противника.

— А може ли да вземем малко допинг? — попита Митко Пеле, като се прозя.

— Никакъв допинг! — отсече проф. Кънчо. — Само със собствени сили.

Митко Пеле загадъчно се усмихна.

Пръснаха се безшумно. Зала „Фестивална“ утихваше от последния естраден концерт. Улиците обезлюдяваха. Настъпваха последните часове преди първото сражение на РЕДУТ. Ето как минаха те за редутаблите по реда им в отбора:

№1 — ЛЪОНКА ПАНТЕРАТА

В къщи завари само двамата си братя, засмени като него.

— Какво ново? — попитаха те.

— Утре е първият ни мач — отвърна той и се засмя.

— Гледай да не ни посрамиш! — казаха те и се засмяха.

— Добре, ама хайде тренирайте ме и вие малко! — примоли се той и се засмя.

— Добре! — казаха те и се засмяха.

Дръпнаха завесата между стаята и хола, Лъонка застана пред прозорците и братята започнаха да му бият дузпи от различни положения, отначало с вълнените кълбета на мама, след това с нейните модни шапки и накрая с възглавниците. Докато едната възглавница се разпра и стаята се напълни с бял пух като снежинки по Коледа.

Тримата братя неудържимо се смееха. Когато мама и татко се прибраха, те също си умряха от смях...

№2 — ПРОФ. КЪНЧО, И №6 — МИТКО ПЕЛЕ

Познавайки добре таткото, те предпочетоха да не влизат в къщи през главния вход. За щастие прозорецът беше отворен...

Стаята тънеше в мрак. Беше тихо, някак си неприятно тихо.

— Хайде, лягай! — прошепна проф. Кънчо.

— Гладен съм! — отвърна също тъй шепнешком Митко Пеле. — Искам си хилядата калории!

— Потрай! Нека татко и мама заспят.

Половин-защитникът се гмурна в леглото заедно с обувките, а капитанът запали лампата.

И косата му се изправи на главата.

Точно отпред, скръстил ръце на гърди, по фланелка и с фуражка, стоеше старшина Марко. До него на стола лежах три смачкани яйчени черупки...

— Къде сте били досега? — попита старшината със смразяващо спокойствие.

— На заседание — отвърна проф. Кънчо.

— Заседава се през работно време, а не нощем! — каза компетентно старшината.

— Да, ама ние заседаваме извънредно — обади се Митко Пеле. — Готвим се за утре.

— Кой сте тия „вие“?

— Ние, ре... — започна лекомислено Митко Пеле, но Кънчо, го прекъсна:

— Ние, от кръжока по физика.

— Тъй! — избоботи старшината, поомекнал. Той винаги омекваше, когато чуеше от устата на първородния си син думата „физика“. Той показа черупките: — А това какво е?

Излишно беше да се лъже и проф. Кънчо отговори откровено:

— Това е от битката с леля Гица.

— Тъй, тъй, от битката с леля Гица. И с яйца! Хората в Пакистан умират от глад, а вие водите битки с белтъчини! Не ви е ли срам?

— Тя започна първа! — упорито възрази проф. Кънчо. — Ние си правехме демонстрации по метафизика, а тя ни заля с вода без предупреждение.

— Каквоо? — скочи старшината. — Метафизика?

— Да, татко. Гошо Йогата знае да прави черни магии.

Старшината се хвана за главата и запъшка:

— Метафизика! Магии! И това говори моят син, бъдещ физик, ученик на Айнщайн, член на кръжока по електроника в Двореца на пионерите! Ох, с какво съм заслужил тази тежка съдба!

На сина-професор му стана жално за бащата-студент.

— Татко — каза той, — ти недей мисли, че аз вярвам на магии. Само Йогата. Аз съм за науката и даже се съревновавам с него. Като направя цар-шоко... — И млъкна, усетил, че отива твърде далеч.

— Точно тъй, сине — каза назидателно бащата. — Ти си длъжен да покажеш на твоя глупав приятел Гошо, каква е силата на науката. — Погледът му попадна на черупките, той се намръщи: — А на гражданката Гица апартаментът е заприличал на омлет. Тя настоява да ви предам в педагогическата стая. И е права! Защото вие сте станали хулигани, по-лоши дори от ония, дето пръскат нелегални позиви и мацат квартала с шоколад. То се е разбрало, че вашето възпитание трябва да поема аз. Майка ви е много мекушава. Така че от утре няма да правите нито крачка без мое разрешение!

— Но, татко... — промълви проф. Кънчо, изтръпнал, — ние ще съставим тимуровска команда и ще пребоядисаме апартамента на леля Гица и даже...

Но старшина Марко вече не слушаше.

— Значи, да се разберем! — каза той. — Утре е неделя. Като първа възпитателна мярка няма да излизате никъде! Ще помагате на доктора да прави сладко. Днес купих четирийсет кила вишни и трябва

да се изчистят. И ако сте прилежни, утре вечер ще ви вода на градински концерт на духовата музика на софийските пенсионери.

Студени мравки полазиха по гърба на проф. Кънчо.

— Ама, татко, моля ти се, недей... — започна той, но вратата хлопна зад старшината.

Капитанът на РЕДУТ остана сред стаята, неспособен да направи едно движение.

Митко Пеле пък бръкна в дупката на дюшека и напипа стъклената тубичка с червения етикет. Всичко беше в ред!

№3 — ГОШО ЙОГАТА

Тази нощ той дълго стоя под телескопа, разчитайки по звездите резултата от утрешния мач. Но беше разсеян и не виждаше безкрая на космоса. Пред очите му все още се разиграваше днешната сцена с маймунката и в ушите му още звучаха обидните крясъци: „Тоя не е никакъв йога!“

Отмести очи от телескопа и се замисли. На гърлото му бе се загнездила буца. Не му се спеше. Не му се ядеше. Даже кебапчета...

№7 — ДАНИ БЕРЛИНСКИ

В къщи той завари истинска тревога. Баба Зора звънеше по всички телефони, в милицията, в бюро „Справки“, в „Загубени вещи“, и питаше не е ли намерено момченце с бяло лице, китайски очи и коприненоруса коса, което отговаря на повикването „Данчо!“ В същото време дядо Анжел сновеше с колата из кварталните улици и сърцераздирателно зовеше: „Данчоо! Данчоо!“

Като го видя, баба Зора се разплака, попита го не е ли гладен, не му ли се спи, иска ли нещо специално, на което Дани отговори, че да, иска, ако може, хиляда калории във вид на кебапчета и баба Зора се разтича и опече 16 кебапчета, от които Дани дисциплинирано изяде само 4 и после легна да спи.

№8 — ТОТО ТОТОТО

Той се промъкна тихо в килерчето си. От съседната стая идеше хъркането на вуйчото; през прозорчето прозираха краката на минувачите, които вървяха по осветения тротоар.

Седна на твърдия миндер, въздъхна дълбоко. Лицето му изведнъж загуби глуповатия си израз и стана тъжно, много тъжно. Той дълго седя замислен, после уморено свали футболните си обувки. Под тях петите бяха набити, палците — покрити с мехури. Той избърса праха от обувките и ги пъкна прилежно под миндера.

Защото му бяха единствени! За зиме и за лете, за делник и за празник. Беше му ги подарила майка му при една от редките им срещи в оная студена хотелска стая, където бе отседнала с другия си мъж... Беше ги донесла от чужбина и смяташе, че ще зарадва сина си, когото бе изоставила преди много години... И не подозираше, че други обувки той няма... Но и какво ли друго знаеше тя за него?

Тото почувствува силен глад. Спомни си указанието за зареждането с енергия от хиляда калории, стана и на пръсти влезе в кухнята. Без да пали лампа, вдигна капака на сандъка, бръкна, напипа кора хляб, извади я. Капакът трясна. Оттатък хъркането секна. Чуха се тежки стъпки, ярка светлина обля кухнята, на прага се появи вуйчото — огромен, намусен, с увиснали под корема измацани бояджийски панталони.

— Пак ли? — изръмжа той. От него лъхна на ракия. — Ушите ми ще изядеш! Вместо да работиш, скиториш с разни ми ти нехранимайковци! Остави хляба!

Тото помисли за утрешния мач и за головете, които трябва да вкара, помисли си, че отново ще трябва да закуси само сладолед от малини, и разтвори юмрук. Хлябът падна върху сандъка. После мълчаливо се върна в килера. Седна на миндера, замисли се. Опита се да си представи образа на баща си, когото едва познаваше, не успя. Представи си и майката, но я съзря в хотела с другия мъж и от това му стана още по-криво. Поиска да плаче, но сълзите не искаха да дойдат. Тогава неочаквано и за себе си дори той решително измъкна изпод миндера обувките, сложи си шалчето с надписа ТОТО и безшумно излезе в нощта.

Улицата беше пуста, тъжна и прохладна. Той се затича към „Океана на бурите“.

№9 — ВЛАДИ МОТОРЕТКАТА

Случи се тъй, че тази вечер бащата, леяр в Кремиковци, и майката, телефонистка в пощата, бяха дежурни и той имаше на

разположение много часове за зареждане с енергия.

Обикновените хора се зареждат с енергия, като се хранят, почиват и спят. Влади има толкова много излишна енергия, че за да я доведе до нормално равнище, трябва да изразходва известно количество от нея. Ето защо сега той се втурна в бесен крос по стълбището от първия до дванайсетия етаж и обратно тъкмо пет пъти, като падна седем пъти и получи три синини. После взе въжето и скача петстотин и шест пъти.

Поуталожен, Влади измъкна кокошката, която майка му бе опекла за утре, и я схруска без остатък заедно с костите.

№11 — СИСУЛУ СОФИЙСКИ, И №111 — УХУРУ НЕАНДЕРТАЛСКА

Двамата погълнаха точно по хиляда калории: Черното момче — яйца с кисело мляко, Човекоподобната — лешници с мед. После си легнаха, прегърнати, и заспаха. По човешки.

Не спеше Андреа. В тишината на нощта, сгушена в малката си стаичка, тя бродираше някаква фанелка.

Не спеше и Бобо Черното око. Дочул за утрешния мач, той си мислеше как да се промъкне в „Океана на бурите“ и се свърже най-после с прословутия РЕДУТ, за да натрие носа на ония хлапета от Бункера, които така дръзко се бяха отнесли с него.

Спокойно спяха единайсет малчета с млечни зъби. Спяха със съня на праведните. И не знаеха те, че един ден ще станат причина за неудържими сътресения в нашия квартал и ще отклонят футболната история в неочаквана посока.

ТРЕТА ЧАСТ
БОГОВЕТЕ НА СТАДИОНА

1.

ПОБЕДА! ПОБЕДА! ПОБЕДА!

В този исторически неделен ден пръв се събуди Тото Тотото. Стресна го един локомотив, който маневрираше зад „Океана на бурите“.

Той замаяно се огледа, учуден, че се намира тук. После видя дърветата и разбра. Изправи се, обу се. Спомни си указанието, че преди мача трябва да вземе топъл душ, отиде до чешмата и плисна лицето си със студена вода. Спомни си още, че трябва да изпие чаша какао, и стомахът му се сви. Наоколо нямаше жива душа, павилъонът за закуски беше затворен, пък и да беше отворен, какво от това... Върна се в стадиона, захлупи лице на колене и горчиво заплака.

Когато в осем и половина се появиха проф. Кънчо и Митко Пеле, той не плачеше, а правеше гимнастически упражнения.

— Хип-хип! — поздравиха новодошлите.

— Ура-ура! — отвърна Тото и изтърси боровите иглички от панталоните си.

Пристигнаха Сисулу Софийски и Ухуру Неандерталска. Маймунката мигновено се нахвърли върху Тото с некрасивото намерение да го одраска, Тото не ѝ остана дължен и така я перна, че тя се търкулна върху сгурията. Едва ги разтърваха.

С трясъка на летните си кънки в стадиона се втурна Влади Моторетката, обявявайки, че прави сутрешно зареждане с енергия.

Дойде Андреа, мъничка и тиха, празнично облечена, с черна плитка над едното рамо и торба на другото. Като я запитаха какво носи, тя само се усмихна загадъчно.

Появи се Йогата с магическата пръчка в ръка. Веднага го наобиколиха:

— Какво казаха звездите?

— Ще бием! — отвърна той.

— С колко?

— Между 1:0 и 10:0. Не можах да прочета точно, беше облачно.

В осем и петдесет влезе, премятайки се през глава, Лъонка Пантерата.

— Ура-ура! — извика той и се засмя.

Последен дойде Дани Берлински, елегантен, с жълтите пантофи и кожените панталони.

Както виждате, въпреки всички прекеждия редутабли бяха тук на уречения час, построени в централния кръг на стадиона. На десния фланг стърчеше Влади, на левия стоеше Ухуру, зад редицата се криеше Андреа.

Капитан проф. Кънчо пристъпи напред и произнесе следното слово:

— Другари редутабли, след един час ние ще се хвърлим в една от многото славни битки, които ще ни отведат до Мюнхен, където ще отмъстим за поруганата спортна чест на родината и ще се прочуем за вечни времена. Питам ви: преизпълнени ли сте с решимост да разгромим противника?

— Преизпълнени сме! — отвърнаха редутаблите като един.

— Спахте ли девет часа?

— Спахме! — извикаха всички, включително Тото Тотото.

— Погълнахте ли хиляда калории?

— Погълнахме! — извикаха всички, включително Тото Тотото.

— Погълнахме! — добави и Ухуру.

— Питам ви готови ли сте да се борите до последна капка кръв?

Тото вдигна ръка:

— Какво има? — попита капитанът.

— Искам сладолед! И кифла!

— Не може ли след мача? — ядоса се проф. Кънчо, виждайки как един мизерен сладолед нарушава тържествеността на момента.

— Искам сега! — Тото нахално изкриви устни. — Иначе няма да играя!

Възмутен, Влади се нахвърли върху нарушителя на дисциплината, но проф. Кънчо го изпревари:

— Стой! — Той бръкна в джоба и извади няколко монети. — Андреа! Иди до павильона и купи сладолед и кифла!

Мълчаливо изчакаха Тото да погълне закуската си. Проф. Кънчо броеше с пръсти останалите в джоба пари и се чудеше откъде ще набави похарчените. И само Ухуру не сдържаше нервите си и непрекъснато се заканваше на Тото с юмручета.

Свършил да яде, Тото облиза пръсти и облекчено въздъхна:

— Е, сега съм готов!

Появиха се първите зрители и капитанът направи последен преглед на играчите. Двама бяха със сандали, четирима с гуменки, Дани с лачените си пантофи, футболни обувки имаше само Тото! Какво да се прави, съдбата бе лишила РЕДУТ от злато!... В този момент обаче стана нещо интересно: без да каже дума, Андреа отвори торбата и извади девет бели фанелки. Разгърна една и я показа. На предната ѝ страна бе извезана емблемата на отбора: страхотно озъбено лице и отгоре с внушителни букви: РЕДУТ.

Няколко дълги секунди всички стояха като втрещени, после деветогласен вик разтърси гората:

— Урааа! Да живее Андреа! Да живее РЕДУТ!

Грабнаха санитарката и я запремятаха във въздуха. И не забелязаха как Ухуру се приближава до фанелките, разглежда страшното лице на емблемата, което като че приличаше на Тото, грабва ги и побягва по стадиона.

Започна гоненица. Ухуру, смятайки навярно, че мачът е започнал, се провираше със светкавичен слалом през краката на играчите и вкарваше фанелките във вратата... Докато изстреля всичките девет фанелки и отбеляза девет гола.

Миряса след последния гол и едва тогава редутаблиите прибраха фанелките и се облякоха. Облякоха и нея. С една специално пригодена за нея фанелчица. Ухуру се хареса, взе да кокетничи пред публиката и за да я видят колко е красива, замаха приветливо с опашка.

Безкрайно щастливи, редутаблиите се наредиха за снимка. Проф. Кънчо нагласи фотоапарата, зареди самоснимачката, изтича при другите и щрак! — ННФК РЕДУТ остана за вечни времена на кадрото (виж корицата)^[1].

Скоро трибуните на „Океана на бурите“ се напълниха до последното място. Очевидно тук бяха всички граждани на квартал „Редут“ между 6 и 12 години, развълнувани, шумни и любопитни. Насядали по тухлите, на тревата или прави пред плета, те чоплеха семки, смучеха бонбони, лижеха сладолед и гадаеха с колко ГРЪМ И МЪЛНИЯ ще пердаши този неизвестен и самохвален РЕДУТ.

И ето през главния вход в колона по един влязоха играчите на ГРЪМ И МЪЛНИЯ, застанаха в центъра и поздравиха с възгласа:

— Бум-тряс! Бум-тряс!

Публиката отвърна с бурни ръкопляскания.

Проф. Кънчо преброи противника: бяха 11! Всички с червени гащета, червени фанелки и разкошни футболни обувки. И бяха големи, майчице, колко големи! Сред тях нямаше нито един като Митко Пеле или Дани Берлински. Но капитанът на РЕДУТ стисна юмруци: жребият е хвърлен, връщане назад няма! Пък нали на времето Давид повалил Голиат само с един камък от прашката си?

В десет и една минута дойде съдията, развявайки лъвска композиторска грива. Сашо Фадиезов беше много поласкан от поканата да ръководи такава отговорна среща и снощи цели двацет минути бе разпитвал сестричето си за правилата на футболната игра, така че сега се чувствуваше напълно подготвен. За свирене си донесе камертона.

Пристъпиха към предварителните ритуали. Хвърлиха жребий за вратите, определиха времетраенето на мача. Само Фадиезов попита защо РЕДУТ е с осем играчи и проф. Кънчо отговори, че отборът му не се нуждае от повече хора. А на въпроса, кой е резервата, проф. Кънчо посочи Ухуру.

— Но това е маймуна! — удиви се съдията.

— Не, това е маймуноподобен човек! — отвърна проф. Кънчо. — И е редовен член на нашия отбор.

Съдията повдигна рамене, но не каза нищо.

Двата отбора заеха местата си. ГРЪМ И МЪЛНИЯ се разположи по класическата схема 2-4-4, а редутаблите съгласно снощното решение в 1-7, тоест на вратата остана Лъонка, а другите минаха в центъра.

Сашо Фадиезов пъкна камертонната свирка в устата, погледна часовника си, вдигна десница. Публиката замря.

... А там, в централния сектор на трибуната, седеше Бобо Черното око и не вярваше на очите си: на терена той виждаше не кого да е, а тъкмо ония, които го бяха пленили в Бункера: РЕДУТ, който той търсеше под дърво и камък, РЕДУТ — кандидата за световен първенец! Бобо се преизпълни с противоположни чувства: гняв към тия осем момчета, че са го излъгали, и радост, че ги е открил най-после. И не знаеше в чия полза да вика.

Още по-назад, под зеления плет, се бе сгушил Млечния зъб. Положил бележник на белите си коленца, той внимателно наблюдаваше редутаблите, готов да си записва всичко, отнасящо се до тяхната игра.

Изведнъж просторът се огласи от приятен звук ла, сякаш се даваше тон на симфоничен оркестър за настройване на инструментите. В първия миг никой не разбра, че това е съдийската свирка, но когато видя как Тото Тотото се понася напред, публиката скочи на крака.

Мачът започна.

И завърши.

С резултат 8:0.

За ННФК РЕДУТ. Както бяха предсказали звездите на Йогата.

Съмнявахте ли се в победата? Аз не. Бях на този мач и без да преувелича, мога да кажа, че това беше един примерен урок по футбол, който редутаблиите даваха на света, една демонстрация по спортно майсторство, издръжливост, бързина, твърдост, ловкост, колективност и интелигентност.

Не зная кого най-напред да похваля! Дали Лъонка Пантерата, който безстрашно плонжираше пред вратата и не допускаше никаква топка в своята мрежа? Или Йогата, който като непреодолим бент възпираше всички опити за противников пробив? Или Сисулу Софийски, който така летеше в зоната на лявото крило, че беше невъзможно да бъде стигнат? Или проф. Кънчо, който умно се пласираше навсякъде, като истински командир разпределяше топките и създаде сума ти голови положения?

И все пак най-добър беше Тото Тотото. Той беше просто феноменален! За него нямаше технически прийоми, които да не владее: дрибъл, ножица, слалом, удари с глава, с крака, с корем, с бедра, и когато се озоваваше пред противниковата врата, голът беше неспасяем. Той отбеляза седем гола. Два не му признаха, че уж били вкарани с ръце, ама нищо. Последния гол заби със задник!

Какво да кажа за половин-защитника №6? Не че игра лошо, не, но Митко Пеле тичаше по терена някак си неуверено, сякаш бе пьян, и от време на време се прозяваше като гладен лъв.

Що се отнася до Дани Берлински, то една негова постъпка предизвика всеобщо удивление. Към края на второто полувреме той вдигна ръка и на своя българо-немско-френски език заяви на съдията, че трябва да бъде изгонен от игра, защото е спянал неволно противников играч. Сашо Фадиезов дълго мига, докато схване смисъла на казаното, а като го разбра, мига още по-дълго. В края на краищата той отстрани Дани. В игра влезе универсалната резерва №111.

Ухуру се яви на терена много възбудена. Цял час вече седеше на скамейката в нетърпеливо очакване да вкара гол. И сега тя като пуснато от верига бясно куче се втурна не към противников играч, а към Тото и се опита да му отнеме топката. Тото не я даде. Тя пак се гмурна в краката му, той пак я отблъсна. Тогава, ядосана, човекоподобната решително свали фанелката си, понесе се като стрела към противниковата врата, бухна се в мрежата и закачи фанелката си в горния ляв ъгъл. Естествено, съдията не призна гола. В правилника на футболната игра никъде не се споменава, че фанелка може да замени топката.

Накрая, трябва да отбележа, че ГРЪМ И МЪЛНИЯ игра добре, еднакво стабилен в отбрана и нападение, с великолепни единици. Той обаче не можа да устои на основното оръжие на РЕДУТ — волята за победа. Защото редутаблите играха с безкрайно благородната цел: да отмъстят за поруганата спортна чест на родината и да прославят РЕДУТ по цялата планета Земя.

Има ли в спорта по-кристално чиста цел от тази?

Съдията Сашо Фадиезов свири безпристрастно и авторитетно.

[1]

— Бел. ventcis ↑

2.

НЯКОИ НЕОЧАКВАНИ ПОСЛЕДИЦИ ОТ ПОБЕДАТА

Вестта за победата се разнесе мълниеносно из квартала, а по обед, когато гражданите между 6 и 12 години разказваха как протече удивителният двубой, за всички бе ясно, че на спортния хоризонт е изгряла нова звезда и че тя е ни повече, ни по-малко онзи тайнствен РЕДУТ от нелегалните позиви.

По улици, паркове и сладкарници хората оживено коментираха намаления състав на РЕДУТ, радваха се на пренебрежението на играчите към външния си вид, чудеха се на маймуноподобната резерва, която вкарваше голове с фанелки, но най-много се прекланяха пред новаторската система 1–7, която чисто и просто не дала на ГРЪМ И МЪЛНИЯ да си поеме дъх.

Най-големият футболен капацитет в квартала полковник о.з. Храбров бързо узна новината. Той остави всичко и изхвърча навън.

Чу вестта и режисьорът Антон Антонов. Без да се бави, той също излезе.

Само старшина Марко не знаеше нищо, тъй като целия предобед бе прекарал при един свой колега от Вечерния университет, зубрейки международно право. Като се прибра в къщи, той завари доктор Веса да бърка кипящото вишнево сладко. Старшината деликатно гребна с дървена лъжица и лизна.

— Кисело е! — забеляза той.

— Как няма да е кисело! — отвърна доктор Веса гневно. — Синовете ти още не са донесли захарта, за която ги пратих в осем часа заранта! Ха сега, побъркай ти, а аз да ида да оправя стаите.

Страшно ядосан, той грабна лъжицата и започна да върти, мърморейки, че като се върнат, синчетата ще има да видят... Тогава звънна телефонът. Старшината изтича.

— Другарю Марко? — чу той на слушалката. — Вие ли сте? Говори ви директорът на Института по кибернетика. Поздравления за победата! Желая ви нови успехи!

— Благодаря! — отвърна, старшината и се върна при тавата, твърде озадачен. За какво ли го поздравяват? Вярно, снощи бе задържал двама побойници, но чак такава победа това не е!

След миг нов звън и пак глас, този път женски:

— Ужасно се радвам за грандиозната победа! Приемете поздравленията от името на жените в квартала. Хип-хип-ура!

— Благодаря, благодаря! — отвърна съвсем объркан вече старшината и остана замислен над телефона, докато усети миризма на прегарящо сладко и изтича в кухнята.

Звънна се и трети път, сега на вратата. Старшината погледна през шпионката и не повярва на очите си: на прага стоеше лично полковник о.з. Храбров. Марко отвори.

— Добър ден! — каза полковникът о.з. и протегна десница.

— Добър ден. Заповядайте! Моля, седнете! Ще пийнете ли една сливова?

— Спортистите не консумират спиртни напитки! Пък и нямам време. Дойдох с важна мисия и мисля, че ще се разберем, тъй като и двамата еднакво силно милеем за интересите на родината.

— Разбира се — каза предпазливо старшината, незнаейки накъде бие гостът.

— Ще бъда откровен — рече полковникът о.з. и засука мустак.
— По войнишки.

— Слушам ви!

— Старшина, дайте ми синовете си!

— Синовете си? — запремига старшината. — За какво ви са?

— За да служат на националния футбол.

— Но те са още малки — отвърна усмихнато Марко. — Много време имат те до националния футбол. И едва ли ще станат футболисти.

— Вие не ме разбрахте, старшина. Родината ги зове за футболния отбор на ЦПК ПЛИСКА.

— Ама те не са футболисти! — все по-учуден, отговори старшината. — Големият ми се развива като физик, а по-малкият ще стане космонавт или пожарникар, още не е решил окончателно.

— Скромничите, старшина! Аз зная цялата история. Освен това в ПЛИСКА ще ги направя големи футболисти. Ще спечелят луди пари,

ще пътуват в чужбина, ще си купят лека кола, а покрай тях вие ще станете младши лейтенант.

Старшина Марко се изправи и с достойнство продума:

— Другарю полковник о.з., аз синовете си на ПЛИСКА не давам!

— Защо, моля? — попита полковникът о.з. и също се изправи.

— Защото, ако някога синовете ми влязат в някой отбор, то това ще бъде само БЕНКОВСКИ-ОМУРТАГ!

— Значи вие отказвате да помогнете на най-великия отбор на България?

— Велик отбор е само БЕНКОВСКИ-ОМУРТАГ!

— Ха-ха!

— Ха-ха, ами! Ще видим другата неделя, когато ще ви изядем с парцалите!

— Ще видим, ще видим!

Откъм кухнята отново долетя миризма на прегоряло.

— А сега, другарю полковник от запаса — каза старшината, — извинете, но трябва да ви оставя, защото варя сладко.

О.з. Храбров вдигна рамене, обърна се кръгом и измарширува навън.

Едва успял да вземе пак лъжицата, старшината трябваше да посрещне нов гост: другаря Антон Антонов. Режисьорът се огледа наляво-надясно, седна, прошепна:

— Тук ли са?

— Кой?

— Вашите синове.

— Не. Преди четири часа жената ги пратила за захар и още не са се върнали.

— Знаменити синчета имате, честна дума!

Старшината се изкашля скромно в шепата си:

— Ами! Немирници, само бели ми правят. А като се върнат сега, такъв пердах ще им тегля, че звездите ще видят посред бял ден. Пропадна ми сладкото! Стана един киселяк!...

— Това също е много интересно за филма — каза режисьорът, извади бележник и си записа последните думи на старшината.

— Какъв филм?

— Ами този, дето ще снимам за вашите синове и за целия им славен колектив. Ще го излъчим по интервизията, а може и по

евровизията. — Той намигна и дружелюбно добави: — Ще има роличка и за вас, Марко!

Старшината припряно скочи:

— Искате ли едно сладко от вишни? Хем горещо! Още е в тавата.

— Оставете, Марко! По-важно е да поприказвам с вашите синове. Искам да чуя всичко от тяхната уста. Бихте ли ми устроили среща с тях?

— Разбира се!

— И знаете ли какво? — другарят Антон Антонов отново съучастнически намигна. — Имам още един сюрприз за вас: когато филмът бъде готов и децата ви се прочуят по цял свят, аз ще ги препоръчам да влязат в ЖСК СЛАВА.

— Другарю Антонов — продума тихо старшината, — аз като привърженик на БЕНКОВСКИ-ОМУРТАГ извънредно много уважавам най-стария си противник ЖСК СЛАВА, но да видя синовете си в него, не!

Режисьорът се изправи:

— Ваша работа, Марко, но, ох, колко грешите! Довиждане!

Останал сам, старшина Марко дълго седя неподвижен, опитвайки се да свърже в логична връзка двете посещения. Откога неговите синове са станали футболисти, и то толкова желани? Каша! Объркана каша!... Марко решително се върна в кухнята и жестоко забърка все по-сгъстяващата се каша.

Но дойде последният гост и с него последният удар: едно съсухрено, прегърбено и беззъбо старче, кривокрако и с треперещи ръце. Марко се уплаши да не се разпадне на съставните си части и веднага го настани в креслото. Старчето се представи, фъфлейки през единствения си зъб:

— Пампонов, завеждащ детския отдел във вестник „Вечерни футболни новини“.

— Много ми е приятно. С какво мога да ви бъда полезен?

— С много, господине, с много! — отвърна старчето. — Тъй като не успях да стигна навреме за мача между РЕДУТ и ГРЪМ И МЪЛНИЯ, бих желал да ми кажете нещо за РЕДУТ и за неговия капитан професор Кънчо.

Старшината издаде лек миши писък.

— Какво казахте? РЕДУТ?

— Да, господине — изфъфли детският спортен редактор, — да ми разкажете за РЕДУТ, за неговата биография. До края на седмицата трябва да напиша информация от трийсет реда, а нямам никакъв материал, едва днес научих за съществуването на РЕДУТ. Ако не предам статията навреме, могат да ме преместят в отдела за възрастни, а аз нямам никакво желание да работя за възрастни. Аз се чувствавам тъй млад, хи-хи! — старчето се задави от кашлица.

В главата на старшина Марко нещо щракна. За един кратък миг пред взора му преминаха белите позиви по стените, шоколадените петна върху витрините, яйцата в стаята на леля Гица, снощното влизане на синчетата през прозореца, изчезването им от дома днес. И разбра.

В гърдите му забушува буря от десет бала, но той не се издаде. Мълчаливо разтвори големия домашен албум, в който, подредена в снимки, се разгръщаше цялата история на семейството: Марко като напет ерген, Веса като кръшна мома, после двамата като младоженци, накрая като щастливи родители на две закръглени момчета...

Тракайки с костите си, Пампонов разглеждаше тия материали, а когато видя снимките с белите позиви и шоколадените петна, едва не припадна от възторг. С такава находка не можеше да се похвали нито един спортен журналист.

В дъното на албума той напипа някакъв лист.

— А това какво е? — изфъфли той.

Старшината уплашено грабна листа от ръцете му и го прибра в джоба си.

— Нищо, нищо!

Можеше ли да признае, че това е квитанцията за глобата от трийсет лева, която мащачите на кварталните витрини трябваше да платят на народната милиция? Представи си как в края на месеца касиерката ще му удържи тия трийсет левчета от заплатата и меланхолично въздъхна.

— Разкажете ми сега за капитана на РЕДУТ! — помоли Пампонов.

3.

КАКВИ ЮНАЦИ РАЖДА НАШАТА МАЙКА ЮНАШКА!

По това време знаменитият капитан на РЕДУТ се прибираше в къщи, придружен от другия не по-малко знаменит половин-защитник. И носеха четири кесии, но, уви, не с четири кила захар, както им бе заръчано, а с три и половина. Едната половина бе унищожена от Тото Тотото във вид на сладолед и кифла...

И знаеха, че в къщи не ги чака нищо добро.

— Хайде през прозореца! — предложи Митко Пеле.

— Ами захарта? Кой ще я даде на мама?

— Вярно, бе!

Двамата се замислиха. Проф. Кънчо бе сигурен, че там, в хола, чака таткото с кой знае какво наказание, по-лошо може би от онзи концерт на софийските пенсионери в Парка на свободата.

— Да влезем! — каза той с тон на осъден, когото водят към гилотината.

Влязоха. В антрето нямаше никой. Беше тихо.

Надзърнаха в кухнята. Тя също беше празна. Само над печката бълбукаше гъста тъмночервена каша, която издаваше приятна кисело-сладка миризма. По-скоро кисела.

Най-после отчаяно отвориха вратата към хола.

И замряха.

В средата на хола блестеше празнична трапеза: бяла покривка, червени карамфили, кристален сервиз, бутилка вино, оранжади... Във вазата над карамфилите — флагче с емблемата на БЕНКОВСКИ-ОМУРТАГ. Пред масата в тържествени пози стояха доктор Веса в черната си копринена рокля и старшина Марко в парадната си униформа.

Кварталният милиционерски отговорник направи три крачки напред, взе кесиите със захар от ръцете на синовете, остави ги на стола и изкозирува:

— Поздравявам ви с победата! — израпортува той. — Аз и доктор Веса сме горди с вас. Нека нашата майка юнашка да ражда все

такива юнаци като вас! — Той посочи трапезата. — По случай победата ние даваме официален банкет. Заповядайте!

Онемели, редутаблите заеха почетните места. Старшината напълни чашите на юначните родители с вино, на юначните синове с оранжада и се изправи:

— Другарки и другари! — започна той. — Позволете ми да вдигна тост в чест на младия и доблестен отбор РЕДУТ, за неговите бъдещи победи! И нека ви съобщя радостната новина, че първият отбор на България БЕНКОВСКИ-ОМУРТАГ отваря вратите за вас, за да влеете в него своята млада кръв и го превърнете и в първи отбор на Европа! Да живее БЕНКОВСКИ-ОМУРТАГ! Ура!

И обърна чашата си.

Проф. Кънчо не пи. Не пи и половин-защитникът №6. Макар че и двамата не възразиха нищо на таткото. Излишно бе да се спори със старшина Марко. Пък и бяха ужасно гладни.

Три часа по-късно всички редутабли седяха в Бункера на нов банкет. Наобиколили тавата с вишневото сладко — царствен дар от доктор Веса, те юнашки гребяха от гъстата като туткал каша и лапаха. Спряха чак когато копчетата на панталоните им започнаха да се късат...

Че сладкото бе прегоряло и кисело, не им направи никакво впечатление. Нещо повече, Митко Пеле даже не забеляза, че едно от млечните му зъбчета се изтръгна от венеца и биде погълнато заедно с лепкавата лава...

4.

НОВИ ПОБЕДИ, НОВИ УДОВОЛСТВИЯ И НЯКОИ УСЛОЖНЕНИЯ

От спортна гледна точка седмицата, която последва, протече точно по графика на победите. РЕДУТ играеше по два мача на ден — сутрин и следобед. Веднъж игра и три мача, последния късно вечерта в „Океана на бурите“, осветен от фаровете на дядо Анжеловото „пъжо“ (както и много други, дядо Анжел внезапно се пристрасти към кварталния футбол).

За седем дни редутаблите играха петнайсет мача и постигнаха петнайсет победи. Общият резултат бе 105:11. Пометени бяха такива прочути квартални отбори като ЧЕРНАТА КОХОРТА, УРАГАН, КОСМОС, ЩИТ И МЕЧ, КАПИТАН КЛОС, НА ВСЕКИ КИЛОМЕТЪР и др.

Напразно противниците се опитваха да се съпротивяват. Напразно се мъчеха да приложат всевъзможни тактически варианти, включително и железобетон. Напразно търсеха слабо място в редиците на РЕДУТ.

Напразно! Срещу него играеха със или без футболни обувки, със или без наколенки, със или без копринени гащета. Идваха с треньори или без треньори, със съветници или без съветници, нищо не помагаше, те неизменно ядяха бой.

А РЕДУТ си беше все същият: скромен, сплотен, с гуменки, осем човека и една резерва, но винаги с поглед, насочен към златните медали в Мюнхен.

През тия седем дни за редутаблите настъпиха някои промени, които пооблекчиха тяхното съществуване. Така например старшина Марко отслаби строгия режим над своите наследници с надеждата, че по този начин ще ги примами по-скоро в БЕНКОВСКИ-ОМУРТАГ. Дядо Анжел взеше Дани с колата чак до „Океана на бурите“, а вечер идваше да прибере едва ли не целия отбор. Подобри се положението на Влади и Йогата и т.н.

Заедно с това обаче графикът на победите породил някои сенчести явления, които дадоха фатално отражение върху живота на отбора. Ще

ги изложи в техния последователен ред. Започна се с Тото.

ПОНЕДЕЛНИК, В „ОКЕАНА НА БУРИТЕ“ СЛЕД МАЧА С ФК „ЧЕРНАТА КОХОРТА“

Редутаблиите тъкмо се обличаха, когато към тях се приближи полковник о.з. Храбров. Гърдите му бяха окичени с ордени от първата и втората световна война.

— Здравейте, юнаци! — извика той.

Редутаблиите не отговориха. Те още не бяха забравили деня, когато полковникът о.з. ги бе изгонил от стадиона.

— Юнаци! — подхвана той. — Гледах вашия мач. Храбро играхте вие, но ако продължавате да играете тук, на тази сгурия, в тоя пушек и без футболни обувки, ще получите контузии и нашият футбол ще се лиши от ценно попълнение.

По железопътната линия мина влак. Полковник о.з. продължи:

— Юнаци! Упълномощен съм да ви поканя да влезете в редовете на ПЛИСКА. Ние поставяме на ваше разположение първокласен стадион, екипи, треньори, лагер-школи, с една дума, всичко, от което се нуждаете!

В настъпилата враждебна тишина прозвуча гласът на Тото Тотото:

— Има ли пружинени легла в лагерите?

— С пухени възглавници даже! — отговори о.з. Храбров.

— Какво е яденето? — попита пак Тото Тотото.

— Четири пъти на ден. Пилета, крем карамел, малинов сок...

— А пържени картофи?

— Може ли без пържени картофи!

— Давате ли ковбойски колани?

— Охо! Стига да играеш добре! — и полковникът енергично засука мустаци!

Пак тишина.

— Ракети имате ли? — обади се Митко Пеле.

Проф. Кънчо го плесна по главата, половин-защитникът се развика:

— Защо ме биеш, бе? Ако дават ракети, ние можем да отидем на Луната и да играем на истинския Океан на бурите.

Проф. Кънчо отново го плесна и Митко Пеле млъкна. Редутаблиите започнаха да се обличат, без да обръщат повече внимание на полковника о.з.

— Е, юнаци! — провикна се той за последен път. — Разбрахме се, нали? Чакам ви в стадиона. Довиждане! — И си отиде.

Дълго мълчание последва неговото изчезване. Пръснаха се с неприятното чувство, че старото приятелство не е вече същото, че е сякаш умърсено.

ВТОРНИК, В ГОРАТА СЛЕД МАЧА „С ЩИТ И МЕЧ“

Пред редутаблите изникна Бобо Черното око и от двете му страни инж. така Вера и инж. бате Ники.

Проф. Кънчо знаеше, че двамата инженери работят в двайсететажния Институт по кибернетика, където има всичко, за което може да мечтае един съвременен физик — от миниатюрни радиоприемници до електронни роботи. Ето защо сега, когато ги видя заедно с Бобо, той бе едновременно смутен и зарадван. Инженерите му подадоха дружелюбно ръка:

— Открихме ви най-после! — казаха те. — Откога ви търсим! Запознайте се. Това е нашият племенник Бобо Черното око.

— Ние се познаваме вече — промърмори проф. Кънчо.

— Тъй ли? Е, тогава е лесно. Всъщност ние искаме само да ви помолим да приемете Бобо във вашия отбор. Той е отличен футболист и има голямо желание да играе с вас.

— Ами! — възрази проф. Кънчо. — Веднъж той ни каза, че търси една тайна организация и че като я намери, ще ни обяви война и ще ни скалпира.

Инженерите се засмяха:

— Та тази тайна организация сте тъкмо вие! Само че тогава бяхте нелегални.

Сега вече и редутаблите се разсмяха, а Лъонка се преметна.

Инж. така Вера пусна в ход най-очарователната си усмивка:

— Хайде, приемете го, пък ние ще помогнем на отбора с каквото можем.

Проф. Кънчо само това и чакаше.

— Може ли да попитам нещо? Ама научно.

— Може, разбира се!

— Вярно ли е, че във вашия институт има истински роботи, дето се движат и говорят?

— Вярно е.

— И радиоапарати колкото лешник, които се пъхат в ушите?

— И радиоапарати колкото лешник.

Проф. Кънчо помълча и накрая се престаши:

— Можем ли някой път да ги видим?

— Когато поискате.

След пет секунди Бобо Черното око бе приет за равноправен член на ННФК РЕДУТ като ляв полузащитник, а инж. кака Вера и инж. бате Ники станаха научни консултанти на отбора...

СРЯДА, В „ОКЕАНА НА БУРИТЕ“ ПО ВРЕМЕ НА МАЧА С ФК „НА ВСЕКИ КИЛОМЕТЪР“

Веднага след началната съдийска свирка в стадиона се втурна другарят Антон Антонов с кинокамера в ръка и започна да снима, като се мотаеше пред играчите.

Резервата Ухуру Неандерталска, която си седеше кротко на скамейката, виждайки как този чужд човек се завира, където не му е работа, изтича към него, скочи на рамото му и бутна камерата. Другарят Антон Антонов побягна, но Ухуру не го пускаше, скубеше косите му и крещеше: „Мерси! Данке!“

Съдията Сашо Фадиезов изсвири с камертона и спря играта.

— Напуснете терена! — нареди той на режисьора. — Тук се играе мач за първенство.

— Махнете най-напред този звяр от главата ми! — изкрещя другарят Антон Антонов.

— Това не е звяр, това е резервата на РЕДУТ! — обясни съдията. — А вие нарушавате правилата.

— Аз съм режисьор! Снимам за телевизията!

Дочули последните думи, играчите от НА ВСЕКИ КИЛОМЕТЪР мигновено наобиколиха нещастния режисьор.

— Другарю! — прошепна капитанът на отбора, задавяйки се от вълнение — ние сме от НА ВСЕКИ КИЛОМЕТЪР. Ще ни снимате ли на филм?

— „На всеки километър“ снимат други — отвърна режисьорът. — Аз правя филм за младото поколение.

— Но ние сме отборът НА ВСЕКИ КИЛОМЕТЪР! — настоя капитанът.

— Добре, добре! Ще ви снимам, само ме оставете на мира! И махнете тая маймуна по-далече от мене!

Въодушевени от обещанието, играчите от НА ВСЕКИ КИЛОМЕТЪР заиграха така настървено, че замалко не биха РЕДУТ. Резултатът бе едва 2:1 за редутаблиите.

След мача другарят Антон Антонов попита победителите:

— Момчета, искате ли да станете киноартисти?

Има ли на нашата грешна земя човек, който да не желае да стане киноартист? Пожелаха, естествено, и редутаблиите.

— Така си и знаех — каза другарят Антон Антонов. — Но за да станете киноартисти, аз трябва да напиша сценарий. А за да напиша сценария, вие трябва да ми разкажете живота си от игла до конец. Искате ли?

Искаха.

— Значи, разбрахме се! — Другарят Антон Антонов се усмихна изкусително и заяви с мекия си глас: — Ще наречем филма „Героите от ЖСК СЛАВА“, като „ГЕРОИТЕ НА ШИПКА“. Аз говорих вече с ръководството на отбора. То е готово да ви приеме и ви даде всичко, от което се нуждаете, включително и безплатно пътуване с всички влакове на страната.

— И с локомотивите ли? — попита Влади Моторетката.

— То се знае!

Влади замечтано въздъхна: откога желаете той да се повози на локомотив! Но мечтата му бе срината от проф. Кънчо, който кратко и ясно заяви:

— Другарю Антон Антонов, ние дадохме клетва да сме верни на РЕДУТ. И ще останем верни на клетвата!

Другарят Антон Антонов разбра, че не бива да настоява:

— Не бързайте с окончателния отговор, момчета! — каза той. — Помислете си! А утре в пет елате в Телевизията и ще ви покажа какво съм заснел днес.

ЧЕТВЪРТЪК ВЕЧЕР, В МОЯ КАБИНЕТ

Тъкмо изписвах тази страница и в стаята ми влязоха моите скъпи кумци, придружени от кръстничето Иво. Кумецът носеше кошница с ловджийски наденици, две бутилки домашно вино и голяма кутия.

Зарадвах им се много, изпихме виното, изядохме надениците, пяхме физкултурни песни. Иво яде малко и не пи никак. Седеше скромно настрана и очевидно чакаше нещо.

Иво беше отличен ученик и първокласен спортист, наследник на своя баща — национален първенец по вдигане на тежести — лека категория. Той тренираше редовно, вдигаше гири и щанги, разтягаше пружини, бореше се. Уверен бях, че след някоя и друга година Иво ще влезе в националния отбор на щангистите. (Виж рис. 5)^[1]

Съдбата пожела иначе...

— Е, куме, наздраве! — рече кумецът и се чукна с мен.

— Наздраве!

— Куме — подхвана той меденосладко, — нали на кумците хатъра се не кърши?

— Има си хас! — рекох. — Казвай, какво искаш?

— Ти познаваш ли отбора РЕДУТ?

— Горедолу.

— Така си и знаех. Ти се вреш навсякъде, дето има деца, книжки пишеш за тях... Та си рекох да те помоля да помогнеш на наш Иво да влезе в този РЕДУТ, а? Мира не ми дава, откакто е чул за този отбор.

— Ама, чакай бе, кумец! Нали твоят Иво е тежкоатлет?

— Така е, и хем отличен. Но какво да го правиш, като е рекъл РЕДУТ, та РЕДУТ!

— Хм... Играе ли Иво футбол?

— Никога не е играл, не му позволявам! По стадионите само трошат ръце и крака. Колко пари струва щангист със счупени ръце?

— Е, как ще играе тогава в РЕДУТ? Там са все футболисти...

— Ще се научи, не е голяма философия; футболът не е като да вдигаш тежести. Погледни нашите футболисти! Половината от тях понятие си нямат от футбол, а играят... Освен това Иво си има и обувки. Виж! — кумецът извади от кутията чифт великолепни италиански футболни обувки. — Купи му ги бабата в Рим.

Аргументите бяха много убедителни. В края на краищата, за да не прекърша хатъра му, пък и под влиянието на виното, аз обещах да ходатайствувам пред редутаблиите в полза на Иво.

Обещанието си изпълних. В петък сутринта на мача с НЕСЪКРУШИМИТЕ редутаблиите се явиха с още един играч — Иво Кръстничето. Той игра като десен полузащитник и понеже бе свикнал да вдига тежести, на три пъти грабва за пояса изпречили му се противникови играчи, като щанги ги изхвърля най-напред нагоре и

после встрани, върху сгурията. Сашо Фадиезов свири наказателни удари, един от които се превърна в гол във вратата на Лъонка...

СЪБОТА ВЕЧЕР, КРАЙ „ЛАЛЕ“ СЛЕД СРЕЩАТА С ФК „БРОНИРАН ЮМРУК“

Със зловещо скърцане четири таксита спряха край редутаблите и от първото изскочи... познайте де!

Леля Гица!

Леля Гица със своите 129 кила и шапка като ластовиче гнездо.

Смразени, редутаблите понечиха да се изтеглят, но в тила им се оказаха други три жени не по-малко обемисти от леля Гица.

— Не бойте се, пиленца! — извикаха те. — Не бойте се! Никакво зло няма да ви сторим. Елате с нас!

Редутаблите стояха неподвижни в обкръжението и не разбираха нищо.

— Хайде, дечица, елате! — подкани ги леля Гица. — Чака ви приятна изненада.

Иво Кръстничето, който нямаше понятие, коя е леля Гица, влезе в първата кола. Последва го Бобо, а след това, ужасно любопитни, и другите.

Колите потеглиха. И спряха. Пред кварталния клуб на Отечествения фронт. Леля Гица изтича и отвори вратата.

Пред редутаблите се откри малката, но спретната зала, накичена с трикольорни флагчета и лозунги, като:

ДОЛУ РЪЦЕТЕ ОТ НАШИТЕ ПИЛЕТА!

МАЙКИ, ПАЗЕТЕ РОЖБИТЕ СИ!

ДА ЖИВЕЕ МЕЖДУНАРОДНАТА СОЛИДАРНОСТ НА ДЕМОКРАТИЧНИТЕ ЖЕНИ В
БОРБАТА СРЕЩУ ПОПЪЛЗНОВЕНИЯТА НА ЧУЖДИТЕ ФУТБОЛИСТИ!

ДА ЖИВЕЕ ККДЖЗЗМФ!

Върху масите се издигаха планини от шоколад и някакви пакети. До тях стояха десетина празнично облечени жени, сред които някои от

редутаблиите познаха свои майки, сестри и баби. Тук беше доктор Веса, баба Зора, инж. кака Вера, кумицата Карина и др. Тук беше даже майката на Сисулу, черна и къдрава като него.

Пъшкайки, леля Гица се качи върху един стол и произнесе следното слово:

— Скъпи наши пилета! Юначни синове и дъщери на нашия героичен квартал! Драги демократични жени! На мен се падна честта да приветствувам Непобедимия национален футболен клуб РЕДУТ, който прослави любимия ни квартал из цяла София и скоро ще го прослави в целия свят...

Тя си пое дъх, направи свирепа гримаса и продължи:

— Но, драги слушатели, чужди на нашия квартал елементи се стремят да откъснат нашите пилета от гнездата им, да ги привлекат към себе си! Но, не! — провикваме се ние. Не! на измамниците и похитителите на деца! Ние няма да дадем своите синове и дъщери на някакви си там отбори от групата на майсторите. Нашите деца ще останат тук, за да растат под майчиното ни крило за слава и чест на нашия квартал и нашата родина!

Леля Гица избърса потта от лицето си и се усмихна.

— Скъпи наши пилета! — подхвана тя. — Драго ми е да ви съобщя, че в нашия квартал е създаден ККДЖЗЗМФ, тоест Квартален комитет на демократичните жени за закрила на местния футбол. ККДЖЗЗМФ няма да пожали сили и средства, за да създаде най-добрите възможни условия за разцвета на местния футбол. Като първо наше мероприятие ние изработихме със собствените си ръце тия дарове, в които вложихме цялата си майчина любов. Моля, другарки!

Другарките грабнаха кутиите от масата и ги поднесоха на редутаблиите, които без много церемонии ги отвориха. Показаха се комплекти футболни екипи: гащета и фанелки от чиста коприна, чорапи с трицветни ивици, бродирани кърпички и по един гигантски шоколад.

Другарките изръкопляскаха с умиление, а леля Гица се провикна:

— Скъпи наши пилета! Ние сме с вас в борбата с чуждите попълзновения. Не отстъпвайте и бъдете уверени, че ще ви подкрепим до последна капка кръв!

Да живее ННФК РЕДУТ!

Да живее нашият квартал!

Хип-хип-ура!

[1]

Иво Кръстничето

— Бел. ventcis ↑

5. БУРЕН ЮБИЛЕЙ

Минаха точно два месеца от създаването на ННФК РЕДУТ. По този случай редакторът на детския отдел на в. „Вечерни футболни новини“ Пампонов в статия, озаглавена „Славен юбилей“, между другото писа:

Какво са два месеца в историята на футбола? Нищо. За РЕДУТ този кратък срок представлява епоха. За някакви си шейсет дни в своя неудържим устрем към футболните върхове той отстрани от своя път всички местни отбори, громейки ги с катастрофални резултати. Остават още един-два отбора, но няма съмнение, че и те ще последват съдбата на своите нещастни събратя!

Под статията си Пампонов помести рисунки на редутаблите, придружени с кратки характеристики. Ето как ги нарече той:

№ 1 — ЛЪОНКА ПАНТЕРАТА — ВРАТАРЯТ С
МАГНИТНИТЕ РЪЦЕ

№ 2 — ПРОФЕСОР КЪНЧО — АРХИТЕКТЪТ НА
ПОБЕДИТЕ

№ 3 — ГОШО ЙОГАТА — МАГЪОСНИКЪТ НА
ОТБРАНАТА

№ 4 — ИВО КРЪСТНИЧЕТО —
НЕСЪКРУШИМИЯТ ВАЛ

№ 5 — БОБО ЧЕРНОТО ОКО — ТРАКИЙСКАТА
КРЕПОСТ

№6 — МИТКО ПЕЛЕ — БЪЛГАРСКИЯТ ПЕЛЕ

№7 — ДАНИ БЕРЛИНСКИ — ЗАПАДНИЯТ ВЯТЪР

№8 — ТОТО ТОТОТО — ПЛАТИНЕНАТА ОБУВКА

№ 9 — ВЛАДИ МОТОРЕТКАТА — ПО-БЪРЗ ОТ
РАКЕТА

№10 — — ЕНИГМАТА НА ОТБОРА

№ 11 — СИСУЛУ СОФИЙСКИ — ЧЕРНИЯТ
ДИАМАНТ

№111 — УХУРУ НЕАНДЕРТАЛСКА — ЧОВЕКЪТ
НЕРАЗУМНИЯТ

Редутаблиите прочетоха статията малко преди да почнат юбилейните тържества в Бункера. Всички бяха много поласкани, но най-доволен беше Влади Моторетката.

— Бомба! — провикна се той. — Хайде отсега нататък да се наричам Влади Ракетата, а? Нали съм по-бърз от ракета?

— Влади е прав — каза Йогата. — Сега моторетки почти няма и хората се возят до Луната с ракети. Аз съм „за“.

Възражения нямаше и от този ден Влади от Моторетка — стана на Ракета. Така ще го наричам и аз.

Часът беше десет. Тържествата можеха да почнат.

Бях този ден в Бункера и, честна дума, едва познах подземиеето. Сивите стени бяха окичени със снимки на Пеле, Бекенбауер, Яшин, с илюстрирани картички от Мюнхен, с фотографии на световната купа и пр. Подът беше покрит с вехт, но истински чипровски килим — дар на ККДЖЗЗМФ. Върху широка маса бяха наредени всички трофеи от досегашните битки: флагчета, значки, стъклени топчета, ашици, ножче с тирбушон и даже чифт зимни кънки.

Всичко това беше хубаво. Не ми се хареса обаче, че под масата в безпорядък бяха захвърлени старите сандали и гуменки, както и книгите по немски език, географските атласи и немските приказки, от които някога редуtablите учеха за Германия.

Неприятно впечатление ми направи и видът на самите редуtablи. Нямаше ги ония хлапета с изподрани лица, зачервени от слънцето вратове, насинени колене. Сега тук стояха десет момчета и едно момиче, наконтени в бели найлонови ризки, сиви копринени панталони и черни пантофи — все подаръци от Дамския комитет. Всички бяха някак си твърде прилежни и дори изнежени. Изчезнал беше онзи мъжествен вид на смели викинги, тръгнали да покоряват

футболните полета. Избледнял бе също така от очите им онзи цвят на безкористност и рицарство, който бих нарекъл чистия цвят на идеализма.

Е, да, може би се сещате, всички тия промени бяха резултат от дейността на ККДЖЗЗМФ. За изтеклите няколко седмици Комитетът, защитавайки редутаблите от попълзновението на чуждата агентура, обсипа отбора с водопад от всестранни грижи и материални блага. Какво ли не получиха през тия дни босите, окъсани и безпарични редутабли? Пасти ли не щещ, кебапчета ли не щещ, сладолед ли не щещ, та толумби със захар, та ягоди с каймак, та крем карамел, та три пъти седмично на кино, две посещения в Луна Парк, веднъж в италианския цирк и шоколад, много шоколад!... С една дума, те имаха всичко, за което може да мечтае един изтъкнат футболист.

Но... през този период на сладък живот общият резултат от мачовете не беше както през първата седмица 105:11, а 43:21. Той не разтревожи редутаблите, но за всеки проникателен човек тези цифри не вещаеха нищо добро... Но хайде да не изпреварвам събитията и да се върна към празнично украсения Бункер.

Разбира се, първи дойдоха другарките от ККДЖЗЗМФ. С пет колосални торти и 11 пакета. Последва обширна реч, в която леля Гица, след като направи преглед на международното и кварталното положение, обяви, че ККДЖЗЗМФ подарява на юбилярите 11 чифта футболни обувки. Ура-ура-ура!

Без дори да благодарят, редутаблите равнодушно бутнаха обувките под масата, при старите сандали и книгите.

Заредиха се нови гости: делегации на победените отбори-васали. И нови речи, и нови подаръци, като комплект кубчета, камионче, розова мида от Червено море, една лула и една шейна. Юбилярите разсеяно слушаха речите, а подаръците захвърляха под масата...

Дойдоха и научните консултанти инж. кака Вера и инж. бате Ники. В своето приветствие те се спряха на значението на научно-техническата революция в сферата на спорта и съобщиха, че в желанието си да дадат своя принос за развитието на кварталния футбол, те са конструирали специално за РЕДУТ радиоелектронна свързочна система, наречена Интердут, тоест Интернационален редут. С помощта на Интердут капитанът на отбора може да влезе всеки

момент във връзка със своите съиграчи и да им даде съответните тактико-стратегически указания.

Показаха подаръка: 11 транзисторни приемници не по-големи от кибритени кутийки, 11 стъклени слушалки, по-малки от лешници, и един радиопредавател с размерите на пакет цигари.

Интердут изтръгна редутаблиите от равнодушието. Развълнувани от необикновения подарък, те решиха да изпробват системата веднага. Изпълнявайки инструкциите на научните консултанти, всеки редутабъл получи по един приемник и една слушалка. Приемника слагаха в джоба, слушалката — в ухото. После излязоха навън. Пред входа на Бункера останаха само проф. Кънчо с предавателя и Ухуру като наблюдател.

Проф. Кънчо включи апарата и заговори пред микрофона:

— Ало, ало! Тук говори тайният предавател Интердут! Чувате ли ме? Чувате ли ме? Ако ме чувате, вдигнете ръце!

Застанали далеч зад ъгъла, редутаблиите замахаха ръце и закрещяха:

— Чуваме, чуваме! Еха, как се чува! Знаменито! Давай още!

Проф. Кънчо каза още няколко думи за техническия прогрес и футбола, след което даде микрофона на Ухуру.

Отначало маймунката озадачено и предпазливо опипа непознатия апарат — в джунглата тя не бе имала случай да борави с електроника, но бързо се научи да го включва и изключва. И само след минутка, пред удивените погледи на другарките от ККДЖЗЗМФ тя вдигна микрофона пред муцунката си и възторжено заскандира:

— Са-мо Ре-дут! Са-мо Ре-дут!

Жените не издържаха на този първичен призив. Те се изправиха и в упоение също започнаха да ръкопляскат и скандират:

— Са-мо Ре-дут! Са-мо Ре-дут!

Триумфът на Интердут беше пълен.

Последва художествена програма. Митко Пеле издекламира оня страшен пасаж от „Опълченците на Шипка“:

*... и пак се завръщат; българи, орловци
кат лъвове тичат по страшний редут,
не сецат ни жегата, ни жажда, ни труд...*

После Йогата изпълни йогистки упражнения. И тъкмо се бе изправил на глава, видя нечии обърнати наопаки ботуши и тупна на килима.

На стълбата се извисяваше величествената фигура на полковник о.з. Храбров. Зад него стояха двама други старци с пакети в ръце — навярно подполковници о.з. Той се изкашля в шепата си и гръмогласно започна:

— Юнации! Упълномощен съм от ръководството на ЦПК ПЛИСКА да ви поднеса този скромен дар в знак на...

Той не можа да продължи, защото се чу страшен вик:

— Само през труповете ни!

И пред него се образува стена от женски тела.

Полковникът о.з. смръщи вежди:

— Жени! — рече той. — Не пречете на българското запасно войнство да изпълни своя дълг. Иначе, хм...

— Иначе, какво? — попита леля Гица смразяващо тихо и скръсти ръце на мощните си гърди.

О.з. Храбров, който не бе отстъпвал даже пред есесовците, малодушно се сви. Но все пак отвърна:

— Иначе ще бъдем принудени да освободим насила младежта, която вие незаконно сте присвоили.

Леля Гица се усмихна с унищожително презрение:

— Опитайте се!

Полковник о.з. Храбров се поколеба един миг, после внезапно се обърна, грабна пакетите от ръцете на подполковниците о.з. и ги хвърли към редутаблите.

Обърна се и излезе, последван от свитата си.

Редутаблите веднага отвориха пакетите. В тях имаше десет ковбойски колана, по-разкошни от колана на Буфало Бил: със златни токи! Треперещ от вълнение, Тото Тотото взе един и го опасва...

Другите колани останаха непокътнати.

Минута по-късно се появи делегацията на ЖСК СЛАВА в състав другарят Антон Антонов и двама железничари в черни униформи. Те не носеха големи пакети, а само един малък плик.

— Драги приятели! — започна усмихнато другарят Антон Антонов — Позволете ми от името на ЖСК СЛАВА да ви поднеса...

Усмивката му се скова: пред него се изправи непробиваемият вал от женски тела.

— Вън! — изсъска леля Гица.

— Ама, чакайте, бе жени! Аз нося на юбилярите няколко билетчета за безплатно возене по българските държавни железници и...

— Не се нуждаем от вашите крастави билети! Вън!

Другарят Антон Антонов повдигна рамене в знак, че отстъпва пред насилието, и тъкмо да излезе, метна към редутаблите плика с билетите.

И вече вън, към делегацията на ЖСК СЛАВА се приближи полковник о.з. Храбров:

— И вас ли изгониха? — попита той мрачно.

— Да — отвърна режисьорът. — Но това няма да им се размине току-така! Охо, не познават тия дами силата на телевизията!

— И на Българските държавни железници! — добавиха железничарите.

— Забравяте Народната армия! — рече о.з. Храбров. — Предлагам да обединим тия три сили!

— Съгласен! — каза другарят Антон Антонов.

— Съгласни! — казаха железничарите.

Стиснаха си тържествено ръцете и се оттеглиха зад ъгъла, за да кроят стратегически планове за борба срещу ККДЖЗЗМФ.

Делегацията на БЕНКОВСКИ-ОМУРТАГ, водена от старшина Марко, изобщо не можа да влезе в Бункера. Още като видя женската стена и сред нея своята мила съпруга, той осъзна, че битката е предварително загубена, и си отиде, без дори да поднесе подаръка: единайсет чифта футболни обуцета...

Зад ъгъла го спряха обединените сили на армията, железниците и телевизията и те веднага му предложиха да се присъедини към тях. Той прие. В резултат на този сговор в нашия квартал бе образуван мощен четиристранен пакт с една-единствена цел: да изтръгне редутаблите от ноктите на ККДЖЗЗМФ.

Малко преди края на тържествата пристигна последната делегация. Тя се състоеше от Млечния зъб и две момченца с бели колелца. Едно от тях държеше кибритена кутийка, завързана с

панделка. Млечния зъб разгъна един лист от тетрадка по смятане и със спокоен глас прочете:

УЛТИМАТУМ!

До Непобедимия национален футболен клуб РЕДУТ!
Скъпи братя и сестри!

Ние, футболистите от ФК МЛЕЧНИТЕ ЗЪБИ, ви поздравяваме по случай вашия славен юбилей и заявяваме, че не сте никакъв Непобедим отбор, а само разпасана команда от разглезени оставачи, които не знаят даже коя е третата планета на слънчевата система и не умеят да бият една сваятна дузпа.

Като ви пожелаваме щастие и добро здраве, ние, шампионите на квартал „Гео Милев“, ви призоваваме на двубои, който да се състои при следната програма:

Първи финал А — във вашия стадион „Океана на бурите“.

Втори финал Б — в нашия стадион „Оборище“.

Последен финален финал — на неутрален стадион.

Който загуби, става отбор-васал.

Не се ли явите на двубоя, значи сте неграмотни пъзльовци!

В знак на нашата братска обич ние ви поднасяме скъпоценен дар, символ на мъжествеността.

Хип-хип-ура! Долу РЕДУТ!

ФК МЛЕЧНИТЕ ЗЪБИ

Като прочете това, Млечния зъб връчи на проф. Кънчо ултиматума и кутийката и понечи да излезе, но бе спрял от леля Гица:

— Ох, какви мили пилета! — закудкудяка тя. — Я елате да си хапнете тортичка, съвсем прясна е!

Делегатите решиха, че няма да е учтиво да откажат на такава любезна покана. Отидоха си едва след като изядоха по две парчета торта, съпроводени от сдържаното мълчание на редутаблите.

Проф. Кънчо отвори кутийката, тя беше натъпкана с памук, а в памука лежеше едно зъбче, едно проядено млечно зъбче. Бункерът експлодира от смях.

— Охохо! — крещеше Влади Ракетата и се държеше за корема.
— Охохо! МЛЕЧНИТЕ ЗЪБИ шампиони! Да играят искат с нас!
Охохо! Ще ги сдъвчем и ще изплюем млечните им зъби като това тук...
Охохохохо!

Не се смееше само един редутабъл и това бе Лъонка Пантерата, човекът, който винаги се смееше. Откровено казано, той се уплаши... От ултиматума и от зъбчето...

Развеселени, другите изядоха всички торти и с натежали кореми, сънни, тръгнаха по домовете си, закриляни от Кварталния комитет на демократичните жени за закрила на местния футбол.

Зад ъглите дебнеха съюзническите сили на четиристранния пакт.

До сблъскване не се стигна. О.з. Храбров, старшина Марко, другарят Антон Антонов и железничарите не се осмелиха да нападнат.

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ
ЗАЛЕЗЪТ НА БОГОВЕТЕ

1.

ГОРЧИВИТЕ ПЛОДОВЕ НА СВРЪХСЛАВАТА

Настъпи 8 август — първият ден от третия месец на ННФК РЕДУТ.

През нощта след юбилея бе валило и сега времето беше идеално за тренировка: чист и прохладен въздух, отъпкана сгурия.

Както обикновено пръв в „Океана на бурите“ дойде проф. Кънчо. Сам. Половин-защитникът №6 бе останал в къщи с болки в корема от вчерашното преяждане с торти и сега гълташе рициново масло под грижите на ККДЖЗЗМФ.

Проф. Кънчо също чувствуваше корема си готов да се пръсне, но съзнаваше, че тренировката е неотложна: предстояха сума ти мачове със съседните махали. Той седна пред трибуната и зачака, разсеяно оглеждайки терена.

Уви, „Океанът на бурите“ не беше онзи чист, спретнат, разчертан с бели линии и ограден със зелен плет стадион от първите дни. Зеленият плет вехнеше и се оголваше, от белите линии нямаше следа, по терена се въргаляха мазни хартии, празни бонбониери, консервени кутии... Капитанът на РЕДУТ въздъхна, но не можа да се разбере — от мъка по стадиона или от налягането в стомаха...

Скоро, макар и със закъснение, пристигнаха Сисулу Софийски и Ухуру Неандерталска. Те също имаха нездрав вид и особено маймуната, която мъчително пъшкеше и мръщеше човекоподобната си муцунка.

В девет и половина в стадиона се промъкна Андреа, а минута след това зад оградата доста шумно спря едно пъжо и стовари Дани Берлински, подкрепян от баба Зора.

— Защо закъсня? — попита проф. Кънчо.

— Бях на люлейките — отвърна небрежно Дани. — В Западналия парк.

— Когато има тренировки, не се ходи на люлки! — нахока го вяло капитанът. — И не се казва Западналия, а Западна парк.

Льонка Пантерата, който обикновено влизаше в стадиона с двойно салто, този път едва се дотътри, мрачен, сякаш бе погълнат тройна доза хинин.

— Хайде да почнем — рече той, — защото ония Млечни зъби хич не ми се харесват. Моите батета ми казаха, че Млечните зъби са пердашили всички отбори отгатък и че били непобедими.

При друго време тя думи биха предизвикали безпокойство, сега те бяха отминати без внимание дори от проф. Кънчо.

— Не бой се! — забеляза той лениво. — На наша страна е научно-техническият прогрес. Ще видиш след малко.

Дойдоха Бобо Черното око и Иво Кръстничето, сънни, с надути тумбащи, а Йогата се яви чак в десет часа. Без всякакво стеснение той съобщи, че днес ще остане на тренировка само един час, защото мистер Сенко пристига от Америка и трябва да отиде на летището да го посрещне.

В единайсет часа внезапно се появи Митко Пеле, пожълтял и с изцъклени очи — последица от консумацията на рициновото масло. Липсваха само Тото Тотото и Влади Ракетата. Да се чака повече не можеше и капитанът реши да пристъпи към тренировката.

— Другари редутабли! — каза той. — Сега ще се запознаем с научно-техническата революция в условията на футболната игра. — Той извади Интердут от кутията, раздаде слушалките, а сам пое преподавателя.

Ухуру също получи стъклена капсула, която пъгнаха в ушето ѝ. Отначало тя се опита да я махне, но като чу в нея гласа на проф. Кънчо, захласнато разшири очички.

— Внимание! — подхвана капитанът пред микрофона. — Отсега нататък няма да играете както ви скимне, а ще се подчинявате на нарежданията, които ще давам чрез Интердут. Аз зная най-добре кой да напредне, кой да отстъпи, кой да стреля в противниковата врата. Аз ще диктувам какво да правите, вие ще правите, каквото ви диктувам! Разбрано? Вдигнете ръце в знак, че ме чувате!

Всички вдигнаха ръце, с изключение на Ухуру, която се клатушкаше като пияна горила и бъркаше с пръст в ушето си.

— Хайде да направим един опит! — каза проф. Кънчо. — Льонка, вземи топката и бий към центъра.

Льонка взе топката и я отпрати към централната зона.

— Йога, приближи се до топката и я подай на Сисулу!

Йогата се приближи до топката и я подаде на Сисулу, който изчака следващото нареждане.

— Сисулу, вдигни пред противниковата врата, а там да чака Дани и да стреля в мрежата!

Стана точно както заповяда капитанът. Сисулу вдигна идеално пред вратата, а изтичалият край дирека Дани незабавно стреля в мрежата. Гол!

Този спасяем, математически изчислен, електронно изработен гол мигновено разсея вцепенението, което сковаваше редутаблите. Те се разтичаха по терена, запрегръщаха голмайстора, после наобиколиха капитана и радостно започнаха да обсъждат перспективите, които Интердут откриваше пред тях.

— Сега никой вече не може да ни спре! — викаше Сисулу.

— Сега ние пребием всички футболни планети на трета планета! — крещеше Дани Берлински. — Да дивее Интердут!

— Да живее! — поправи го проф. Кънчо.

— Да живее научно-техническата революция! — реवेशе Митко Пеле.

Само Лъонка недоверчиво се мръщеше, макар че електронният гол му направи голямо впечатление.

— Хайде да направим още един опит! — предложи той. — Ама сега отбранителен.

Направиха опита. Диктувайки по микрофона, проф. Кънчо нареди на Бобо да напредне към вратата на Лъонката, там да излъже Йога, да върне малко назад и да остави топката на Иво, който да шутира с всички сили във вратата. Веднага обаче той предупреди Лъонката, че Иво ще стреля. За вратаря това бе достатъчно. Без да се колебае, той се хвърли в краката на Иво, преди още топката да е долетяла до него, и така осуети стопроцентов гол.

Нови възторзи заляха стадиона. Редутаблите грабнаха своя любим капитан и го запремятаха във въздуха.

В същия миг слушалките им бяха пронизани от страхотен писък:

— Са-мо Ре-дут! Са-мо Ре-дут!

Погледнаха: Ухуру бе грабнала микрофона и скандираше бойния възглас, като ритмично подскачаше на място. Опитаха се да отнемат микрофона от ръцете ѝ, тя започна да драще. Когато най-после ѝ го

изтръгнаха, тя измъкна стъклената капсула от ушето, пъкна я в устата и я глътна.

Това беше твърде некрасива постъпка от страна на една човекоподобна и редутаблите дълго обсъждаха как да приберат тъй нужната слушалка. Имаше само едно средство, сещате се какво... Операцията възложиха на Сисулу. Той трябваше да даде на маймуната рициново със сироп, а след това да следи внимателно тоалета й...

Докато ставаха тия разпавии, в стадиона се появи Тото Тотото. Едва го познаха. И как ще го познаят, когато на главата си вместо шалчето с надпис ТОТО той носеше почти офицерска фуражка с червени кантове? На пояса му лъщеше великолепен ковбойски колан със златна тока, а на устните му висеше цигара.

Той се приближи до редутаблите, смукна от цигарата, издуха дима и едва тогава немарливо докосна козирката с два пръста. Никой не отвърна на поздрава.

— Как ме намирате, а? — каза той самодоволно и показа колана.
— Истински американски, от Лос Баламос.

Проф. Кънчо не си даде труд да му каже, че градът не се нарича Лос Баламос, а Лос Аламос и сухо попита:

— Откъде идеш?

Тото пуфна с цигарата:

— Оттам.

— Къде „оттам“?

— Не е важно. — И пак пуфна.

— Нали знаеш, че на редутаблите е забранено да пушат!

— Аз не съм вече цял редутабъл — отвърна Тото.

— Защо?

— Защо ли? — ядоса се Тото. — Защото, помните ли какво ми обещахте, когато ме поканихте да вляза в РЕДУТ? Да ми купите ковбойски колан. А вие никакъв колан не ми купихте и само ме лъжете, ужким нямате пари! Вижте какъв колан си имам сега! — Той суетно се завъртя.

Не ще и дума, коланът беше хубав. Тото продължи:

— И на лагер-школа ще ме водят, и ще спя на пружинено легло, и всеки ден ще ми дават пържени картофи.

Мълчание.

— И ми казаха да ви кажа, че ако дойдете с мен, на вас също ще ви дават пържени картофи и ако искате и крем карамел даже!

Проф. Кънчо се изправи и какъвто беше набит и чорлав, се приближи до Тото и процеди през зъби:

— Ти си предател!

— Ей, я не обиждай, че знаеш ли какво?

— Какво?

— Ей това! — извика Тото и перна проф. Кънчо по гърдите.

Проф. Кънчо отвърна. Започна бой.

Наоколо никой не помръдна, оставяйки виновника да си получи наказанието. Единствено Ухуру излезе от равновесие. Тя и без това не понасяше Тото, но като видя как той удря Кънчо, съвсем побесня. Нахвърли се върху него, взе да го драще по лицето, да му скубе косата, пискайки с всички сили: „Са-мо Ре-дут!“ Едва я издърпаха, за да не пречи на двубоя.

Скоро, макар че го болеше корем, проф. Кънчо повали Тото и опря коляно на гърдите му. И тъкмо да го перне по лицето, сети се, че насилието е недостойна проява на цивилизования човек, и отпусна железната си хватка. Изправи се, каза:

— А сега махай се! И ако още веднъж те видим в „Океана на бурите“, да знаеш, че ще те натупам истински и ще съобщим с нелегални позиви, че си дезертър!

Тото стана, прибра фуражката си, плъзна поглед върху редутаблите и презрително вдигна рамене:

— Много важно! Нека ви бият Млечните зъби! — И побягна.

Ухуру се спусна да го гони, но Сисулу я спря. Ядосана, тя грабна микрофона и изкрещя:

— Мерси! Данке!

На земята остана една недопушена цигара...

Напрежението от конфликта още не бе спаднало и в стадиона влетя Влади Ракетата. Лицето му бе зачервено, очите му лудо играеха. Бе толкова възбуден, че дълго не можа да пророни дума.

— Къде си бил досега? — попита остро проф. Кънчо.

— Возих се на локо-ко-ко... — изпелтечи Влади, — на локо-ко-ко-мотив! Ей че бомба беше! Вижте! — Той измъкна от джоба си десетина влакови билета. — Това е за вас!

— И ти ли стана дезертър? — изрече горчиво проф. Кънчо.

— Дезертър си ти!

— Аз не се возя на чужди локомотиви!

— Локомотивите не са чужди! Ако искаш да знаеш, те са на целия български народ и целият български народ има право да се вози с тях, когато си поиска! Разбра ли? — Влади се обърна към Йогата: — Гошо, ела с мен! Да видиш колко е бомба!

— Не мога — отвърна Йогата. — Бързам за летището. Ще посрещам мистер Сенко.

— Я остави мистер Сенко и ела с мен! Дани, ела и ти! Ще ни покажат сума ти локомотиви с електрически мотори и дизели и даже хладилни вагони, дето возят сладолед!

Дани Берлински отвърна на тази покана по твърде странен начин. Той се приближи до Влади и бавно заговори, като звучно затъркаля „ръто“ зад езика:

— Другари рредутабли, аз подлага да заключим Влади Ракета от наш стобор за пет мачове и ако пак се кара на локомотив, да го заключим до край на живот и вечно време!

Влади се изсмя:

— Ти ли бе, германецо ниедин, ти ли ще ме изключваш от РЕДУТ. Ти си фаш...

Не довърши, защото едни страхотен удар по брадата го повали на земята и пред очите му заиграха златни звезди.

Дани отпусна юмрук, наведе се над нокаутирания и започна да брои:

— Айнс, цвай, драй, фир...

Не можа да стигне до десет, защото Ухуру скочи на неговото рамо, вдигна десницата му и изкреця:

— Са-мо РЕ-ДУТ!

Влади се изправи, разтърси глава като измъкната от корито кокошка и зигзагообразно побегна в гората.

Така завърши този първи ден от третия месец от съществуването на РЕДУТ, денят след тържествения юбилей.

Как ви се струва?

2.

ФУТБОЛНА ВОЙНА В НАШАТА МАХАЛА

Новината за дезертирането на двама от най-видните редутабли, наречени от пресата Тото Платинената обувка и Влади Ракетата, предизвика съвсем неочаквани последици за мира в нашата махала.

Започна се с това, че като чу вестта, леля Гица едва не припадна. Но тя се подкрепи със сто грама вишновка и хукна навън. Три минути по-късно беше при майката на Лъонка, после при баба Зора, после в Института по кибернетика при инж. кака Вера, после в поликлиниката при доктор Веса... А след още петнайсет минути ККДЖЗЗМФ в пълен състав маршируваше войнствено към стадион ШИПКА — отряд от амазонки, решени на всичко.

Желязната врата, която обикновено издържа напора на стохилиядна запалнянковска тълпа, бе пометена и другарките се втурнаха в стадиона.

Полковник о.з. Храбров тъкмо даваше указания на водопроводчиците как да оправят дренажа под тревата. Усети бурята, панически се озърна, понечи да избяга, но беше късно: жените го бяха наобиколили.

— Какво търсите тук, жени? — попита той и засука мустаци за кураж. — Забранено е да се влиза в стадиона без работа.

Опряла ръце на хълбоци, леля Гица прецеди през зъби:

— Къде е нашето пиле?

— Не знам за какво пиле говорите! — отвърна о.з. Храбров. — Вървете си и ме оставете на мира. Зает съм.

— Нашето пиле се казва Тото Платинената обувка и е лява свръзка на ННФК РЕДУТ! — изсъска леля Гица. — Ние знаем, че ти си го подмамил в твоя недоносен отбор. Не ни ли го върнеш до довечера, да знаеш, че камък върху камък няма да остане от този стадион, а тебе, тебе...

— Ще те оженим! — обади се глас.

Дамите се закискаха злокобно:

— Точно така! Ще те оженим за леля Гица!

Полковник о.з. Храбров настръхна. Той отлично разбираше, че тия фурии не само са в състояние да разрушат стадиона, но и като нищо могат да го оженят за леля Гица, която бе уморила досега трима мъже. Той реши да приложи по-гъвкава тактика:

— Слушайте, жени! — каза той. — Ние, военните, сме кавалери и затова ще ви говоря по кавалерски. Вярно, момчето може да е в лагер-школа. И какво от това? Там то ще има легло, храна, възпитатели, треньори. Знаете ли къде живее Тото? В сутерена при оня пияница Петко Бояджията, а напоследък спеше в Бункера. Да! Освен това моят отбор има нужда от млада смяна и...

— Полковниче от запаса! — прекъсна словоизлиянията му леля Гица. — Ако е за гледане на деца, ние знаем по-добре от тебе, как става това. А ПЛИСКА да си търси попълнение другаде! Ние нашите редутабли си не даваме! Това е! И ако до довечера двацет и един часа нула-нула не ни доведеш момчето, лошо те чака! Сбогом!

Жените се обърнаха и излязоха.

Вторият удар върху враговете на ККДЖЗЗМФ бе нанесен по много по-жесток начин.

Връщайки се от телевизията, другарят Антон Антонов минаваше покрай кооперация „Лале“ и си свиркаше, доволен, че е успял да напише две страници от сценария за съвременната младеж. Неочаквано над него се изля ниагарски водопад. Той изхълца и побягна, но втори поток го накваси окончателно и го превърна в жалко подобие на режисьор. В следващия миг от един вход се подаде нежна ръка с маникюрирани пръсти, сграбчи го за яката и го издърпа в коридора.

Другарят Антон Антонов се видя в двора на „Лале“, заобиколен от другарките на ККДЖЗЗМФ, безмилостни като членки на Великата инквизиция.

— Какво ззначни това? — опита се да извика другарят Антон Антонов, но от устата му излезе жалко писукане.

— Отвличане! — спокойно отвърна леля Гица.

— Това е незаконно! — закрещя другарят Антон Антонов и кихна. — Вие нямате право да отвличате невинни граждани! Това е бандитизъм, заклеямен от Хартата за правата на човека!

— А не е ли бандитизъм да отвличате нашите пилета във вашия невзрачен ЖСК СЛАВА? — обади се доктор Веса.

— Никой никого не е отвличал! Возихме го на локомотив и той остана. Доброволно! Напълно доброволно!

— Стига приказки! — прекъсна го леля Гица. — Нямаме време за разпавии. Режисьоре, чуй нашите условия! Сега ти ще напишеш писмо до ЖСК СЛАВА и ще поискаш най-късно до двацет и един часа нула-нула да освободят Влади Ракетата и да го доведат при нас. Писмото ще предадем ние, а ти ще останеш тук като заложник. И докато не притиснем момчето до сърцето си, ти няма да видиш бял свят! Това е! Казах! Жени, приберете го!

И докато осъзнае какво става, другарят Антон Антонов биде грабнат от осем чифта нежни ръце с маникюрирани нокти и натикан в бараката за въглища. Катинарът щракна. Пред вратата застана на пост една ДЖЗЗМФ с дебела точилка в ръка.

Третата схватка се разрази между само една ДЖЗЗМФ и един представител на четиристранния пакт и стана така:

Горда от постигнатото в борбата с похитителите на редутабли, доктор Веса побърза да се прибере в къщи. Но още с влизането си в хола, тя усети нещо нередно. Старшина Марко седеше изпъчен пред масата и се усмихваше с победоносен вид.

— Къде е Митко? — попита тя. — Мина ли му коремът?

— Нищо му няма — каза той. — Нищо! Юнак е нашият Пеле!

Тя влезе при децата. И дъхът ѝ се пресече.

Познатата малка стая с двете легла, масичката, аптечната, етажерката не бе същата. Стените ѝ бяха облепени с лозунги като САМО БЕНКОВСКИ-ОМУРТАГ!, БЕНКОВСКИ-ОМУРТАГ, ВОДИ НИ КЪМ СИЯЙНИТЕ ВЪРХОВЕ НА СПОРТА!, етажерката бе покрита с цветни фотографии на Бонди, Меци, Раби и други играчи от поменатия отбор, над аптечната се извисяваше виолетовият флаг на същия отбор...

А на пода, облечен във формата на въпросния отбор, седеше Митко Пеле и бърникаше един огромен барабанлия револвер със седефена дръжка.

Доктор Веса не можа да изпищи — гласът ѝ бе заглъхнал от ужас, но намери сили в себе си да се наведе, да грабне револвера, да

смъкне виолетовия флаг и да изскочи навън. Тук вече гласът ѝ се върна:

— Какво значи това? Какво е това безобразие?

Старшина Марко изчака спокойно, усмихна се състрадателно, взе револвера от ръката ѝ, насочи го към гърдите си и дръпна спусъка. Изстрел не последва.

— Виждаш ли? — рече той. — Напразно викаш, докторе! Това е пищовът на дядо Марко от хайдушко време. Не стреля. Патрони няма за него. Нека си поиграе детето.

— Всеки празен пистолет стреля веднъж на сто години! — продължи да вика доктор Веса. — Забранявам ти да го даваш на децата! Забранявам ти! — Тя размаха виолетовия флаг. — А това какво е?

— Не знаеш ли? — Старшина Марко невинно вдигна клепачи. — Това е знамето на БЕНКОВСКИ-ОМУРТАГ.

— Какво търси то в стаята на децата?

— Ами че... тяхно си е... На Митко. Митко си е вече наш...

— Ваш?! И откога, моля?

— Ами че, кажи-речи от половин час.

— Тъй значи! Докато ние, жените, спасяваме нашите рожби от попълзновенията на чуждата агентура, врагът се е барикадирал в собствения ми дом и похищава собственото ми дете! Майчице, докъде стигнахме! — И заплака. Заплака с едри и горчиви сълзи.

Старшина Марко никак не понася, сълзи.

— Недей, докторе! — прошепна той и погали жена си по черната коса. — Недей да плачеш! Бива ли? За такава дреболия?

Но докторицата продължаваше да ридае с пълното съзнание, че най-силното ѝ оръжие в борбата с вътрешната агентура са сълзите.

Развръзката на тази трета схватка дойде бързо. Старшина Марко влезе в детската стая, прибра всички лозунги, снимки, флагове и форми и ги хвърли в кофата за смет...

Малко по-късно в махалата се появиха неவிждани патрули: жени с червени ленти на ръкавите и на лентите надпис ОТРЯДНИЦИ НА ККДЖЗЗМФ. Те кръстосваха улици, площади и паркове, взираха се в лицата на минувачите и понякога даже ги спираха, за да проверят документите им...

Специален патрул сновеше пред бараката на кооперация „Лале“, откъдето от време на време долиташе жалното кихане на другаря Антон Антонов.

Малко преди двайсет и един часа нула-нула пред Бункера спря джип. От него слезе полковник о.з. Храбров, следван от Тото Тотото с разкошния ковбойски колан на пояса. Двамата влязоха в подземие, където чакаше щабът на ККДЖЗЗМФ в пълен състав.

— Аха, ето ви най-послед! — рече леля Гица, като погледна часовника си. — Девет без пет! Тъкмо щяхме да тръгнем да ви търсим.

О.з. Храбров бутна напред Тото и мрачно продума:

— Ето го! Предавам ви го жив и здрав. Но ви предупреждавам, че това няма да ви се размине така лесно и че...

Леля Гица заплашително скръсти ръце на гърди. Полковникът о.з. благоразумно отстъпи, излезе, метна се в джипа и хукна към кварталния клуб, за да разкаже на всеослушание как проклетите жени в махалата пречат на развитието на националния футбол.

В девет часа без две минути в Бункера се появи познатите от юбилейното тържество железничари. Помежду им стоеше Влади Ракетата, хванал за кормилото разкошен велосипед.

— Гражданки! — казаха басово железничарите. — Получихме вашия ултиматум и заявяваме, че отстъпваме пред грубото насилие. Къде е нашият уважаем почетен член, другарят Антон Антонов?

— Жени, доведете го! — заповяда леля Гица.

Баба Зора и доктор Веса изскочиха навън, едва сдържайки смеха си.

Погълнат от колелото, Влади не обръщаше внимание на нищо наоколо. Той опипваше лъскавите спици, звънкаше със звънчето, стягаше и отпускаше спирачките. До него железничарите мълчаливо чакаха.

Чу се кихане, пъшкаме, охкане и в Бункера влезе другарят Антон Антонов, мокър, смачкан, със зачервен нос.

— Можете да си го приберете! — каза студено леля Гица на железничарите. — А момчето остава тук.

Железничарите повдигнаха рамене в знак, че и тук отстъпват пред насилието, и посегнаха към колелото, но Влади рязко го дръпна назад.

— Дай го! — рекоха железничарите. — Велосипедът е зачислен на отбора.

Влади не искаше и да чуе да връща колелото и яростно го дърпаше към себе си.

— Остави им това ръждясало желязо! — подхвърли презрително леля Гица. — Ние ще ти купим по-хубаво!

— А може ли с мотор? — попита Влади.

— С ракета, ако искаш!

Тогава Влади пусна колелото и железничарите побързаха да се измъкнат. Вече на прага режисьорът кихна, обърна се и хремаво проплака:

— А сега аз ще хвана бронхопневмония и няма да мога да довърша филма си навреме.

— Много важно! — обади се женски глас.

— Важно е, важно! Българската телевизия ще загуби един шедьовър! Освен това мога и да умра! — И кихна.

— Иди при доктор Веса, тя ще те излекува! — изсмя се жестоко друг женски глас.

Като видя, че от тия майки няма да получи никакво майчинско съчувствие, другарят Антон Антонов се изсекна в мократа си кърпа, драматично въздъхна, обърна се и тръгна, последван от железничарите с велосипеда.

А ДЖЗЗМФ веднага се нахвърлиха върху завърналите се блудни синове и ги обсипаха с целувки и бонбони.

— Много ли ви мъчиха? — питаха те и тикаха в устичките на своите пилета карамели.

— Не много — отвърна небрежно Тото Тотото. — Даже ми дадоха пържени картофи.

— Ние правим по-хубави пържени картофи! — викаха те.

— А аз искам моторетка! — обади се Влади.

— Ще я имаш! В събота ще устроим вечеринка с томбола и от прихода ще купим не една, а няколко моторетки! Само обещавайте, че няма да ходите по чужди отбори! Обещавайте ли?

— Най-напред ми купете моторетка! — рече Влади.

Тото пък пристегна ковбойския си колан и се прозина до разчекване на челюстите.

— Их, как ми се кърти! Имате ли креват с пружина?

— Миличкото ми пиленце! — провикнаха се жените. — Креват с пружина му се приискало! Ела! Ела с нас!

След малко, наобиколили в непробиваем обръч завърналите се дезертъори, Демократичните жени за закрила на местния футбол крачеха по улиците на своята любима махала, скандирайки: „Са-мо РЕ-ДУТ! Са-мо РЕ-ДУТ!“

Край тях патрули с червени ленти на ръкавите отдаваха чест. Минувачите ръкопляскаха. От прозорците летяха конфети и бонбони.

— Са-мо РЕ-ДУТ! — скандираше цялата махала, опиянена от безгранична футболна любов към своя отбор и от своята мощ.

Победата на ККДЖЗЗМФ над обединените сили на четиристранния пакт беше пълна и безапелационна.

3.

В НАВЕЧЕРИЕТО НА ФИНАЛНИТЕ БИТКИ — ВЕСТНИКАРСКА ИНТЕРМЕДИЯ

Под заглавие „Мачът на века“ редакторът на детския отдел във вестник „Вечерни футболни новини“ съчини статия, в която се казваше:

Предстои големият финален двубой между ННФК РЕДУТ и ФК МЛЕЧНИТЕ ЗЪБИ, двубой, който можем да наречем мач на века. Ще се срещнат представители на два героични квартала, които носят високо знамето на родния спорт.

Какво знаем за двата отбора?

Ние многократно сме осведомявали читателите за достойнствата на любимия ни РЕДУТ. Та кой ли не е следил със затаен дъх мълниеносния възход на този динамичен отбор? РЕДУТ се явява на срещата като брониран легион, пред който нищо не може да устои. Не случайно редутаблиите носят прозвището „страхотни“!

Наистина напоследък до нас стигнаха слухове за някаква лека криза в отбора, за нарушения на дисциплината и пр. Но, питам аз, кой жив организъм не боледува понякога? Ние имаме пълно доверие в РЕДУТ и искрено се надяваме, че той ще преодолее слабостите си и ще се яви на терена по-могъщ и по-решен от всякога да грабне златните медали.

Що се отнася до МЛЕЧНИТЕ ЗЪБИ, то нашите сведения са значително по-оскъдни. Кога се е появил този отбор, какъв е съставът му, по какви пътища е стигнал до финала — никой не знае. Отборът се е обкръжил с тайнствено мълчание. Но нима може да се крие нещо сериозно зад това наивно название МЛЕЧНИТЕ ЗЪБИ?

Някой ще ми възрази, че тия Млечни зъби са победили всички отбори в своята махала. От своя страна аз питам: какви са тия отбори? Навярно още по-слаби от този „шампион“...

Не искам да бъда упрекуван в пристрастност — журналистът трябва да бъде обективен — но аз не мога да не предрека победа на ННФК РЕДУТ!

Пампонов писа тази статия в продължение на четири дни. През това време той не ходи нито веднъж по стадионите и за да поддържа духа си млад и бодър, изпи седемнайсет панички с лековити билки.

Още едно денонощие седя той зад бюрото, за да съчини следната

ВИКТОРИНА

- 1) Кой е вашият любим отбор?
- 2) Кой ще бъде победителят във финалния двубой?
- 3) С какъв резултат?
- 4) Кой ще бъде голмайсторът?
- 5) Кой ще е най-добрият играч на терена?

Най-сполучливите отговори ще бъдат отличени със:
1. Приказката „Снежанка и седемте джуджета“. 2. Писалка-химикалка. 3. Кутия цветен пластилин (цветовете по избор).

Този брой на „Вечерни футболни новини“ има потресаващ успех. Вестникът бе разграбен за минута и читателите незабавно се заеха да пишат отговорите на викторината.

Но статията на Пампонов има и някои неочаквани последици. Малко след излизането на вестника при главния редактор на „Вечерни футболни новини“ се яви председателката на ККДЖЗЗМФ леля Гица, асистирана от една патрулна двойка с червени ленти и точилки в ръце. Без много церемонии тя седна срещу главния редактор и заяви:

— Ние, демократичните жени от квартал „Редут“, които имам честта да председателствувам, издигаме глас на протест срещу гнусната клевета и искаме наказание за виновните.

— Не ви разбирам, другарко председател — каза главният редактор, — за каква клевета става дума?

Леля Гица извади от пазарската си чанта дъхация на мастило вестник, разтвори го и с треперящ от възмущение глас прочете:

— „Напоследък до нас стигнаха слухове за някаква лека криза в отбора, за нарушения на дисциплината и пр.“. — Тя грабна точилката от патрула и гневно я фрасна по бюрото. — Кой ви дава правото, да окалвате нашия отбор пред целия свят?

— Другарко председател — отвърна главният редактор поуплашен, — това не е клевета, а само дружеска и градивна критика...

— Никаква критика не е това! — извика председателката на ККДЖЗЗМФ. — Това е удар по морала, подкопаване самочувствието на нашите момчета, и то в навечерието на решителната битка! С такава лъжекритика вие наливате вода във воденицата на противника. Къде остана обективността на журналиста?

Главният редактор млъкна, съкрушен. Тогава леля Гица извади от чантата дебел сноп листове и му го подаде.

— Това е опровержението, което сме съчинили в нашата организация. Държим да излезе веднага, и то на първа страница!

Главният редактор пребледня: опровержението се състоеше от 27 страници!

— Но, другарко председател — усмихна се той жално, — за да поместим този текст, няма да ни стигне цял вестник!

— Ще го печатате с продължения! — отсече леля Гица, взе точилката и стана. — И не го ли поместите, да знаете, че... хм... в нашата махала живее балдъзата на заместник-министъра на леката промишленост...

И излезе, преизпълнена с достойнство. Патрулът я последва.

Главният редактор се втурна в стаята на Пампонов:

— Отсега нататък ви забранявам да хвърляте сянка върху чистия лик на РЕДУТ, чувате ли? — закрещя той. — Ще изтъквате само положителните му страни! Ще поощрявате, ще съзиждате, ще разгаряте пламъка на победата! На, тук има едно опровержение.

Преработете го и го пуснете! И не го ли направите в седем реда, ще бъда принуден да ви преместя в отдела за спортисти на преклонна възраст!

Пампонов изтрака с единствения си зъб и взе молива, а на другия ден във „Вечерни футболни новини“ излезе следното

ОПРОВЕРЖЕНИЕ

В интерес на истината ние се чувствуваме задължени да опровергаем поместеното в статията „Мачът на века“ относно някакви кризи и неблагоприятия в ННФК РЕДУТ. От направената проверка се установи, че тия твърдения са лъжливи от край до край, за което се извиняваме пред засегнатите лица.

ОТ РЕДАКЦИЯТА

4.

В НАВЕЧЕРИЕТО НА ФИНАЛНАТА БИТКА

Кварталът кипеше!

Кварталът се тресеше!

Кварталът потъваше в бездните на футболната страст!

В тия часове, предшествуващи финалната битка, хиляди и хиляди хора в махалите, секциите и блоковете на нашия квартал се занимаваха само с едно: с ННФК РЕДУТ. Всички мислеха за него, говореха за него. Където и да се намираха — на работа, по домовете или на улицата — те коментираха статията „Мачът на века“, обсъждаха въпросите около състоянието на отбора, разнасяха слухове за физическото състояние на този или онзи играч, който вчера си бил контузил кутрето, после плюнчеха моливи и пишеха отговорите на викторината.

В клубчето на ККДЖЗЗМФ бе организиран тотализатор с единствен въпрос: „С какъв резултат РЕДУТ ще победи МЛЕЧНИТЕ ЗЪБИ“. Хората се блъскаха да купуват фишове, правеха всевъзможни комбинации, спореха, караха се, дори се побийваха и пишеха, пишеха...

В кварталните фабрики и работилници бе отбелязано спадане на производството. Мекичарницата почна да продава недопържени мекици, кебапчийницата срещу „Лале“ сервираше прегорели кебапчета, сладкарницата — вкисната боза. Никой не работеше, всички само говореха и изчисляваха, и пишеха...

В Института по кибернетика научните сътрудници задаваха на електронноизчислителните машини и мислещите работи въпроса на въпросите: „С колко ще победи РЕДУТ?“. Машините от пренапрежение изгаряха релетата си, а роботите, пощурели, откъсваха металическите си глави и играеха с тях футбол.

В кланицата говедата злорадо потриваха копита и крояха планове за бягство, тъй като колачите бяха улисани в попълване на фишове.

Обединени от ККДЖЗЗМФ, всички квартални граждани бяха мобилизирани за организирането на съботната вечеринка с томбола.

Едни тръгнаха да разлепват афиши и да изписват по стени и огради лозунга САМО РЕДУТ!, други обикаляха домовете и продаваха билети, трети пък изпросваха от търговските предприятия предмети за томболата. Събрани бяха много интересни неща, като например пробити маркучи за поливане на стадиони, дървени нальми без каишки, прах за миене на клозети, чадъри, които не се отваряха, и пр. Най-ценният предмет бе подарен от местния универсален магазин: единайсет лигавничета за бебета.

Под енергичното ръководство на леля Гица ККДЖЗЗМФ украсяваше читалищния салон — окачваше плакати, зеленина, гирлянди, портрети на редутаблите и пр. Инж. кака Вера монтираше микрофони и високоговорители, майката на Сисулу подреждаше напитките и пр., и пр.

В тази обстановка на футболна треска станаха още няколко интересни събития, които непременно трябва да опиша, защото те говорят за неизтощимата енергия и чевръстата предприемчивост на нашите майки, сестри и дъщери. Преди всичко при милиционерския началник се яви делегация на ККДЖЗЗМФ, възглавявана от доктор Веса, и поиска от него една тежковъоръжена рота за охрана на вечеринката.

— Рота? — учуди се началникът. — За някаква си вечеринка?

— Това не е *някаква си* вечеринка! Това е празник в чест на редутаблите — обясни доктор Веса.

— Че от какво се плашите?

— От милицията.

Началникът ококори очи:

— Че кой милиционер ще дръзне да вдигне пръст срещу нашия любим РЕДУТ?

— Старшина Марко! — отвърна кратко доктор Веса.

Началникът дълго мълча с опулени, намигащи очи:

— К-к-ак тъй! — изрече той най-последно. — Та нали старшина Марко е ваш съпруг?

— Така е — каза тя, — по пред народната милиция няма да скрия, че напоследък нашето семейство е разделено на два враждуващи спортни лагера... Аз съм за РЕДУТ, а Марко е привърженик на БЕНКОВСКИ-ОМУРТАГ и заради този отбор е готов на всякакви авантюри. Неотдавна той се опита да отвлече нашия малък

син, прочутия полузащитник Митко Пеле от РЕДУТ в БЕНКОВСКИ-ОМУРТАГ, и то с помощта на огнестрелно оръжие. Един бог знае какво би си позволил да направи по време на вечеринката.

Началникът изведнъж престана да се пули и затвори очи:

— Ясно! Всичко ще оправя! Но за да оцените моя жест, трябва да подчертая, че и аз съм от БЕНКОВСКИ-ОМУРТАГ... Аз обаче поставям държавните интереси над личните!... Тържествено ви заявявам, че можете да бъдете спокойни — вечеринката няма да бъде смутена, аз ще пратя за охрана най-добрите си хора.

И действително два часа преди началото на вечеринката читалището бе блокирано от взвод милиционери, които ентусиазирано и под команда скандираха „Са-мо РЕ-ДУТ!“.

Командуваше ги старшина Марко.

По-нататък: делегация на ККДЖЗЗМФ, възглавявана от инж. кака Вера, се яви при зам. директорката на телевизията и проведе следния кратък и изразителен разговор:

— Уважаема другарко, предлагаме ви да пратите снимачна група, за да заснеме филм за вечеринката, която даваме в чест на ННФК РЕДУТ, а след това да излъчите по интервизията и евровизията мача на века между РЕДУТ и МЛЕЧНИТЕ ЗЪБИ.

Като чу тия думи, директорката се оживи:

— Ах, РЕДУТ, този нов детски отбор, който има в своя актив толкова сензационни победи! Слушах... Знаете ли, моето момченце е отличен футболист!

Без да й мигне окото, инж. кака Вера светкавично отвърна:

— Щом като е отличен футболист, ще го вземем в РЕДУТ. На колко е години?

— На три.

— Нищо, ще порасне! А засега ще го зачислим в резервите. Само че ще бъде много красиво, ако филмът бъде цветен. Децата са много сладки.

— Само цветен, разбира се! — каза директорката. — Ще пратя най-добрия си екип и най-талантливия си режисьор, специалист по детските предавания.

Разделиха се с трогателни целувки.

Два часа преди началото на вечеринката в читалищния салон пристигна снимачна група от трима оператори, двама звукооператори и четирима осветители, които веднага разположиха апаратурата си.

Ръководеше ги режисьорът Антон Антонов.

Трето: при мен дойде скъпият ми кумец, този път без Иво Кръстничето и без вино, и започна направо:

— Куме, знаеш ли за вечеринката, дето Демократичните жени за защита на местния футбол устройват в полза на РЕДУТ?

— Чух нещо... Но нима и ти, кумец, шампион по вдигане на тежести — лека категория, си се пристрастил към РЕДУТ?

— Откакто Иво стана редутабъл... — отвърна той срамежливо. — Та ето какво: дойдох да те помоля да напишеш тържественото слово, което леля Гица ще произнесе на вечеринката. Ти ги умееш тия работи. Напиши нещо такова, че хем кръвта да закипи, хем сълзи да потекат, хем на другия ден редутаблите да играят така, че следа да не остане от противника.

— Хм... — рекох, — трудно се пише такова нещо, но ще се опитам.

Написах словото. То ми струва повече труд, отколкото петдесет страници от тази книга!

Два часа преди началото на вечеринката аз отидох в читалището, за да предам словото. Трябва да ви кажа, че едвам си пробих път до входа на салона. Улицата бе задръстена от коли и народ, който се натискаше да влезе, скандирайки... знаете какво. (По-късно узнах, че ККДЖЗЗМФ е продал дванайсет пъти повече входни билети.) Хората на старшина Марко полагаха неимоверни усилия да въведат някакъв ред. Впрочем лично старшината ми помогна да се промъкна през тълпата.

— Какво тържество, а? — каза той самодоволно. — И какви хора са дошли! Ето, там е капитан Милев, шампионът по езда, до него е балдъзата на заместник-министъра на леката промишленост, а онзи с червената вратовръзка е героят на социалистическия труд Каменов. Хубавицата с минижупа, дето слиза от мерцедеса, е киноартистката Звездова...

Слушах и не вярвах на ушите си.

— Но, старшина — казах, — доколкото ми е известно, вие сте от БЕНКОВСКИ-ОМУРТАГ!

— Ах, оставете! Ние сме длъжни да поставяме държавните интереси над личните! — Той махна с ръка и в очите му се появи умиление. — Спечелиха ме и мене тия редутабли! Герои! Ще станат световни шампиони! Помнете ми думата, ще станат! А синчетата ми... те са стълбовете на отбора. Началникът ми дори признава това, да! — Марко така се наду, че едва не се пръсна.

В салона пък видях другаря Антон Антонов, който трескаво подготвяше снимките.

— А, ето ви и вас! — провикна се той. — Е, какво, пишете ли книгата за тях? Аз вече реших: правя филм! Цветен, голям величествен! Ще го излъча по интервизията и еуровизията.

— Аз пък мислех, че ще снимате „Героите от ЖСК СЛАВА“.

— Ах, оставете! Само РЕДУТ! Ей, оператора, я направи една снимка на този другар! Той също е приятел на РЕДУТ.

Така благодарение на редутаблите аз влязох в златния фонд на родната телевизия, в очакване да бъда излъчен по интервизията и еуровизията...

Ала тази вечер бе съдено на изненадите ми да няма край. Тъкмо се блъсках да мина към украсената сцена, пред мен изникна...

... полковник о.з. Храбров! Лично той, да, с огромните си мустаци и рунтави вежди. Беше много тържествен и важен, подаде ми ръка, озърна се наоколо и поверително прошепна:

— Мога ли да разменя няколко думи с вас?

— Сега?

— Да, сега веднага. Много е важно.

Той ме изтегли през тълпата към ъгъла на залата и продължи все тъй тихо, но внушително:

— Ето какво, хм, вие, доколкото зная, сте приятел на РЕДУТ и дори книга пишете за тях...

— Има такова нещо... — отвърнах уклончиво, незнаейки накъде бие полковникът о.з.

— Е, добре, ще бъда откровен с вас... откровен, както могат да бъдат само войници... И няма да ви се сърдя, ако поместите моите думи в книгата си. Нека всички узнаят, какво магаре съм бил, за да се поучат и не повтарят моите грешки...

— Не ви разбирам, другарю полковник о.з.

— Ще разберете. Отнася се до моите отношения с редутаблите... Вие знаете, че обичам българския футбол и съм готов да отдам всичките си сили и знания за неговия разцвет.

— Кой ли не знае това! — казах сериозно.

— Знаете, знаете! А не знаете, че съм се поувлякъл по тази линия и че съм попрехвърлил мярката... — Той замълча няколко секунди и решително продължи: — Имах голямо желание да привлека редутаблите в моя отбор ПЛИСКА, да ги направя големи футболисти, но май че методите ми се оказаха калпави. И не само моите!... Повярвайте ми, нощем не мога да спя. Все това ми се върти в главата: РЕДУТ, та РЕДУТ! Добри момчета, отлични футболисти, а на, съсипваме ги от лапане и глезотии. Особено жените! Ще ги затрием като спортисти. Та, искам да кажа, трябва да се направи нещо, за да ги измъкнем от това бласто... Поговорете с тях, предайте им, че съм готов да изкупя вината си, като им стана идеологически, спортен и технически съветник... Аз съм стар футболист. След първата световна война съм играл в...

Думите му бяха заглушени от вестникарите, които се втурнаха в салона:

— Вестник „Вечерни футболни новини“ имааа! — викаха те. — Отговорите на викторината! РЕДУТ на първо мястоооо!

Множеството с рев се втурна към тях, като ме понесе със себе си. След пет минути блъскане аз се намерих изтикан до сцената без копчета на сакото, но с вестник в ръка. Нетърпеливо го разтворих. Под огромно заглавие

САМО РЕДУТ!

вестникът поместваше отговорите на съчинените от Пампонов въпроси. Оказа се, че редакцията получила 35 011 отговора. 35 000 от тях били подадени от граждани на квартал „Редут“, останалите — от съседния квартал. ННФК РЕДУТ получи 35 000 гласа, ФК МЛЕЧНИТЕ ЗЪБИ — 11!...

В отговорите си някои читатели съобщаваха, че ако случайно и не дай боже РЕДУТ претърпи поражение, те ще се оттеглят завинаги от спортна дейност. Един читател пишеше, че при загуба на РЕДУТ той ще сложи край на живота на своя котарак, който се казва Редутчо.

Разгърнали вестници, гостите четяха, коментираха, надаваха възгласи на одобрение, а другарят Антон Антонов ги снимаше.

В този миг отвън долетя страшен рев.

— Идат! Пали! — извика другарят Антон Антонов. — Камери!

Прожекторите пламнаха, обективите на камерите се насочиха към входа, звукооператорите вдигнаха микрофони.

Настъпи тишина. Чуваше се само бръмченето на камерите.

Сърцето ми лудо заби. Ей сега ще се появят! Те, моите приятели, редутаблите!

Вратата се отвори. Най-напред в церемониален марш мина старшина Марко, последва го леля Гица, сетне влязоха васали с горящи факли в ръце и едва тогава се появиха те...

Преди малко споменах, че тази вечер на изненадите ми не било съдено да има край. Излъгах. Защото по-голяма изненада от тази едва ли можеше да ми се поднесе...

Очаквах да видя редутаблите. Тези момчета тук бяха всичко друго, но не и ония мои малки приятели, които преди няколко седмици бяха основали РЕДУТ с благородната цел да спасят спортната чест на родината... Пазейки се да не бъде смачкан от изпадналата в истерия тълпа, аз се мъчех да разпозная отделните редутабли. Защото всички бяха станали някак си еднакви.

Не говоря за униформите им: тъмносини костюми, бели ризи, такета с везани емблеми. Говоря за лицата им. Всички бяха еднакво закръглени, еднакво уморени, еднакво отегчени, като че бяха маски, и в очите им имаше еднакво равнодушие към всичко наоколо. Охрани се даже Йогата, който с това загуби прелестта си на факир.

Неузнаваема беше и Ухуру Неандерталска. Тя също беше облечена в синя униформа и сгушена в прегръдките на Сисулу, обляна в светлината на прожекторите, трепереше и скимтеше от ужас.

Пламтяха факлите, камерите бръмчаха, хората ръкопляскаха и викаха, Ухуру се стряскаше... Към редутаблите се приближи леля Гица и им поднесе хляб и сол. Зад нея чинно стояха — другите ДЖЗЗМФ с подаръци на ръце. До масата личеше новичък мотоциклет „Балкан“.

— Славни наши пилета, редутабли! — изхълца леля Гица и зачете моето слово. — Ние, закрилничките на местния футбол...

Но странно, колкото повече слушах думите, които бях съчинил, толкова повече ме обземаше чувство на срам. Защо трябваше да напиша тия дивотии? Не издържах и излязох.

На улицата пред мен отново изникна о.з. Храбров. Мустаците му тъжно висяха надолу.

— Видяхте ли? — рече той.

— Да — казах, — видях.

— Съсипаха децата! Убийци! Убийци на футбола! Редутаблите не са вече хора, те са малки чудовища! Ех, защо не ги натупах навреме, както трябва, по войнишки, че да ме запомнят за цял живот! Виновен съм, всички сме виновни! Вие също, загдето пишете книга за тях и ги величавате като герои на слънчевата система...

Едва сега ми стана напълно ясно какво този дебел и добър полковник о.з. искаше да каже, когато споменаваше за своята грешка спрямо редутаблите и за своето желание да им стане идеологически, спортен и технически съветник.

Той беше прав, сто пъти прав. Но какво можеше да направи той сам срещу кварталната стихия, която безмилостно помиташе всички неверници?

Толкова повече, че зная и края на цялата история...

5. НОЩТА ПРЕДИ ФИНАЛА

Спомняте ли си онази не много далечна нощ преди първия мач на ННФК РЕДУТ с отбора на ГРЪМ И МЪЛНИЯ?

Спомняте ли си какво представляваха редутаблите тогава? Една неизвестна група от осем момчета, едно момиче и една маймуна, но колко сплотена и изпълнена с решимост да спаси спортната чест на родината!

Имаха те тогава само един-единствен чифт футболни обувки и няколко гуменки, но умееха да играят футбол!

И бяха насинени и изподрани от тренировки, но мускулите им бяха железни!

И кихаха, и кашляха от аклиматизацията, но знаеха, че по-късно никакви снегове и бури на Баварските Алпи не могат да ги засегнат!

И не се возеха на мерцедеси и пьожота, а правеха мъжествени кросове по скалите на Черни връх!

И нямаха покровители, консултанти и обожатели, а разчитаха само на себе си, пак на себе си и единствено на себе си!

И бяха готови на всякакви жертви, включително на конфликти с леля Гица, само и само да постигнат заветната цел — златните медали в Мюнхен!

Сега бяха тук, на върха на славата си, истински богове на стадиона в навечерието на своя решителен двубой. Ето защо в тази августовска нощ преди финала А аз реших да видя какво правят те и как се готвят за мача.

Най-напред повървах подир шествието, което ги придружаваше по домовете им. После надникнах в жилищата им. Ето какво установих:

№1 — ЛЬОНКА ПАНТЕРАТА

Помните ли? Тогава той до късна нощ, смеейки се до сълзи, бе отбивал пред холния прозорец дузпите, които братята му биеха с пухените възглавници и модните шапки на мама...

Сега уморено се прозя, не се усмихна дори и си легна. И засънува, че МЛЕЧНИТЕ ЗЪБИ му бият единайсет дузпи и всички единайсет стават голове... И се събуди, облян в пот...

№2 — ПРОФ. КЪНЧО И №6 — МИТКО ПЕЛЕ

... Тогава таткото ги бе смразил с наказанието да чистят вишни за сладкото и да слушат музиката на софийските пенсионери...

Сега старшина Марко и доктор Веса ги настаняха около трапезата и макар че бяха надумкани с торти и сокове, получиха още няколко хиляди калории във вид на майонеза, сладолед и крем, от което коремите им се опънаха като — цигански тупани. После доктор Веса ги съблече, направи им масаж на краката и ги положи в леглата с пожелание да спят добре.

В стаята се носеше упоителна миризма на шоколад и това неочаквано върна мислите на проф. Кънчо към „Хелиополис“. Колко отдавна не бе слизал в подземната лаборатория! Колко отдавна не бе правил опити за добиване на цар-шоко!... Но и защо ли ще се вре в това миризливо мазе, когато тук си има колкото си иска шоколад — с пълнеж и без пълнеж, с лешник и без лешник? Капитанът на РЕДУТ присегна, взе от една от кутиите шепя бонбони и ги натъпка в устата...

От своя страна половин-защитникът №6 пъкна ръка в дупката на дюшека, извади стъклената тубичка с червения етикет и я прибра в джоба на панталоните.

Утре е решителният ден, трябва да бъде готов!

№3 — ГОШО ЙОГАТА

... Тогава той бе стоял под телескопа, за да разчете по звездите резултата от мача...

Сега дори не се качи в „Нострадамус“. Йогата също отдавна не бе стъпвал в своята обсерватория, напълно убеден, че звездите и бездруго са на страната на РЕДУТ.

Отвори пакета, който му бе подарил ККДЖЗЗМФ: бе комплект германски технически фокуси. Едва го погледна и го бутна под леглото, при старите играчки...

Главата му бе съвсем празна, по-празна от междузвездния вакуум... Той се прозя.

№4 — ИВО КРЪСТНИЧЕТО

Помните ли? Тогава той не беше още член на РЕДУТ, а само кандидат за националния отбор по вдигане на щанги — лека категория, имаше страхотни мускули и вдигаше трийсет кила наведнъж.

Сега, влачейки мързеливо крака към леглото, той видя в ъгъла някаква гира и по навик се опита да я вдигне. Не можа.

Гирата тежеше пет кила!...

№5 — БОБО ЧЕРНОТО ОКО

... Тогава той мечтаеше да влезе в РЕДУТ.

Сега беше редовен редутабъл, но му беше скучно и си мислеше за Пловдив и за битките с команчите от Сахат-тепе. Защото редутаблите са си редутабли, а той все пак е индиански вожд и жадува за скалпове...

Скочи върху леглото и нададе бойния вик на апалахите...

№7 — ДАНИ БЕРЛИНСКИ

Помните ли? Тогава той бе устоял на съблазънта да изяде четиринайсетте кебапчета, които баба Зора му бе опекла.

Сега дядо Анжел устрой в негова чест величествен прием с коктейли — солени бадеми, пушени акули, китайски бамбукови пръчки, румънска мамалига и японски раци. Присъствуваха видни лица, между които директорката на кланица „Милосърдие“, директорът на Института по кибернетика, главният редактор на „Вечерни футболни новини“, артисти, режисьори, журналисти и други. Всички те, след като унищожиха съдържанието на бюфета, наобиколиха дясната свръзка на РЕДУТ, за да чуят интервюто, което журналистът Пампонов взимаше от него. Ето част от разговора:

Пампонов: Хер Берлински, какво мислите за родния футбол?

Дани Берлински: Наш роднински футбол на много високо ръгнище. Утре ние убием МЛЕЧНИ ЗЪБИ и изплюем костилки.

Пампонов: Кому дължите вашите главозамайващи успехи?

Дани Берлински: Наш главозамайване ние дължиме на цяла наша общественост. Ние викаме горещо „данке!“ на танте Гица, на роднинска телевизия, на роднински наши вестници и на всички други обуватели, които подкопаха наш отбор.

Пампонов: Вие очевидно искате да кажете „обожатели, които подкрепиха нашия отбор!“

Дани Берлински; Да, и на тях ние посраняваме наш утрешен велик побед!

Пампонов: Вашето посвещение ни трогва дълбоко! Желаяем триумф в борбата с МЛЕЧНИТЕ ЗЪБИ.

Всички изръкопляскаха, а Дани се намърда до бюфета и така се наплюска с румънска мамалига и пушена акула, че едва се довлече до леглото.

№8 — ТОТО ТОТОТО

... Тогава той бе избягал от сутерена на вуйчо си и бе отишел да спи в „Океана на бурите“, гладен и жаден.

Сега бе се излегал върху кушетката на леля Гица, хрускаше пържени картофи, а около него като самодиви в бяла премяна няколко ДЖЗЗМФ шетаха и пълнеха тавата с картофи... Една му вишновка в чаша поднасяше, друга му на китара свиреше, а трета му гласно „Конника без глава“ четеше...

№9 — ВЛАДИ РАКЕТАТА

... Тогава той бе се заредил с енергия, като бе пробягал стълбището от първия до дванайсетия етаж и обратно пет пъти и бе скачал на въже петстотин и шест пъти...

Сега нагласи новата си моторетка в средата на стаята, яхна седлото и пусна мотора.

Кооперацията се разтърси, махалата се разхълца от адския шум, но никой не се обади: всички с умиление си мислеха, че Влади кара

своята нова моторетка...

Това продължи, докато бензиновият резервоар се изпразни...

№10 — НЯМА

№11 — СИСУЛУ СОФИЙСКИ И №111 — УХУРУ НЕАНДЕРТАЛСКА

Помните ли? Тогава двамата кротко спяха, погълнали точно по хиляда калории.

Сега Сисулу напразно се мъчеше да заспи, защото Ухуру непрекъснато се стряскаше в съня си и мъчително пъшкеше. Тя сънуваше кварталната вакханалия, дивите крясъци, изкривените горилоподобни лица, ослепителния блясък на прожекторите и заплашителното бръмчене на камерите, което тъй много напомняше ръмженето на кръвожадните тигри в джунглата...

Сисулу заспа чак призори...

Не спеше Андреа. Както тогава. Сама-самичка в стаята си, тя ридаеше и мокреше със сълзите си захвърлените фанелки, които бе някога извезала със собствените си ръце.

Спокойно спяха единадесетте Млечни зъба.

ПЕТА ЧАСТ
ФИНАЛЪТ

1.

ФИНАЛ А — ПЪРВО ПОЛУВРЕМЕ

Андреа влезе в „Океана на бурите“ малко преди десет часа.

Стадионът беше претъпкан. Заети бяха даже полянките зад вратите. Край терена шеташе старшина Марко със своите милиционери, операторите на другаря Антон Антонов подготвяха камерите си, Пампонов подостряше моливите си, Сашо Фадиезов опитваше новата си тризвучна свирка. Пред трибуните нервно сновеше полковник о.з. Храбров, а зад десния ъгъл се разгряваха някакви малячета в бели униформи: МЛЕЧНИТЕ ЗЪБИ!

Накратко — всички бяха тук.

С изключение на ННФК РЕДУТ.

Андреа тъжно въздъхна и седна на скамейката на резервите, като положи на колене чантата с бинтове и ментови бонбони. При нея изтича Сашо Фадиезов:

— Къде са редутаблите — попита той.

— Не знам... — измънка тя. — Аз дойдох сама...

— Ако не се явят навреме, ще присъдя служебна победа на МЛЕЧНИТЕ ЗЪБИ с 3:0, да знаеш! — заяви той строго.

В този момент пред главния вход спряха мерцедеси, пьожота и волги. Наскачаха шофьори, отвориха вратите на колите. Показаха се редутаблите, всички до един в копринени екипи, футболни обувки и кърпи за бърсане на пот около врата. И всички до един бледожълти, с подпухнали клепащи и издути тумбаци!

Придружени от ККДЖЗЗМФ и от безбройните роднини и обожатели, те влязоха в стадиона. Публиката наскача с рев, към тях притичаха операторите...

Провлачвайки крака, редутаблите минаха към центъра, където ги чакаше Сашо Фадиезов.

— Защо закъсняхте? — попита той, като разтърси буйната си композиторска грива.

— Не е твоя работа! — отвърна Тото и облъхна съдията с дъх на вишновка. — Хайде, почвай, че да не те почна аз...

Сашо Фадиезов не искаше да вдига скандал. Той отмина обидата и даде предупредителен сигнал. Ревът на публиката поутихна. Откъм ъгъла се зададоха МЛЕЧНИТЕ зъби.

Виждах ги за първи път. Впрочем, познавах само Млечния зъб с белите коленца и сега ми се струваше, че пред мене е той, умножен единайсет пъти, толкова всички бяха еднакво мили, еднакво нежни, с еднакви бели коленца, бели екипи и бели гуменки. При това те далеч не бяха еднакви! Всеки от тях си имаше свое характерно лице, което бих разпознал сред хиляди други.

Но бяха толкова крехки, че изведнъж се уплаших за тях. Нима тия създания, прилични на порцеланови фигурки, ще повалят РЕДУТ с неговите титани, като Тото, Влади и Сисулу? Та те ще се разпаднат, преди да е завършило първото полувреме!

Редутаблиите не им обърнаха никакво внимание, заети с позирането пред фотографите и операторите.

Беше 10 часа и 29 минути. Играчите заеха местата си. Редут щеше да играе в традиционния си състав от десет човека без дясно крило, по схемата 1–10. Ухуру оставаше резерва.

Още като видя МЛЕЧНИТЕ ЗЪБИ, проф. Кънчо реши, че няма смисъл да пуска в ход Интердут: научно-техническата революция трябва да се пази за по-сериозни противници. И остави апаратурата при Андреа.

В центъра застана Влади Ракетата. Зад него с № 6 бе половин-защитникът Митко Пеле, който подскачаше наперено и от време на време напипваше в джобчето на гащетата стъклената тубичка.

Централен нападател на противника беше Млечния зъб с белите коленца.

Началният удар имаха гостите.

Стадионът утихна. Млъкнаха локомотивите. Млъкнаха птиците. ККДЖЗЗМФ, който беше заел първия ред на главната трибуна, се изправи, дъвчейки усилено фъстъци.

Прозвуча сигналът: мажорното тризвучие до-ми-сол. Млечния зъб спокойно подаде топката на своя съсед, който стреля диагонално напред.

Мачът на века започна!

И внезапно стана нещо невъобразимо, нещо, което не мога да опиша, защото аз дори не можах да го видя добре. Спомням си само,

че някаква бяла светкавица, която беше Млечния зъб, пресече терена, премина покрай Митко Пеле, зави зад Йогата, появи се пред вратата на Лъонката и стреля.

Няколко мъчителни секунди над стадиона лежа гробно мълчание. Никой не разбираше нищо! Ама нищо! Стъписани, хората наблюдаваха как Млечния зъб вади топката от мрежата зад гърба на зашеметения Лъонка и я носи към центъра.

Едва тогава се чу едно пискливо гласче:

— Гоол!

И едва тогава Сашо Фадиезов реши да свири.

— Гоол! — обади се пак пискливото гласче.

Неспособни да възприемат случилото се, редутаблите се върнаха по местата си. Единствен Лъонка си спомни снощните кошмари за единайсетте гола и студената пот отново изби по гърба му...

Неочаквано една дебела фигура с мустаци тичешком влезе в терена и се приближи до проф. Кънчо. Беше полковник о.з. Храбров.

— Капитане! — прошепна той. — Засили отбраната! Иво да пази Млечния зъб! Никакво 1-10! Играйте 3-2-5! И не се...

Не можа да довърши, защото Сашо Фадиезов притича и го изгони от очертаанията на игрището.

Думите на полковника о.з. върнаха проф. Кънчо към действителността. Той се посъвзе, даде съответните нареждания на своите съиграчи и отново застана на поста си.

Сашо Фадиезов свири, Влади би началния удар, Сисулу се понесе напред, не успя да пробие, но задържа топката, подаде я на Дани, Дани я върна на Тото, Тото в движение — на Влади, Влади — пак на Тото, Тото стреля... Ала ударът беше толкова слаб, че вратарят на МЛЕЧНИТЕ ЗЪБИ хвана топката без усилие и веднага я метна към центъра.

Стори ми се, че отново бялата светкавица прорязва терена по посока на Лъонка. И не беше това една светкавица, а много и шареха те по всички зони, напред-назад, наляво-надясно, през центъра, по крилата, по тъч-линиите, по ъглите... И сякаш редутаблите бяха изчезнали от терена, затрити от бялата стихия.

... Ето — Млечния зъб отново получи топката, излъга Митко Пеле, дриблира край проф. Кънчо и се втурна напред. Тук пътя му препречи Иво, който, като не можа да му отнеме топката с крака,

грабна го с две ръце, повдигна го като щанга и го хвърли върху сгурията.

Млечния зъб се изправи, без да каже думица, кривейки лице от болка. На белите му коленца личеше кръв. Сашо Фадиезов свири пряк наказателен удар.

Топката бе поставена на около петнайсет метра вдясно от вратата. Зад нея застана едно Млечно зъбче. Редутаблиите направиха стена, но каква стена! Все от надути тумбащи, отпуснати гърди и подпухнали лица. Млечното зъбче се засили и би право в нея. Стената малодушно се разкъса, топката мина през пролуката и се стрелна в ъгъла на вратата...

Льонка виждаше много точно, накъде тя лети, и плонжира със съзнанието, че при друго време би я хванал като нищо. Сега обаче тялото му, вместо да скочи като пантера, плъсна на земята като дебел хипопотам. Той успя само да види как топката се търкулва пред ръцете му и докосва мрежата.

— Гооол! — обади се познатото пискливо гласче.

Този път Сашо Фадиезов свири, без да се бави, но публиката продължаваше да недоумява. При скамейките Демократичните жени за закрила на местния футбол престанаха да дъвчат.

О.з. Храбров отново изникна пред проф. Кънчо:

— Капитане! Организирай средната линия! Митко Пеле да не се мотае! И Йогата, и Бобо...

Отново изгониха съветника, отново капитанът на РЕДУТ даде указания и отново заиграха. Проф. Кънчо имаше чувството, че не се намира в стадион, а сред лепкаво кълбо от захарен памук, от което напразно се мъчи да се изтръгне. Краката му бяха оловно тежки, главата — замаяна, повдигаше му се...

За втори път начален удар биха редутаблиите. Няколко минути топката остана у тях. Посъзвели се леко, Влади, Дани, Сисулу и Тото я разиграваха дълго, мъчейки се да пробият към противниковата врата. Напразни усилия. Четиримата нападатели се движеха несигурно и тромаво и очевидно само техният внушителен обем държеше далече от тях крехките и обути в гуменки МЛЕЧНИ ЗЪБИ.

Нямаше и следа от виртуозността на Тото, който навремето забиваше гол с всяка част на тялото си, включително и със задник. Той се уригваше на вишновка, устата му горчеше, повръщаше му се.

Влади Ракетата, който бе се друсал цяла нощ на моторетката, чувствуваше неприятни болки под гърба и тичаше по терена като патрав. Неговите топки се носеха в обратна посока, най-често към собственото поле.

А коремът на Дани Берлински бе така опънат от мамалигата и пушената акула, че копринените гащета заплашително пращяха по шевовите. Последното обстоятелство стана причина за един любопитен инцидент.

Малко преди края на първото полувреме Сисулу успя да се промъкне през отбраната на МЛЕЧНИТЕ ЗЪБИ и прехвърли топката на Дани, който отдавна стоеше пред вратата. Стадионът затаи дъх. ККДЖЗЗМФ се изправи. Голът беше неминуем!

Дани вдигна крак... Ето, сега!

И тъкмо да стреля, нещо го сръза през корема. Той се сви и приклепна като боксьор в нокдаун. Сашо Фадиезов прекъсна играта.

Над стадиона се разнесе сърцераздирателен женски писък, който бе чут чак на улица Московска. Пищеше баба Зора. И вече тя се втурваше към любимия си внук, когато Дани се поизправи, прошепна няколко думи в ухото на съдията и подпирайки корема си, излезе от терена и се скри зад храстите. Сещате се къде отиде...

На негово място влезе резервата Ухуру.

Уви, тя също не помогна кой знае колко. Все още под травматизиращото впечатление на снощните тържества, недоспала, изнервена, тя, вместо да връхлети с топката в противниковото поле, седна върху нея и заскимтя. Ядосан, Тото ритна топката. В отговор Ухуру скочи на рамото му и заскуба косите му.

Съдията се намеси, започнаха разправии. На терена нахлуха запаянковци, милиционери, ДЖЗЗМФ, полковник о.з., съветници и обожатели. Операторите забръмчаха с камерите си.

Това окончателно изкара Ухуру от равновесие. В нея се пробудиха всички ужасии от снощните кошмари и заедно с тях — забравените зверски инстинкти. От муцунката ѝ изчезна човешкият израз. Тя се озъби свирепо, изкряска дрезгаво и от главата на Тото се метна върху рамото на един оператор, блъскайки камерата с юмручета. Кой знае как капакът на апарата се отвори и откри лъскавата филмова лента. Ухуру нададе тържествуващ рев, сграбчи я, измъкна я от касетата и започна да я размотава и осуква около себе си.

Операторът зави като ранен тигър. Другарят Антон Антонов се хвана за главата. Публиката засвирка. Към терена полетяха празни бутилки.

Пламна грандиозен скандал!

В този момент се върна Дани със значително спаднал корем, а три секунди по-късно (половин минута преди края!) съдията даде продължителен сигнал.

Първото полувреме завърши.

2.

БУРНА ПОЧИВКА В „ОКЕАНА НА БУРИТЕ“

Всички обожатели, консултанти и закрилници на РЕДУТ се втурнаха към съблекалнята. И в продължение на няколко минути сред невероятна бъркотия се чуваха само женски плачове, мъжки ругатни, детски викове.

Редутаблиите стояха сред тази кипяща тълпа, задъхани и замаяни, и не чуваха, и не виждаха нищо. Те не усещаха дори как леля Гица съблича потните им фанелки и ридаейки, бърше гърдите им с кърпа, как баба Зора събува обувките им, как доктор Веса ги разтрива с одеколон, как кумица Карина ги пои с портокалов сок и топъл шоколад.

Внезапно над хаоса проехтя страхотен бас:

— Тишина! Тишина, иначе ще стрелям!

Всички млъкнаха, стреснати. Полковник о.з. Храбров се бе покачил върху един камък и заплашително размахваше юмрук над главата си.

— Стига тази паника! — извика той пак. — Остават ни само седем минути! За седем минути трябва да решим как ще играем понататък!

Тия думи поохладиха малко страстите. Всички се вгледаха в него с надежда.

— Ние трябва да бием! — каза леля Гица. — Ние сме редутабли!

— Ще бием! — потвърди той. — Но не както играхме досега!

— А как? — попита баба Зора.

— Как ли? Преди всичко, като престанете да хленчите и да тъпчете играчите с плодови сокове и топъл шоколад! Тази комбинация предизвиква разстройство!

— Но това е за сила! — обади се кумица Карина.

— Не от такава сила се нуждаят те сега!

— А от каква?

— От душевна сила! Ето от каква! От висок морал! Като на фронта!

Митко Пеле, който следеше внимателно дискусията, внезапно се обади:

— А може ли да взема малко допинг?

Мустаците на полковник о.з. затрепераха от гняв.

— Допинг, ли? — изрева той. — Да не съм те чул да споменаваш тази дума! Краката ти счупвам.

Митко Пеле не каза нищо повече, затова пък доктор Веса се изправи пред о.з. Храбров и изсъска:

— Я не плашете моето дете! Краката ще му трошите! Кой ви дава право да трошите крака? Не се намирате на фронта!

— Ама аз само така... символично... — поотстъпи о.з. Храбров.

— Символично, несимволично, а стряскате децата! Искате да бият, а сам им създавате комплекси за малоценност.

— Другарко — рече той, — истинският спортист никога не взема допинг! Дори да се влачи по корем!

— Не съм тръгнала да им давам допинг! — забеляза доктор Веса сърдито. — Но нали трябва да победим?

Над спорещите отново се извиси гласът на леля Гица:

— Ако искате да знаете, ако имах допинг, бих им дала! На всички! Да! Бих им дала! От един път глава не боли. Лошото е, че не се сетихме по-рано... Де да знаеш, че ще стигнем до такова положение.

Последните думи на авторитетната председателка на ККДЖЗЗМФ окончателно премахнаха колебанията на Митко Пеле. Той се измъкна незабелязано от съблекалнята, сгуши се зад един храст, извади от джобчето тубичката с червения етикет и изсипа кафявите хапчета в шепата си. Дълго мисли колко да вземе, реши, че десет са достатъчно и ги лапна. После се върна и ни лук ял, ни лук мирисал, изпи чаша портокалов сок. Сега вече бе готов за по-нататъшната битка!

Междувременно дискусията продължаваше. Говореше пак о.з. Храбров.

— ... Ние трябва да обмислим нашата по-нататъшна стратегия и тактика! Да засилим отбраната, да парализираме противниковите стрелци...

— Не! — провикна се старшина Марко. — Най-добрата отбрана е нападението! Да нападаме, да нападаме и само да нападаме! Ние трябва да наваксаме цели два гола.

— Не е ли по-добре да минем към лично пазене? — предложи леля Гица.

— Никакво пазене! Атаки по всички линии! — каза някой.

— И повече стръв! — каза друг.

— Да се борим за всяка топка!

— Да пробиваме през крилата!

— Да пробиваме през центъра!

— Да пробиваме навсякъде!

— Да заздравим крайната отбрана!

— Да заздравим средната линия!

— Да атакуваме клинообразно!

— Да атакуваме ветрилообразно!

— Да атакуваме фронтално!

— Да преминем към къси пасове!

— Да преминем към дълги пасове.

— Да преминем към комбинирани пасове!

— Да възприемем гъвкава игра!

— Да възприемем твърда игра!

Закрилниците и консултантите все повече се увеличаха в спора, а редутаблите седяха на тревата, забравени и заглушени от виковете. Те наостриха уши едва когато до тях достигнаха гласовете на инж. така Вера и инж. бате Ники.

— Другари! — говореха те със спокойствието на учени, знаещи цената на своите думи. — Съществува само едно средство, за да пречупим хода на двубоя, и то е научно-техническата революция. Време е да пуснем в игра Интердут! Другари! Повече доверие в математиката и кибернетиката! Напред към нови победи!

Докато научните консултанти говореха, редутаблите видимо се наливаха със сили. При последните думи те скочиха на крака и макар че о.з. Храбров се опитваше да попречи, проф. Кънчо извади Интердут от кутията и бързо разпредели слушалките.

В този момент откъм стадиона долетя предупредителният сигнал на съдията.

Пъхнали в ушите си последната дума на научно-техническия прогрес, редутаблите се върнаха на терена значително по-бодри и по-самоуверени.

За изненада на публиката проф. Кънчо, вместо да заеме поста си сред отбора, се настани на скамейката до Андреа и Ухуру. Нима РЕДУТ ще играе с девет души? — питаха се зрителите. — Или това е нов стратегически ход?

А проф. Кънчо незабелязано вдигна микрофона в шепата си пред устата и зашептя:

— Ало, ало! Говори Интердут! Чувате ли ме? Чувате ли ме? Ако ме чувате, мръднете десния крак!

Учудената публика видя как всички пръснати по терена редутабли мърдат десния крак, а Лъонка, ухилен, маха с каскета към скамейката.

— Внимание — подхвана проф. Кънчо. — Застанете по местата си!

И отново удивената публика видя как редутаблиите заемат местата си, преди още съдията да е дал сигнал за това.

— Хайде сега малка проба! — издиктува проф. Кънчо — Сисулу, изтичай напред! Влади, подай на Тото! Тото, прехвърли на Сисулу! Влади, чакай пред вратата! Сисулу, вдигни на Влади! Влади, стреляй.

Пред окончателно изумената публика като на шахматна дъска се разиграха продиктуваните от капитана на РЕДУТ ходове: Влади подаде на Тото, Тото прехвърли на Сисулу, Влади изтича пред вратата, получи топка и безмилостно стреля в мрежата.

— Добре! — рече проф. Кънчо. — Така ще бъде и по-нататък! Само внимателно се ослушвайте в моите нареждания и ги изпълнявайте безусловно! Мръднете левия крак в знак, че сте ме разбрали!

Докато той шептеше, Ухуру проявяваше признаци на безпокойство. Тя подскачаше, скимтеше, зъбеше се и се опита даже да грабне микрофона от ръцете му, но проф. Кънчо я плесна по лапата и тя се сви на скамейката, гледайки сърдито под дясната вежда.

— Мер-си! — рече тя.

Но ето че на терена се появиха МЛЕЧНИТЕ ЗЪБИ. Бяха в същия състав, а Млечния зъб имаше превръзка на белите си коленца.

Второто полувреме можеше да почне.

Съдията даде сигнал. Демократичните жени за закрила на местния футбол задържаха фъстъците. Проф. Кънчо започна да диктува.

3.

ФИНАЛ А — ВТОРО ПОЛУВРЕМЕ

За РЕДУТ първите десетина минути преминаха идеално!

Отборът бе сякаш преобразен. Нямаше ги ония мудни и тромави играчи от първото полувреме, на които не достигаха сили да пратят топката до противниковото поле, нямаше и смущаващи колебания.

Наистина и сега редутаблите не се отличаваха с особена бързина и сила на удара, но бяха точни, дори прекалено точни. И организирани, изумително организирани. Публиката като че не гледаше футболна среща между живи хора, а движение на строг механизъм като ония автоматични игри, при които с едно завъртване на ръчката металческите футболисти-кукли се обръщат, с друго подскачат, с трето вдигат крак и с четвърто ритат...

Маневрите на редутаблите бяха не само любопитни за гледане, но и напълно обезоръжаващи за противника. МЛЕЧНИТЕ ЗЪБИ бяха шашнати. През тия десет минути те никога не можаха да отгатнат накъде Лъонка ще хвърли топката, къде Сисулу ще направи опит за пробив, откъде Дани ще стреля. Автоматизираните движения на редутаблите бяха толкова непредвидени, че МЛЕЧНИТЕ ЗЪБИ се мотаеха по игрището като мухи без глави. И ако през това време в тяхната врата падна само един гол, то се дължи само на отличната игра на вратаря им.

Гола вкара Влади в десетата минута при следните обстоятелства:

С микрофон в ръка проф. Кънчо нещо ръководеше движението на своите играчи по терена. Всяка негова дума, прошепната в микрофона, предизвикваше съответни реакции на терена: ту скок на Бобо, ту шут на Йогата, ту слалом на Сисулу, ту серия пасове на нападението... Капитанът на РЕДУТ се чувствуваше като кукловод, който с едно дръпване на конците вдига крак, ръка или глава на куклата и накрая я изхвърля от сцената.

Смущаваха го само две неща. Първото бе поведението на Митко Пеле. Единствен половин-защитникът №6 не изпълняваше безусловно диктуваните чрез Интердут заповеди. Той се клатушкаше като пиан,

Дани на Сисулу, от Сисулу на Тото, от Тото на Сисулу, от Сисулу на Тото... и тъй нататък без смисъл и без край...

Играта стана скучна. Откъм публиката долетяха свирки, подигравки и гнили праскови.

Капитанът на РЕДУТ разбираше, че с такава игра изравнителен гол няма да се постигне. Нужно бе да се направи нещо решително, нещо, което да пречупи хода на играта. Той вдигна микрофона, заговори:

— Внимание! Освободете се от пазачите си! На всяка цена!

Няколко редутабли приеха това нареждане правилно и се опитаха било с бързина, било с финтови движения да се отскубнат от пазачите си. Други обаче започнаха да си служат с не съвсем чисти средства, като щипане на противника, драскане с нокти, ръгане с лакет по ребрата, плюване в лицето... МЛЕЧНИТЕ ЗЪБИ търпеливо понасяха тия инквизиции и нито се отделяха, нито бягаха.

Особено упорити бяха двамата пазачи на Тото, които никак не се трогваха от неговите жестоки ощипвания и груби заплахи. Ядосан, той вдигна обувия в тежката футболна обувка десен крак и с всички сили, го стовари върху гуменката на единия Млечен зъб. Малячето изпищя, падна и се затъркала върху сгурията. До него Тото се хилеше.

Притича Сашо Фадиезов, след него се появиха Андреа и о.з. Храбров. Помогнаха на охкация играч да се изправи, но той не можеше да стъпва и от очите му се лееха сълзи. Андреа го събу. Под чорапа се показаха пръстите, смазани и кървящи. Без да се двоуми, о.з. Храбров го вдигна на ръце и го изнесе навън, където го остави на грижите на Андреа. Върна се, вирнал заплашително мустаци. Около Тото и съдията се бяха скупчили играчите от двата отбора.

— Вън! — викаше Сашо Фадиезов. — Вън! — И сочеше изхода.

— Я не се превземай! — отвръщаше Тото.

— Ти го удари нарочно! — викаше съдията.

— Стига бе! Той сам се преби! — отвръщаше Тото.

Една твърда ръка го хвана за ухото:

— За хулигани няма място на терена! — избоботи о.з. Храбров.
— Хайде, вън!

И пред смълчаната публика, която не знаеше дали да свири или да ръкопляска, най-най-най-най-великият играч на всички времена Тото Тотото, наречен още Платинената обувка, биде изхвърлен като

мръсно коте. На терена остана да се въргаля шалчето му с надписа ТОТО.

Играта можеше да продължи. Проф. Кънчо вече вдигна микрофона, за да съобщи новото си нареждане, когато забеляза контузеното Млечно зъбче да се връща на терена. То куцаше и появяването му предизвика дружелюбни ръкопляскания.

Проф. Кънчо бързо пресметна: на игрището остават осем редутабли срещу единайсет Млечни зъба! Как ще се действа по-нататък? Наистина на времето РЕДУТ бе играл и със седем човека, но тогава, о, тогава!... Той прошепна в микрофона:

— Ало, говори Интердут! Внимание! Никакви грубости повече! Бобо, мини да заместиш Тото! А ти, Митко Пеле, върни се към...

Не можа да довърши, защото пред очите му се разигра нещо странно. Там, в средната зона, където доскоро се мотаеше, половин-защитникът Митко Пеле се прозя като сънен заяк, после преспокойно си легна на сгурията, положи ръце под дясната буза, сви се на кравай и замря.

Към него вече тичаха доктор Веса, старшина Марко, о.з. Храбров, ДЖЗЗМФ. Първа, естествено, стигна чевръстата майка. Тя се наведе панически над синчето си, опипа пулса му, повдигна клепачите му, послуша се в ударите на неговото сърце. После се изправи и изгледа наобиколилите я разтревожени хора.

— Той спи — каза тя учудено. — Спи!

О.з. Храбров вдигна половин-защитника на ръце и го изнесе зад храстите. Митко Пеле продължи да спи дори когато доктор Веса съблече фанелката и гащетата му.

— Вижте какво падна от джоба му — каза о.з. Храбров и подаде тубичката с червения етикет.

Майката я завъртя между пръстите си и изсипа съдържанието ѝ в шепата: няколко кафяви хапчета.

— Странно... — замислено прошепна тя. — Странно...

— Какви са тия хапове? — попита о.з. Храбров.

— „Довер“ — отвърна тя. — Лекарство срещу кашлица.

— Действа ли то приспивателно?

— Ако се вземе в голямо количество...

— Хм, хм... — изръмжа полковникът о.з. — До-вер! До-пинг!...

Уважаема доктор Веса, позволете ми да ви кажа, че вашият син е взел

допинг... хм... в името на победата... Тоест, взел е довер вместо допинг, сигурно не знае да чете или пък знае само буквите ДО. — И той така я изгледа, че ако погледите имаха тегло, доктор Веса щеше да се превърне в джудже с красиво лице. — Има ли опасност за здравето му?

— Ще извикам бърза помощ! — обади се старшина Марко, пребледнял.

— Няма нужда! — изсъска свирепо доктор Веса. — Клизма мога да му направя и аз! Само ми го закарай в къщи! И бързо!

Качиха тогава половин-защитника №6 в милиционерската кола и го заведоха в къщи, където бе подложен на една доста неприятна процедура за промиване на червата.

4.

ФИНАЛ А — ВТОРО ПОЛУВРЕМЕ, ПРОДЪЛЖЕНИЕ И КРАЙ

Но клизмата си е клизма, а мачът — мач и той трябваше да продължи до своя законен край.

Мажорното тризвучие до-ми-сол огласи гората. Разстроените от инцидентите играчи заеха местата си. Проф. Кънчо отново ги преброи: единайсет Млечни зъба срещу седем редутабли! А до края на мача оставаха девет минути! Само девет минути! Не беше ли настъпил моментът в борбата да се включи и капитанът на отбора проф. Кънчо? Не! Не! Интердут не бива да се изоставя. Нали с негова помощ вкарахме първия гол? Очевидно дошло бе времето на резервата №111.

— Ухуру! — нареди той. — Пригответи се! Влизаш в игра!

Андреа пооправи гащетата на човекоподобната и пъхна стъклената капсулка в ухото ѝ. Ухуру се превземаше и не искаше да върви, но Андреа я погали ласкаво по бузата:

— Хайде, Ухуру! — примоли се тя. — Иди да играеш! Иди!

Маймунката имаше меко сърце и отстъпи. Махна с ръка, сякаш казваше „От мен да мине!“, и изтича към терена. На гърба ѝ личеше номерът 111.

Посрещнаха я с ръкопляскания, но тя не можа да ги чуе, защото в ушето ѝ бумтеше гласът на проф. Кънчо:

— Ухуру, мини напред, към центъра! И не се превемай! Редутабли, нападайте масово подир 111! Ухуру, слушай моите заповеди! Ти трябва да пробиваш и да вкарваш голове! Хайде!

Неизвестно защо обаче, може би защото беше много изнервена, Ухуру не искаше и да знае за заповедите, които идеха от слушалката. Така например, когато капитанът ѝ диктуваше да напредне, тя изтикваше към публиката, повдигаше фанелката над пъпа си и се хилеше. Капитанът ѝ нареждаше да излъже някакъв Млечен зъб, тя се изправяше на ръце с главата надолу, въртеше се като пумпал и се плезеше. Капитанът ѝ заповядваше да отстъпи, тя гризеше подхвърлени праскови. С една дума, беше непослушна и недисциплинирана.

— Ухуру, дай топката! — нареди съдията.

Човекоподобната поклати глава: „Няма го майстора!“

И побягна към вратата. Хукнаха подпре и, тя обаче летеше като стрела, търкаляше се върху сгурията, премяташе се през глава, плезеше се, безсрамно смъкваше гащета...

Най-после при вратата успяха да я обкръжат. Двамата вратари плонжираха върху нея, в последния миг тя се изскубна, покатери се по мрежата, стъпи на напречната греда, съблече фанелка и гащета и съвсем гола, замаха победоносно опашка, скандирайки: „Са-мо РЕ-ДУТ!“.

— Слизай! — крещяха отдолу. — Слизай и дай топката!

Тя не им обръщаше внимание и продължаваше да си скандира и дирижира с опашка.

— Ухуру, Ухуру! — чу тя през слушалката сърдития глас на своя капитан. — Дай топката и слизай, иначе ще те натупам!

В отговор на заканата, тя се озъби като кръвожадна горила, бръкна с кутрето в ушето, измъкна капсулката и я пъкна в устата си. Но не я глътна както тогава, а безмилостно я схруска и презрително изплю останките ѝ върху хорските глави.

Тогава долу някой се сети за приказката за маймуната, дете не искала да пуска кокосовите орехи от палмата. Към Ухуру полетя огромна праскова и я перна по главата. Разярена, човекоподобната замахна и хвърли топката долу.

Стадионът гръмна в смях. Ухуру изгледа под вежди хилядоглавата тълпа, чу нейното подигравателно хихикане и ѝ стана ужасно обидно. Тя се спусна бавно на земята, присви крехките си плещи, сякаш ѝ беше студено, и заплака с горчиви сълзи. Сисулу я пое за ръка и я заведе при капитана.

— Ухуру получи психически шок — каза той — и няма да може да играе.

— Добре — каза проф. Кънчо, — ще играя аз вместо нея. Андреа, използвай Интердут само когато видиш нещо много важно. Разбра ли?

— Разбрах.

Тя пое микрофона в едната си ръка, а с другата майчински прегърна безутешно ридаещата Ухуру.

До края на мача оставаха две минути!

Капитанът на РЕДУТ съзнаваше, че тия две минути са решаващи. След като съдията отказа да признае шестте гола, отбелязани от Ухуру,

резултатът трябваше да бъде поне изравнен. Иначе — край! Край на надеждите и сбогом на Мюнхен и на златните медали!

Събрал в юмрук всичките си забравени знания и загубени сили, проф. Кънчо устремно поведе своя отбор към противниковата врата. Освободени от диктовката на Интердут, стреснати от приближаващата катастрофа, в продължение на цяла една минута редутаблите бяха ония големи играчи, които кварталът познаваше в недалечното минало. Те показваха чудеса от технически прийоми, ловко маневрираха по цялото поле и макар и осем на брой, непрекъснато притискаха противника към неговата врата.

Андреа използваше Интердут само от време на време, произнасяйки по някоя и друга дума като: „Внимание, отдясно нападат!“ или „Вляво оставихте незащитено поле!“. Така тя ориентираше редутаблите за общия ход на играта, без да се намесва в инициативата на отделните играчи.

Резултатът беше отличен. Той доказа, че когато е използвана в съгласие с човешкия разум, научно-техническата революция може да помогне дори на футболната игра!

Натискът на редутаблите ставаше неудържим. МЛЕЧНИТЕ ЗЪБИ отстъпваха по всички линии. Голът трябваше и можеше да дойде всеки миг! Всеки миг!...

Секундите течаха. Оставаха осемдесет секунди... Седемдесет... Шейсет и пет...

И в този критичен, бих казал фатален момент стана нещо извънредно чудновато. Без видима причина устремът на редутаблите рязко спадна. Те започнаха да се въртят из стадиона като шашардисани, да бъркат с пръсти в уши, да мръщят лица, сякаш главите им се пръскаха от болка.

Зрителите се чудеха и маеха: какво става, дявол да го вземе? Почурели ли са тия редутабли в последната минута на мача?

Уви, зрителите не знаеха, че слушалките на редутаблите трещят от неистови писъци, ръмжене, неразбрано бърборене и удари, които късаха тъпанчетата:

— Пляки-мляки! Бърли-мърли! Мер-си! Дан-ке! То-то мо-то лото! Брилка-прилка-мрилка... Дес-но! Ле-во! Гол-гол-гол! Брррррррррррр!

Напълно объркани, редутаблите престанаха да играят. Учудени от това необяснимо спиране, МЛЕЧНИТЕ ЗЪБИ като истински рицари на спорта също изчакаха, предполагайки, че редутаблите са обзети от колективен припадък на меланхолия. Съдията обаче не прекрати играта, запомнете това, не я прекрати!

А отгатык, при скамейката на резервите, Ухуру темпераментно предаваше по Интердут:

— Тю-тю му-тю... Бъра-бъра-два-чадъра! Мер-си! Дан-ке!

Андреа се опита да изтръгне микрофона от ръцете ѝ, но Ухуру не го пусна и продължи още по-страстно:

— Са-мо РЕ-ДУТ! Са-мо РЕ-ДУТ!

Андреа дръпна микрофона към себе си, Ухуру към себе си... После пак... и пак... Ядосана от маймунското упорство на Андреа, човекоподобната хвърли научно-техническата революция на сгурията и започна да я тъпче с крака и ръце и обратно.

В ушите на редутаблите забумтяха гръмотевици. Неиздържайки повече, те вадеха слушалките от ушите си и ги хвърляха на земята пред очите на смаяните Млечни зъби, които нищо, ама нищо не разбираха от тази история.

И тогава, о, тогава стана онова нещо, което даде заглавието на тази книга!

... В тила на МЛЕЧНИТЕ ЗЪБИ настъпи подозрително раздвижване. Не зная как, но Влади успя да отнеме топката от един улисан Млечен зъб и да я прати пред вратата, където стоеше проф. Кънчо.

Вратарят беше съвсем сам и не пазеше, защото, макар и без сигнал, играта беше спряла. Бранителите бяха нейде напред, с гръб към вратата.

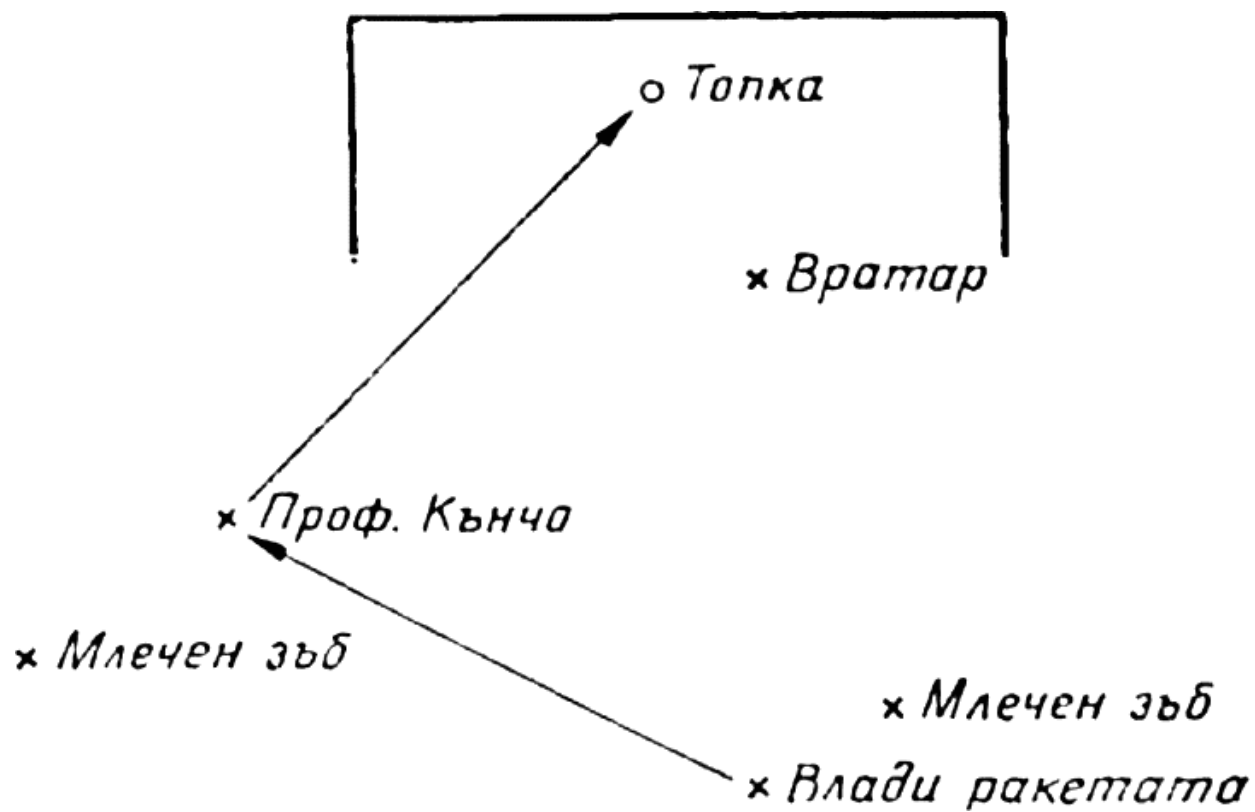
Проф. Кънчо посрещна топката с гърди, пусна я на земята и стреля в мрежата!

Това бе толкова неочаквано, че само няколко гласа неуверено се провикнаха: „Гол!“, на което пък други гласове отвърнаха също тъй неуверено: „Засада!“

Стъписването беше пълно.

Но топката беше във вратата на МЛЕЧНИТЕ ЗЪБИ!

Впрочем ето картината в тази част на терена в момента на удара на проф. Кънчо:

В този миг съдията Сашо Фадиезов свири. Мачът свърши.

5. СЪДБОНОСНО ДЕНОНОЩИЕ ПРЕДИ ФИНАЛА Б

На другия ден журналистът Пампонов писа във „Вечерни футболни новини“:

ГОЛ ОТ ЗАСАДА?

Вчера ние бяхме свидетели на мача на столетието между ННФК РЕДУТ и ФК МЛЕЧНИТЕ ЗЪБИ. Това беше една безпощадна, но рицарска схватка между два големи отбора, изпъстрена с многобройни и неочаквани обрати. Проявите на мъжество и дързост бяха еднакви от двете страни, еднакъв беше и броят на головете: 2:2. Това означава, че ще се играе финал-реванш Б, който ще трябва да излъчи шампиона.

Втората среща ще се състои утре в 10 часа на стадион „Оборище“. Ако и тя завърши наравно, ще се играе трети мач на неутрален терен.

Тук искаме да се спрем на слуховете, които се разнасят от некомпетентни лица относно някакво опорочаване на мача. Касае се до втория гол, отбелязан от капитана на РЕДУТ проф. Кънчо, гол, който уж не бил истински гол, а гол от засада!

За да бъдем напълно безпристрастни, ние запитахме някои отговорни дейци за тяхното мнение по въпросния въпрос. Ето отговорите им:

Съдията Сашо Фадиезов: Аз се бях улисал по капсулите и не можах да видя дали имаше положение на засада. Ама знаете ли, тия слушалки са интересно изобретение! Те могат да се използват и в оркестрите. Например диригентът си седи в къщи и дирижира оттам по радиото! Всеки случай аз отлично видях топката в мрежата.

Капитанът на МЛЕЧНИТЕ ЗЪБИ: Не зная дали имаше засада. Ние сами сме си виновни за втория гол, защото се бяхме заплеснали по капсулите, без да има прекъсване на играта. *Само проф. Кънчо знае дали е имало засада!*

Капитанът на РЕДУТ: Нищо не си спомням, защото в ушите ми бучеше научно-техническата революция.

Председателката на ККДЖЗЗМФ: Никаква засада! Всички ние с очите си видяхме как проф. Кънчо заби топката в мрежата от съвсем нормално положение. Освен това не ни признаха шестте гола, които вкара Ухуру! Що за глупост е да се считат лапите на маймуната за ръце! Ще подадем контестация! Да се пита Дарвин!

Старшина Марко: Отде накъде засада? МЛЕЧНИТЕ ЗЪБИ много-много да не се оплакват, защото ние играхме с десет, девет и дори осем играчи! Половин-защитникът Митко Пеле още спи от изтощение.

Другарят Антон Антонов: За съжаление нашите оператори не успяха да заснемат нито засадата, нито гола, така че нищо не знаем.

Полковник о.з. Храбров: Засада беше, дявол да го вземе! Чиста засада! Проф. Кънчо се намираше зад гърба на цялата отбрана на МЛЕЧНИТЕ ЗЪБИ и стреля едва след като получи топката от Влади Ракетата. Реалният резултат е 2:1. Аз много обичам РЕДУТ, но още повече обичам петицата. А истината е, че РЕДУТ загуби мача и следва да отпадне от по-нататъшната борба за златните медали!

След като цитираше тия мнения, Пампонов заключаваше:

Нашият всеобщоуважаван полковник о.з. Храбров е твърде категоричен, макар че по време на гола се е намирал далече зад вратата. Затова пък авторът на гола проф. Кънчо, който се е намирал до самата врата, не си спомня нищо. Можем ли да се съмняваме в добросъвестността на капитана на РЕДУТ? Не! Остава ни само да пожелаем на двата отбора юнашка издръжливост, за да понесат бремето

на втория мач и ако е необходимо, и на третия! Нека спечели по-добрият!

Пръв измежду редутаблиите вестника купи проф. Кънчо. Седнал сам-самичък в „Океана на бурите“, той четеше и препрочиташе статията. И му идеше да реве!

Защото, уви, мачът не завърши така, както се предвиждаше. 2:2! Това беше най-слабият резултат, постиган досега от РЕДУТ, макар че игра с помощта на научно-техническата революция. Но по-важно беше другото: как ще се яви отборът за финала Б? Тото бе се запилял някъде; Митко Пеле продължаваше да спи; Ухуру страдаше от нервно разстройство и непрекъснато цитираше Дарвин, че човек произхождал от маймуната; Интердут бе унищожен; останалите редутабли тежаха общо 420 вместо нормалните 290 кила!

И все пак не това тормозеше най-много капитана на Редут, а заглавието на статията „ГОЛ ОТ ЗАСАДА?“.

Наистина ли този втори гол бе отбелязан от положение на засада?

В изявленията си пред Пампонов той бе казал, че не си спомня, и това бе самата истина. Тогава бе толкова зарадван от равния резултат, че не бе обърнал внимание на думите си. Сега обаче, когато неговият гол се оспорваше даже от полковник о.з. Храбров, проф. Кънчо се помъчи да си припомни.

Той затвори очи, представи си разположението на играчите и изведнъж се видя, застанал пред вратата на няколко крачки зад гърба на един Млечен зъб (виж стр. 166)^[1]. Нима наистина имаше засада?

... Стрелба от засада! Едва ли има по-позорно нарушение във футбола, пък и не само във футбола. Противникът ти, с когото сте се договорили да се срещнете в честен двубой, идва към мястото на дуела с ръце в джобовете, свирука си и не подозира нищо, защото смята, че си доблестен човек. А ти си се заврял някъде в мрака, изчакваш го да отmine, скачаш и забиваш ножа в гърба му... Не, няма по-справедливо правило във футбола от забраната да се стреля от засада! А ето — сега обвиняваха не кого да е, а капитана на РЕДУТ в нарушение на това свещено правило!

Ами ако обвинението е основателно?

Тогава, ясно, мачът е опорочен и редутаблиите отпадат от понататъшната борба...

Проф. Кънчо изтръпна. Да отпаднат от по-нататъшната борба! Да се простят с медалите! Да не почувствуват законната гордост пред възстановената спортна чест на родината! Не, това не може да бъде! Не е истина, не е имало никакво нарушение на правилата! Не е имало никаква засада!

Той скочи и потича из стадиона. Не, няма право да се размеква като баба! Той е капитан, на него разчита не само отборът РЕДУТ, но и квартал „Редут“. Със засада или без засада, щом като съдията е признал гола, резултатът е равен и ще остане равен! Предстои втори мач! Никакво малодушие, никакво деморализиране на бойците! Само че без допинг, защото от допинга се заспива...

Откъм гората се зададе Йогата. Бе в черната си магьосническа блуза, която не бе обличал много отдавна. Той мързеливо поздрави, отпрати се към една от вратите и започна да сваля мрежата.

— Какво правиш? — попита проф. Кънчо.

— Нали виждаш, взимам си ги.

— Защо ти са?

— Ще ги опъна довечера на покрива на „Нострадамус“.

— Там ли ще играеш футбол?

— А, не! Ще се опитам да уловя малко звезден прах.

— Ама нали играем с тях?

— На мене не ми се играе вече футбол.

Проф. Кънчо беше толкова възмутен от поведението на Йогата, че размаха юмруци. Добре че дойдоха Дани, Лъонка, Сисулу и Андреа, та се размина без бой. Всички насядаха на сгурията, омърлушени:

— Четохте ли вестника? — попита проф. Кънчо.

— Четохме — отвърнаха те в един глас.

— Имаше ли засада?

— Само ти знаеш — забеляза Сисулу. — И ако имаше, кажи си честно, по пионерски!

— Ако имаше засада, губим мача — рече тихо проф. Кънчо.

— То се знае — каза Сисулу.

Настана дълго мълчание, но в него звучаха думите на Сисулу: „То се знае“.

— Трябва да се подготвим за реванша — въздъхна проф. Кънчо.
— Утре трябва да бием...

— Без Тото? — попита Дани Берлински.

— Да, без Тото, без Ухуру, без Митко Пеле, без Интердут... — Проф. Кънчо изгледа накриво Йогата, който прибираше мрежата: — И даже без тоя...

Радостни викове огласиха гората и в стадиона нахлу Влади Ракетата, размахвайки някакъв зелен лист над главата си.

— Ураа! Ще ме оперират! — викаше той.

— Тоя пак откача! — обади се Йогата презрително.

— Ще ми режат апандисита! — не преставаше да крещи Влади, правейки орбитални кръгове около насядалите. — Докторът каза, че като съм се друсал завчера на моторетката, апандиситът ми се е раздразнил и сега ще го режат, ето тука пише, и ще лежа цели седем дни в болницата, кеф!

— Кога? — попита проф. Кънчо.

— Утре.

— Утре имаме мач.

— Ей, верно бе! Замалко да забравя! — Влади седна до другите и загрижено се замисли. — Добре, ще играя, но ако апандиситът ми се пукне през време на мача и аз умра?

— Нищо. Важното е да победим.

Възможността да умре по време на мача беше много интересна и Влади си представи как лежи сред стадиона, как Сашо Фадиезов плаче над неговия труп, после как полковник о.з. Храбров произнася прочувствено слово за най-най-най-великия играч на всички времена, паднал от апандисит в полето на честта, и накрая как цялата публика пада на колене и пее в траурен ритъм химна: „Да громим неуморно, другари!“...

Влади едва не се разциври от умиление.

— Е, добре — каза той. — Ще отложa операцията за в други ден.

В този тъй трогателен момент в стадиона влязоха научните консултанти инж. кака Вера и инж. бате Ники. Бяха много сдържани, казаха само „Здравейте редутабли, как върви?“ и предадоха на проф. Кънчо един плик. Капитанът го разтвори и прочете следното послание:

Братя мои и сестри, бледолики редутабли!

Бобо Черното око ви напуска! Зоват го великите простори на прериите, дето нявга са препускали на бели

мустанги неговите прадеди Бобо Черната грива, Бобо Черната ръка и Бобо Черния врат.

Като велик индиански вожд Бобо Черното око не може да устои на този зов. Освен това той копнее за скалпове и скоро почваме училище и аз трябва да се подготвя по български, иначе баба Мика ще ми скъса ушите...

Сбогом за вечни времена до другото лято, когато отново ще пушим лулата на мира! Хао-хао!

Ваш предан редутабъл Бобо Черното око, велик индиански вожд от Пловдив и последен мохикан от Сахаттепе.

Настана мълчание. Научните консултанти неловко пристъпваха от крак на крак.

— Другари консултанти — прошепна в тишината проф. Кънчо, — Интердут е повреден. Ухуру изяде слушалките и стъпка микрофона.

— Нищо, ще го оправим! — отговориха консултантите, доволни, че така лесно бе забравено писмото на Бобо. — Наминете към Института... — После казаха „довиждане“ и побързаха да се измъкнат. Беше им много криво да гледат как тия хлапета тъжно подсмърчат сред оголелия стадион.

В това положение завари редутаблите и моят кумец, бащата на Иво Кръстничето. Зад него крачеше Иво, унил.

— Добър ден, момчета! — поздрави бодро кумецът. — Как се чувствувате след мача?

— Добре... — измънка проф. Кънчо. — Готвим се за реванша.

— Е, дошли сме, значи, навреме! Исках да ви съобщя да не разчитате повече на Иво. Той се отказва от футбола и се връща към щангите.

Ледено мълчание посрещна съобщението. Иво хапеше устни, забил поглед в земята.

— Е, Иво! — рече таткото — Сбогувай се със своите досегашни съотборници и им пожелай щастие! И им кажи да те извинят за това не много спортсменско оттегляне, но по-добре така, отколкото да участвуващ в игра, която не разбираш... Хайде, кажи им!

— Да! — едва чуто смутолеви Иво, обърна се и изтича в гората. Не искаше бившите му съотборници да видят сълзите му.

Кумецът любезно стисна ръцете на всички и преди да си върви, добави:

— Идната седмица в зала „Универсиада“ ще има състезание по вдигане на тежести. Обадете ми се! Ще ви вкарам гратис.

И отново останаха сами, тъжни и безмълвни — петима редутабли и тяхната санитарка. Встрани Йогата нарамваше мрежите.

— Къде? — прецеди през зъби Влади.

— Отивам си — отвърна Йогата.

— Аха! Пропусна два гола и сега драскаш!

— Никакви голове не съм пропускал!

— Пропуснал си!

— Не съм пропускал!

— А кой ги пропусна?

— Лъонката.

— Кой, аз ли? — викна Лъонка.

— Ти ами! Нали си вратар!

— А ти? Нали си отбрана?

— Никаква отбрана не съм. Ние играхме по системата 1–10. Всички в нападение.

— Щом си нападение, да беше вкарал голове!

— Не е моя работа да вкарвам голове!

— А чия е?

— На Тото, на Сисулу, на Влади...

— Охо!

— Аха!

— Иххххх!

— Ммммммммммм!

Гората се огласи от звуци, достойни за праисторическата джунгла, населена от динозаври и ихтиозаври. Най-яростно ревеше Влади:

— Аз вкарах цял гол, бе! Ако всички бяха вкарали по половин като моя гол, щяхме да победим с шест и половина на два и щяхме да станем шампиони! Ама вие сте къопави в краката, а тоя факир само зяпа по звездите!

— Ей, я не обиждай на звезди, че знаеш ли? — озъби се Йогата.

— Какво да знам, бе мухльо!

— Мухльо си ти!

— Аз ли?

— Ти ами!

— Като те перна с апандисита, ще видиш ти!

— А аз като те перна с вълшебната пръчка, ще ми станеш на маймуна макак!

Йогата замахна с тояжката, Влади я грабна, фрасна я по коляното и я натроши на парчета. Йогата писна и перна Влади по гърдите. Влади писна и перна Йогата по лицето. Двамата писнаха, вкопчаха се един в друг и бухнаха на земята.

Започна величествен бой.

Не ги разтърваха, нито пък ги оставиха да се борят рицарски до победа. Помирисали насилие, дали воля на зверските си, праисторически инстинкти, които дремят в душата на всеки цивилизован човек, редутаблите също писнаха и се хвърлиха върху борещите се.

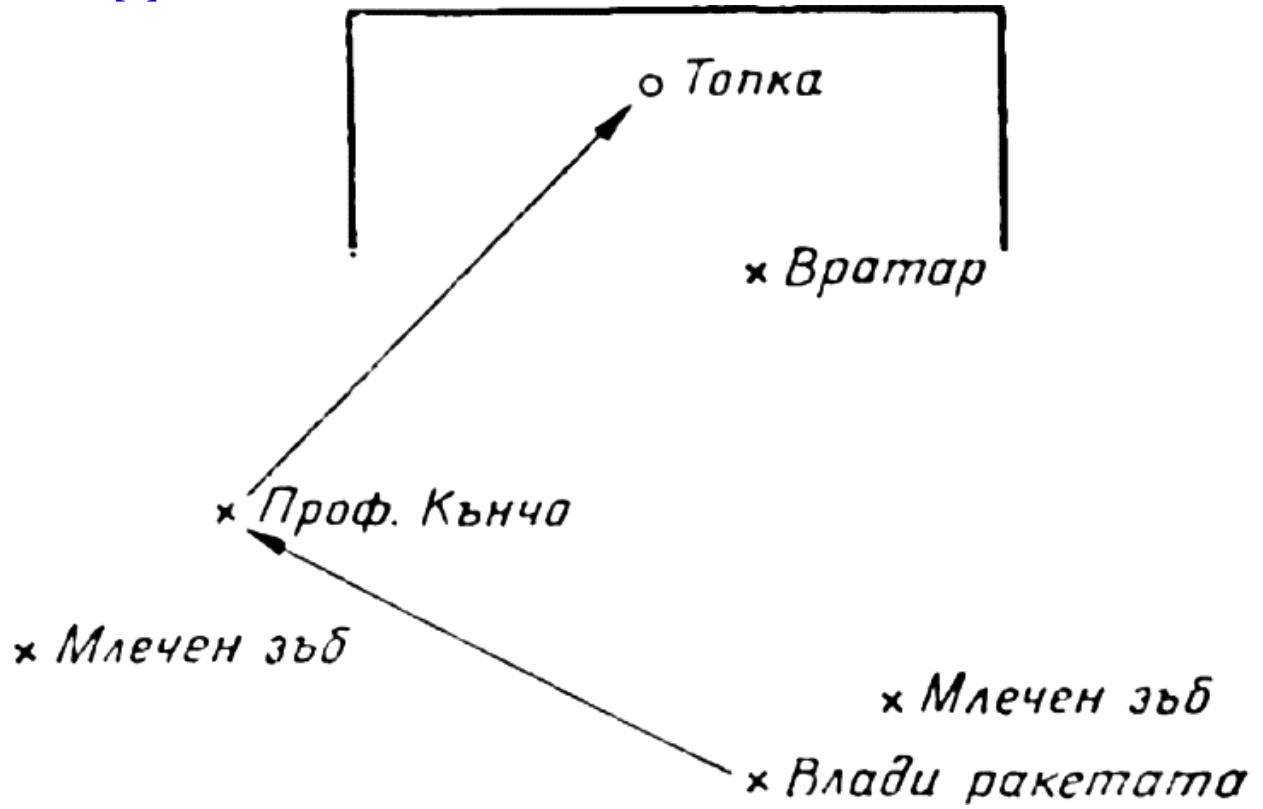
Затъркаляха се тела, размахаха се юмруци, блеснаха нокти и зъби, понесоха се резове, полетяха оскубани косми, пера, сгурия, ръкави, очила и копчета... много копчета...

Застанала встрани, Андреа хапеше пръсти от ужас и срам.

Гледката беше повече от печална.

В това положение ги завари ККДЖЗЗМФ.

[1]

— Бел. ventcis ↑

6. СЪДБОНОСНИ МЕРКИ ЗА СПАСЯВАНЕ НА КВАРТАЛНИЯ ФУТБОЛ

Заседанието на Кварталния комитет на демократичните жени за закрила на местния футбол се провеждаше в клуба на ОФ. Присъствуваха още старшина Марко, другарят Антон Антонов, полковник о.з. Храбров и други обожатели на ННФК РЕДУТ. Отсъствуваше само доктор Веса, която полагаше медицински грижи за пострадалите в братоубийствената война редутабли...

— ... И тъй, другарки и другари — завършваше своя тричасов доклад леля Гица, — правейки равносметка на събитията, можем да кажем следното: Влади Ракетата няма да играе поради предстояща операция от апандисит, Митко Пеле спи, Бобо Черното око замина за Пловдив, Иво Кръстничето се връща към тежката атлетика, Ухуру Неандерталска е на изследване в психиатрията, а Тото Тотото е изчезнал безследно. В отбора остават само петима дееспособни играчи: Лъонка Пантерата, Йогата Гошо, проф. Кънчо, Дани Берлински и Сисулу Софийски. Те също не са в най-добрата си форма, но доктор Веса ни уверява, че ще ги върне утре на терена здрави и читави.

Но, другарки и другари, питам аз, можем ли да победим МЛЕЧНИТЕ ЗЪБИ с петима играчи? Аз отговарям: едва ли!

И питам още: ще се оставим ли да ни бият? Не и сто пъти не!

Ето защо аз поставям въпроса на въпросите: какво да се прави? Или, както се казва в един приключенски роман, „что делать?“

Въпросът на въпросите прокънтя в претъпканата зала, но остана без отговор.

— Другарки и другари! — подхвана енергично леля Гица, след като набързо се подкрепи с една толумбичка от бюфета. — Отговорът е само един: ние трябва да се борим! Да се борим и само да се борим! Не случайно нашият квартал се казва „Редут“! Аз предлагам да съставим една ИКСЧР, сиреч Извънредна комисия за спасяване честта на РЕДУТ. На тази ИКСЧР да се възложат следните задачи:

Първо. До седемнайсет часа местно време да привлече в ННФК РЕДУТ шестима нови пълноценни играчи.

Второ. До осемнайсет часа местно време да влезе във връзка със съдията Сашо Фадиезов и го убеди, че като наш съквартилец той е длъжен да прояви повече дружелюбие към РЕДУТ.

Трето. До двацет часа местно време да установи контакт с МЛЕЧНИТЕ ЗЪБИ и им заяви, че на утрешния мач всяка съпротива от тяхна страна ще бъде посрещната с недобро око от кварталната общественост. Да им се обещаят всякакви компенсации от наша страна...

Откъм дъното на залата прогърмя басовият глас на о.з. Храбров:

— Искам да зная къде ще намерим до седемнайсет часа шестима нови играчи?

— Много лесно — отвърна леля Гица. — Отлични играчи има сред отборите-васали. Ние сме готови да им осигурим всичко, от което се нуждаят: екипи, шоколад, моторетки...

— Тъй, тъй... — изръмжа полковникът о.з. — И как смятате да убедите съдията да бъде по-дружелюбен към нашия отбор?

— Със същите средства. Ние разполагаме с големи количества шоколадови бонбони, билети за архивното кино, фанелки, пластилин и други предмети, останали ни от вечеринката. А на Сашо Фадиезов можем да подарим и акордеон, нали е композитор.

— Срам и позор! — извика о.з. Храбров.

Залата зашумя. Полковникът о.з. отново извиси глас:

— Завчера РЕДУТ отбеляза гол от засада. Това бе низост. Но след всичко, което става напоследък в квартала, то трябваше да се очаква. Около РЕДУТ положение на засада съществува от седмици! Ние му устройохме тази засада, ние самите съсипваме нашия отбор! А сега с тия ваши предложения вие искате да го умъртвите! Както се умъртвява един отбор, когато му се вкарва гол от засада в последната секунда на мача!

Викове на жените заглушиха последните му думи и той спокойно се отправи към изхода.

— Ааа! Бяга! — обади се гласове. — Страх го е да не го оженим за леля Гица!

За моя изненада другарят Антон Антонов и старшина Марко последваха полковника... И още — моят кумец, научните консултанти,

директорът на Института по кибернетика и даже журналистът Пампонов. Бяха много разстроени.

Десет минути по-късно полковникът о.з. беше при мен и яростно боботеше:

— Хукнали са да купуват играчи, да дават рушвети на съдията, да сплашват противника!

— А нима предпочитате редутаблите да паднат? — попитах аз.

— А нима вие предпочитате да победят с помощта на тия недостойни похвати — учуди се той. — Нека паднат! И то така, че да запомнят поражението си цял живот! Само тогава те ще станат истински спортисти. Зная го от собствен опит. От фронта. За да усетиш сладостта на победата, трябва да си тупан поне веднъж. Искате ли да предприемем нещо, за да спрем тия пощурели жени?

— Не мога сега — рекох. — Много съм зает. Но каквото и да предприемете, аз съм с вас.

Той си излезе, явно недоволен от мен.

А аз наистина не можех да мръдна, защото на другия ден сутринта историята с редутаблите свършваше и аз бързах да допиша последните страници на тази книга...

И докато Извънредната комисия за спасяване честта на РЕДУТ тичаше да обещава планини от сладкиши, пластилин и акордеони, полковник о.з. Храбров тръгна да обикаля редутаблите.

Льонка Пантерата той завари между двамата му братя, които налагаха с компреси изцицинено то му от битката чело.

— Льонка — попита той, — ще играеш ли утре?

— Да — отговори вратарят на РЕДУТ, — ще играя до смърт!

— Дори ако сте само петима?

— Ами да! — отговори той естествено.

— А ако дойдат от други отбори да ви помогнат?

— Не искаме други! — упорито отвърна Льонка и ненадейна усмивка разтегна устата му до ушите. — Ще ги бием и така!

Поокуражен от тия думи, о.з. Храбров отиде при Йогата в „Нострадамус“.

Йогата тъкмо опъваше мрежата на покрива, за да лови звезден прах. Едното стъкло на очилата му липсваше.

— Йога — попита о.з. Храбров, — готов ли си за утре?

— Ще ми пречи малко очилото — отвърна Гошо. — Ама нищо.

— Знаеш ли, че ККДЖЗЗМФ е тръгнал да подкупва съдията?

Окото зад счупеното стъкло изхвърли гневни мълнии:

— Само да смеят! — рече звездоброецът. — На маймуни ще ги превърна! Сега си имам нова вълшебна пръчка, много по-метафизична от предишната.

О.з. Храбров си отиде още по-обнадежден.

С Влади Ракетата не можа да говори, защото тъкмо да влезе в дома му, двама санитарии го вкарваха в линейката. Дори в носилката Влади продължаваше да се движи, да рита и да крещи:

— Ако ми отрежат апандисита, ще им вкарам още три гола!

В дома на баба Зора полковникът о.з. завари една доста любопитна картина. Дани Берлински, свършено гол, целият налепен с лейкопласт, стоеше върху малка теглилка и пиеше рициново масло. Наобиколилите го баби и дядовци, прабаби и прадядовци с напрежение следяха движението на стрелката...

— А! Ето ви и вас! — провикна се дядо Анжел и стисна ръката на госта. — Имам голяма новина! От вчера Дани е отслабнал с четирийсет и седем грама! Поим го с рициново и ако всичко върви добре, утре за мача ще е смъкнал поне още сто грама и сцени като вчерашната няма повече да се повтарят.

— Това е добре — каза о.з. Храбров, — но знаеш ли, Данчо, няма смисъл да отслабваш, защото вашата победа утре е вързана в кърпа. ККДЖЗЗМФ отиде да съобщи на МЛЕЧНИТЕ ЗЪБИ, че ако случайно окажат съпротива, лошо ги чака...

Дани беше толкова удивен от съобщението, че захвърли шишето с рициново и хукна към вратата.

— Къде отиваш, Данчо? — писна баба Зора. — След като човек е пил рициново, не бива да излиза на улицата гол!

— Нема значкание! — каза Дани. — Аз тръгва да предупреди ККДЖЗЗМФ, че ако по този некачествен почин плашат МЛЕЧНИ ЗЪБИ, ние ще накаме всички наши обуватели да се откажат от нас!

Дани Берлински очевидно искаше да каже: „... ако по този нечестен начин плашат МЛЕЧНИТЕ ЗЪБИ, ние ще накаме всички наши обожатели да се откажат от нас“. Нека му простим тази последна езикова грешка и го оставим да излезе по гащета.

Полковник о.з. потърси и Сисулу, но негърчето бе излязло заедно с Лъонка, къде, никой не знаеше.

Андреа беше сама в стаята си и не усети влизането на о.з. Храбров. Изплезила език, тя бавно изписваше някакви букви върху голям бял лист и шептеше:

— ... ако — има — гол — от за-са-да, ние не би-ва да...

Полковникът о.з. тихо се измъкна и затвори вратата зад себе си.

Не можа да приказва и с Митко Пеле. Свит на кравай, половин-защитникът юнашки спеше и о.з. Храбров беше уверен, че Митко Пеле няма да се събуди дори ако над главата му загърми цяла ракетна батарея.

Второто легло беше празно. Проф. Кънчо го нямаше и в другите стаи. Полковник о.з. се позамисли и реши, че мисията му по същество е изпълнена. Отиде си в къщи, направи си боб чорба и си легна да спи.

7.

ПРЕД ФИНАЛНИЯ ФИНАЛ

А през това време проф. Кънчо беше в „Хелиополис“.

Искаше да бъде сам. Искаше да помисли върху последните събития, върху футбола и неговите правила, върху обикновените голове и головете от засада, върху засадата въобще...

В подземната лаборатория беше студено. През прозорчето проникваха последните светлини на деня. Сгушен до електростатичния генератор, с превързана глава, проф. Кънчо бавно оглеждаше апаратурата. Колко отдавна не бе идвал тук! Всичко бе изоставено и занемарено. Сферите на генератора бяха ръждясали, шаситата на радиоапаратите потъваха в прах, царевичното брашно в бурканите плесенясваше, цар-шоко в колбите бе заприличал на онова нещо, което Митко Пеле правеше в пелените си като бебе...

А какъв живот кипеше нявга тук! Сферите гръмотевично святкаха, антените изпращаха тайнствени сигнали към извънземните цивилизации, цар-шоко беше пред прага да бъде открит!

Сега формулите по стените сякаш се присмиваха над седналия пред апаратурата професор и той имаше чувството, че те го презират не толкова заради неговото дезертиране от научна работа, колкото заради... заради „онова“!

Ох, това „онова“! Как измъчваше то капитана на РЕДУТ! Как не напускаше съзнанието му, не изчезваше от погледа му нито за миг! (виж стр. 166)^[1].

... Вратата на МЛЕЧНИТЕ ЗЪБИ. Той стои на два метра пред нея, зад гърба на противниковия играч. Топката долита откъм Влади и той стреля в мрежата...

Гол от засада! Гол от засада! Гол от засада!

А утре е финалът Б!

Една-едничка дума от негова страна и няма да има нито финал Б, нито финален финал, нито нищо! Край! Една-едничка дума!

Ала има ли право да изрича тази дума? Да лиши своите съотборници от радостта на победата, от златните медали, от Мюнхен? И то след толкова мъки, пот и кръв?

Да, така е! Но не каже ли тази думица и играе ли утре на финала Б, той, капитанът на РЕДУТ, няма да смее да гледа собствения си образ в огледалото, а златните медали, които ще кичат гърдите му, ще бъдат медали на лъжата и подлостта!

Ех, да можеше да изчезне! Да стане невидим!

Хм, това не е лоша идея! Да стане невидим! Тогава, ехе, тогава...

Проф. Кънчо не можа да обмисли по-обстойно това ново научно хрумване, тъй като чу далечния сигнал: „Да громим неуморно, другари!“ Той пооправи превръзката на челото си, заключи вратата на лабораторията и излезе.

На улицата чакаше Йогата.

— Къде си се заврял? Сума време свиркам! — рече той.

— Какво има? — попита проф. Кънчо мрачно.

— Тревога десета степен! — Йогата конспиративно се огледа наоколо и прошепна няколко думи в ухото му.

— Вярно ли? — зяпна проф. Кънчо.

— На маймуна да стана, ако лъжа!

— Е, тогава... тогава... — запелтечи проф. Кънчо от вълнение — трябва да съберем хората! Веднага!

Без повече приказки хукнаха към дома на Дани. Но само след стотина крачки се зададе сам той, по гащета, задъхан и развълнуван. Разбраха се с една дума. Тримата се понесоха към Лъонката.

По пътя срещнаха Сисулу.

Четиримата се втурнаха към Бункера.

Отвориха вратата. Проф. Кънчо се взря в полумрака.

И ги видя. Всички!

Иво Кръстничето и Бобо Черното око, Тото Тотото и Влади Ракетата, Лъонка Пантерата и Андреа и даже Ухуру Неандерталска...

Нямаше го само Митко Пеле...

Проф. Кънчо даже и не попита как редутаблиите са усетили страшната опасност и как са се добрали дотук. Аз обаче зная и ще ви го разкажа накратко.

Едва пристигнал в Пловдив, Бобо Черното око получи светкавична телеграма, с която научните консултанти инж. кака Вера и инж. бате Ники биеха тревога. Тогава, без дори да се обади на мохиканите, той излетя с първия самолет и четирийсет минути покъсно беше отново в София.

Тото Тотото бе открит от Дани сред храстите край „Океана на бурите“, където си почиваше след вълненията от финала А.

Влади пък тъкмо готвеха за операционната и Лъонка, който се бе покатерил по водосточната тръба до неговата болнична стая, му пошушна новината. Това бе достатъчно. Като използва едно излизане на доктора и без да обръща внимание на апандисита, Влади скочи от прозореца и дотича по пантофи...

Иво бе доведен лично от кумеца, който като истински спортсмен веднага разбра сериозността на положението.

А Ухуру... Е, добре, у Ухуру заговори чувството за солидарност с човекоподобните й. Пренебрегвайки електрошоковете, които й правеха в психиатрията, за да забрави Дарвин, тя прегриза стоманената решетка на килията и дойде да помогне на своите събратя. С това тя окончателно доказва теорията на Дарвин за произхода на човека от маймуната.

Да, всички бяха тук! Решителни, готови за бой на живот и смърт като в ония първи героични дни от създаването на РЕДУТ.

Някой запали свещ. В колебливата й светлинка лицата на редутаблите се очертаваха, сковани от напрежение.

— Другари! — заговори капитанът. — Другари... Аз трябва да призная...

Не можа да продължи, защото гърлото му се сви на възел, а очите му се напълниха със сълзи.

— Андреа има готов проект — подсказа Сисулу тихо.

— Чети, Андреа! — провикна се Влади, като се държеше за корема. — Ама бързо, че ще ми се пукне апандиситът!

Андреа мина до свещта и засрича и пламъчето заигра от нежния й дъх.

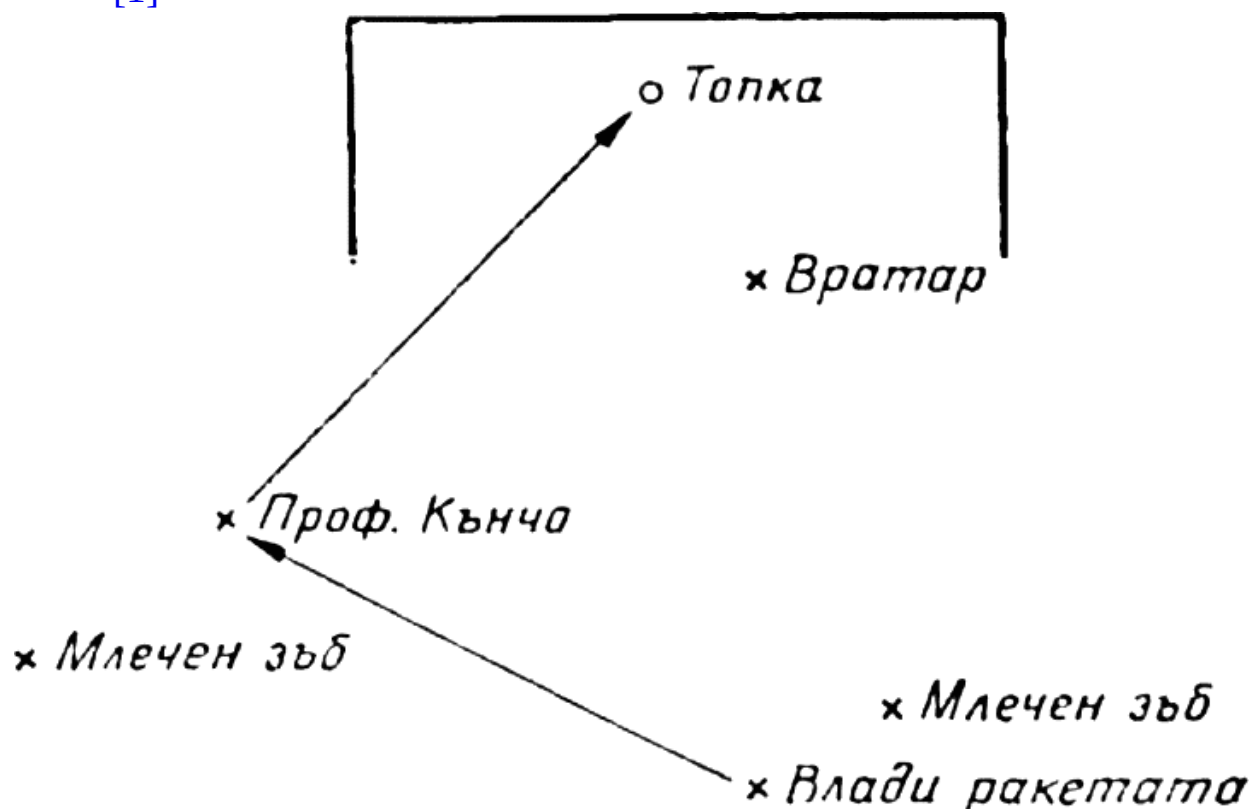
— „До всички граждани на нашия квартал и до другите хора, поголеми от дванайсет години! До всички спортисти и спортистки от третата планета на Слънчевата система! Ние, редутаблите от великия Непобедим национален футболен клуб РЕДУТ, след като изслушахме

доклада на нашия капитан проф. Кънчо по въпроса за параграф 11 от Правилника на футболната игра...”

Изправени сред сивите бетонни стени на Бункера, редутаблите слушаха тия думи и ги повтаряха в себе си като клетва.

А пионерските им сърца биеха така силно в единен ритъм, че огромната сграда над тях се тресеше като под ударите на колосална стенобойна машина.

[1]

— Бел. ventcis ↑

8.

ФИНАЛНИЯТ ФИНАЛ

Стадион „Оборище“ гъмжеше от народ. Свидетели на инцидентите от финала А и на неочаквания резултат, хората бяха дочули и слуховете за акцията на ККДЖЗЗМФ и сега любопитството им бе стигнало връхната си точка. Цифрите на тотализатора биеха всякакви рекорди.

Естествено, всички наши приятели и познати бяха тук: ККДЖЗЗМФ в пълния си състав, старшина Марко, другарят Антон Антонов, полковник о.з. Храбров, научните консултанти, обожатели, запаянковци, телевизионни оператори...

Тук беше и съдията Сашо Фадиезов. Кой знае защо обаче той се въртеше сам-самичък в средата на терена и унило подсвиркваше с камертона тъжна мелодия... Може би си мислеше за снощния разговор с леля Гица, която му бе предложила акордеон, при условие че ще бъде „по-дружелюбен“ към РЕДУТ?

Тук бяха и МЛЕЧНИТЕ ЗЪБИ! Кой знае защо обаче, те се бяха скупчили в десния ъгъл, мълчаливи и даже поуплашени, и изпод вежди поглеждаха към ККДЖЗЗМФ! Може би и те си спомняха за снощното посещение на Извънредната комисия за спасяване честта на РЕДУТ (ИКСЧР), която ги бе предупредила да не се изсилват много-много да победят, защото има опасност кварталната общественост да се раздразни...

Но този път на стадиона имаше и още нещо: шестима нови играчи, които ККДЖЗЗМФ бе успял да завербува като попълнение на РЕДУТ. Шест снажни момчета, все капитани на васалните отбори! Облечени в екипа на РЕДУТ, те се разгряхаха пред телевизионните камери.

Да, всички бяха тук. Всички, с изключение на редутаблиите!

И както на финала А зрителите почнаха да нервничат и свиркат.

Но точно в момента, когато стрелките на съдийския часовник показваха десет, ТЕ се зададоха от входа.

Публиката ахна. Задните редици се изправиха, за да видят по-добре необикновената картина.

Водени от проф. Кънчо, със спретната спортна крачка, в игрището влизаха редутаблите. Бяха дванайсет, всички! Лъонка Пантерата, проф. Кънчо, Гошо Йогата, Иво Кръстничето, Бобо Черното око, Дани Берлински, Тото Тотото, Сисулу Софийски, Влади Ракетата, Ухуру Неандерталска, Андреа... И Митко Пеле, който сънно се клатушкаше на малките си крака.

И не бяха обути във футболните обувки на ККДЖЗЗМФ, а в старите си протрити гуменки и сандали.

И не носеха копринените екипи на ККДЖЗЗМФ, а ония памучни черни гащета и бели фанелки с везаните емблеми на Андреа...

ДЖЗЗМФ престанаха да дъвчат фъстъци.

Операторите забравиха да снимат.

Обожателите се задавиха.

Само полковник о.з. Храбров победоносно сучеше вирнатите си будьоновски мустаци.

Без да обръщат внимание на общото стъписване, редутаблите застанаха срещу МЛЕЧНИТЕ ЗЪБИ, вдигнаха приветствено ръце и извикаха „Хип-хип-ура-ура!“

След това пред изумената публика се разигра нещо, което никой футболен запаляно, включително о.з. Храбров, който половин живот бе прекарал по стадионите, не бе виждал.

Капитанът на ННФК РЕДУТ застана точно пред микрофоните и камерите на телевизията, огледа се наоколо, сякаш да се увери, че публиката го вижда добре, разгъна един голям бял лист и зачете. Гласът му, спокоен и изпълнен с достойнство, се разнесе над целия стадион, над целия квартал, над цялата страна:

ОБРЪЩЕНИЕ!

До всички граждани на нашия квартал и до другите хора, по-големи от дванайсет години! До всички спортисти и спортистки от третата планета на Слънчевата система!

Ние, редутаблите от великия Непобедим национален футболен клуб РЕДУТ, след като изслушахме доклада на

нашия капитан проф. Кънчо по въпроса за параграф 11 от Правилника на футболната игра, заявяваме: Завчера, в последната минута на финала А между РЕДУТ и ФК МЛЕЧНИТЕ ЗЪБИ, капитанът на РЕДУТ отбеляза гол, който изравни резултата и наложи да се играе втори финал Б.

Като пионери, за които истината стои над всичко, и като спортисти, които достойно понасят пораженията, ние заявяваме, че вторият гол на РЕДУТ беше вкаран от положение на засада и значи не е гол, а нарушение на параграф 11 от Правилника на футболната игра, който гласи...

Думите на проф. Кънчо се носеха над стадиона, над София, над страната, летяха над цялата трета планета на Слънчевата система, проникваха във всеки дом и всички виждаха на малкия екран едно набито и чорлаво момче със сковано от напрежение, но озарено от вътрешна светлина лице.

После те видяха как момчето сгъва хартията, предава я на съдията и в стегната спортна крачка излиза от стадиона, последвано от своя отбор...

9.

ДА, ВСИЧКО ПОЧВА ОТНАЧАЛО! НО...

Потресените зрители още се разотиваха от стадион „Оборище“, коментирайки нечуваното спортно събитие, а редутаблиите вече седяха в „Океана на бурите“.

Моментът беше тържествен, макар и тъжен. Не пееха славеите, не свиреха локомотивите, мълчеше продавачът на гевреци. Кротуваше дори Ухуру, която съдържаше първичния си порив да скубе косата на Тото.

Проф. Кънчо се изправи, окашля се в шепата си и рече:

— Другари! Има предложение да образуваме футболен отбор.

— Как ще се казва? — попита Митко Пеле.

— ФК РЕДУТ.

— Без НН?

— Без НН.

— Ама защо без НН? — чудеше се Митко Пеле. — Нали НН означава непобедим национален?

— Защото НН трябва да се заслужи, затова, разбра ли? — обясни проф. Кънчо.

— Разбрах! — каза Митко Пеле, сбърчи носле и неудържимо се прозя. — Чак след като победим МЛЕЧНИТЕ ЗЪБИ, нали?

— МЛЕЧНИТЕ ЗЪБИ и всички други отбори! Само че трябва да тренираме много и да...

— И да ядеме повече допинг — добави Митко Пеле. — Аз знам къде има и ще ви дам.

Йогата се хвана за главата:

— Вишну Девананда! Тоя маляк нищо не е разбрал от цялата книга! — Той свали очила и забърса с пръсти единственото стъкло. — Слушай, Мите! Никакъв допинг и даже никакъв шоколад! Само тренировки, висок морал, научна система и...

— Но... — обади се някой тихо, струва ми се, Андреа — нека най-напред да видим защо загубихме, а? *Защо загубихме?*

Капитанът на бившия ННФК РЕДУТ се почеса по чорлавата глава, помисли малко, па отсече:

— Добре! Има предложение да започнем всичко отначало, като най-напред разберем защо загубихме! Който е съгласен, да вдигне ръка!

1970–1971

София

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.